

การพัฒนาความสามารถการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการ
ละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่4

นาถริชา สีทองเพ็ญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2562

**A development of student's writing and speaking skills through
drama activities for Mathayomsuksa 4 students**

Naetthich Seethongpeay

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program**

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

2019

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์   การพัฒนาความสามารถการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม
การละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เสนอโดย   นางสาวนาถธิชา สีทองเพ็ญ

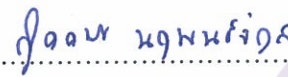
สาขาวิชา   หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์   อาจารย์ ดร.จันทร์พา ทัดภูธร

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองอม)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.จันทร์พา ทัดภูธร)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุคนธ์ นฤพนธ์จิรกุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พงษ์ทิญญา แม่น โกศล)

วันที่ 4 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2562...

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ชื่อผู้เขียน	นาถธิชา สีทองเพ็ญ
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. จันทร์พา ทัดภูธร
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/5 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities) 2) แบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร 3) แบบประเมินการเขียนบทละคร 4) แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม 5) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการละคร (Drama Activities) สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดและการเขียนโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก พบว่า นักเรียน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ จำนวน 4 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 1กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 20 2) ผลการประเมินการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม พบว่านักเรียนทุกกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้ระดับดี 3) ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.71$ S.D. = 0.49)

คำสำคัญ : การพัฒนาการพูดและการเขียน, ภาษาอังกฤษ, กิจกรรมการละคร,

Thesis Title	Development of Mathayomsuksa-4 Students' Writing and Speaking Skills through Drama Activities
Author	Nartthicha Seethongpeay
Thesis Advisor	Dr. Janpha Thadphoothon
Department	Curriculum and Instruction
Year Academic	2018

ABSTRACT

This study aimed to (1) investigate development of English speaking and writing abilities in English through drama activities of Mathayomsuksa 4 students (Grade 10 students), 2) explore the students' satisfaction towards the drama activities. Thirty samples were purposively selected from Mathayomsuksa 4/6 class from Samkhok School, a school under the jurisdiction of Pathumthani Provincial Administrative Organization, Pathumthani province. The study was conducted during the second semester of the academic year 2018. Research instruments were 1) lesson plans of the writing and speaking skills through drama activities; 2) writing skills' evaluation form), 3) forms assessing students' script writing skills, 4) the group work/ individual work assessment form and 5) the questionnaire on student's satisfaction towards the writing and speaking skills through drama activities. Statistics used in the research were percentage, mean score and standard deviation.

Results showed that 1) Eighty percent (4 groups) of the students passed the criterion score at 80%; while twenty percent of them (1 group) did not, 2) the overall self-assessment of work behavior was at high level 3) the students' satisfaction of the activities was found to be at the high level ($\bar{X} = 4.71$ S.D. = 0.49).

Keywords: Development of student's writing and speaking skills, English, Drama Activities.

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.จันทร์พา ทัดภูธร ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัตย์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชติ ทองเฒ เป็นผู้ที่คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดทำ และได้ตรวจทานแก้ไขให้กำลังใจ ในการจัดทำ และขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการจัดทำข้อมูลและตอบแบบสอบถาม

คุณค่าและประโยชน์ของรายงานการวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดาและมารดา ที่ได้อบรมเลี้ยงดูให้การศึกษาและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอมอบเครื่องบูชาพระคุณครู อาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย

นาถธิชา สีทองเพ็ช

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๘
กิตติกรรมประกาศ.....	๑
สารบัญตาราง.....	๗
สารบัญภาพ.....	๘
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.....	8
2.2 เอกสารเกี่ยวกับการพูด.....	14
2.3 วิธีการสอน โดยใช้การละคร.....	27
2.4 การละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ.....	36
2.5 การละครกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา.....	38
2.6 กิจกรรมการละคร.....	38
2.7 การละครในการจัดชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ.....	42
2.8 ความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทเบื้องต้น.....	45
2.9 กระบวนการกลุ่ม.....	52
2.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ.....	56
2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	60

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	66
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	66
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	67
3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	67
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	73
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
4. ผลการศึกษา.....	76
4.1 ตอนที่ 1 ผลการศึกษาการพัฒนาการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการ ละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	77
4.2 ตอนที่ 2 ผลการศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	84
4.3 ตอนที่ 3 ผลการศึกษาผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม การละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	85
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	87
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	90
5.2 อภิปรายผล.....	90
5.3 ข้อค้นพบจากการวิจัย.....	93
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	94
บรรณานุกรม.....	96
ภาคผนวก.....	102
ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	103
ข แบบประเมินการเขียนบทละคร.....	156
ค แบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร.....	159
ง แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม.....	162
จ แบบสอบถามความพึงพอใจ.....	164
ประวัติผู้เขียน.....	166

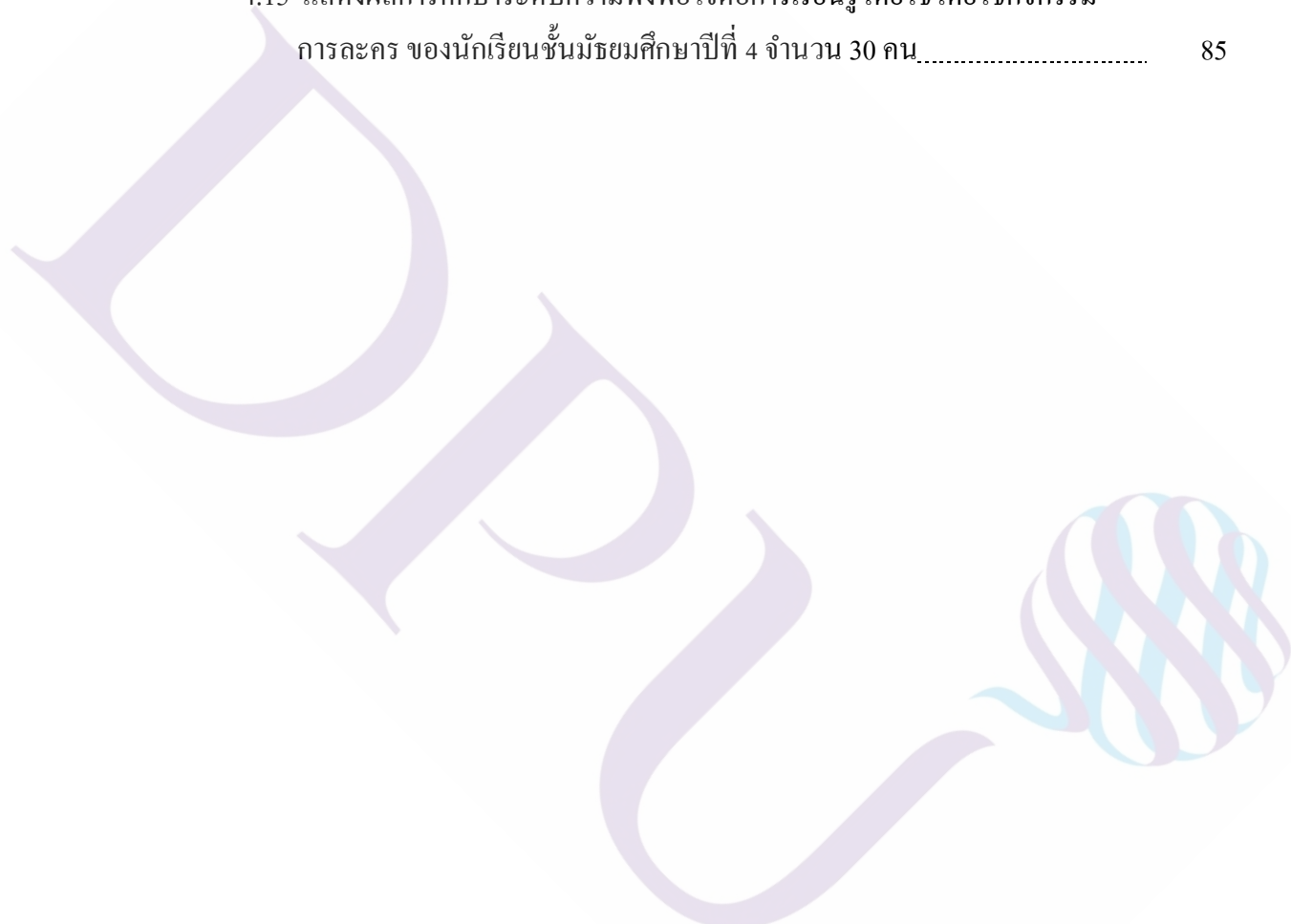

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 1 Entertainment	77
4.2 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 2 Important Day.....	77
4.3 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 3 Sufficiency Economy.....	78
4.4 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 4 Personal Information.....	78
4.5 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 5 Can you help me ?.....	79
4.6 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 ครั้ง	79
4.7 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 1 Entertainment	80
4.8 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 2 Importation Day.....	80
4.9 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 3 Sufficiency Economy.....	81
4.10 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 4 Personal Information.....	81
4.11 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 5 Can you help me ?.....	82
4.12 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน จำนวน 5 ครั้ง.....	82
4.13 แสดงคะแนนการเขียน และการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน จำนวน 5 ครั้ง.....	83

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.14 แสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม.....	84
4.15 แสดงผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้กิจกรรม การละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน.....	85

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 การพัฒนาด้านภาษา.....	37
2.2 ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ.....	59

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษถือว่ามีค่าอย่างมากซึ่งประเทศไทยได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา คิดเป็นระยะเวลายาวนานในการเรียนรวมอย่างน้อย 14 ปี หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศและสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นรวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร, ภาษาและวัฒนธรรม, ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ผู้วิจัยได้หยิบยกสาระสำคัญว่าด้วยเรื่องภาษาเพื่อการสื่อสารเนื่องจากสาระสำคัญนี้ได้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าซึ่งในสาระสำคัญนี้ทางหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กล่าวเกี่ยวกับภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า “การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม” โดยในปัจจุบันพบว่าปัญหาพื้นฐานของการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะคือ ปัญหาคำศัพท์ เนื่องจากความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ เป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์ จึงจะสามารถเรียนภาษาได้

ในด้านทางการศึกษาจึงจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง โดยต้องจัดการศึกษาให้ทันกับสถานการณ์โลกที่เต็มไปด้วยความรู้และข้อมูลที่เพิ่มขึ้น ต้องพัฒนาการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสรับรู้ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดทั้งในการแก้ปัญหา วิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้ และก้าวทันต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ภาษาอังกฤษทำให้เราได้ก้าวไปสู่โลกที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ จากการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาไปสู่การใช้ภาษา ซึ่งจะทำให้หลักสูตรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนเปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบของการบูรณาการทางด้านทักษะทั้งการอ่าน เขียน ฟังและพูด การสอนภาษาอังกฤษสมัยใหม่ เน้นให้มีการคิดวิเคราะห์ให้นักเรียนมีอิสระในการเรียน การมีส่วนร่วมของนักเรียนในชั้นเรียน ให้นักเรียนรับผิดชอบการเรียนของตนเอง รู้จักเปรียบเทียบ ตัดสินใจ ประเมินผล โดยมีครูเป็นผู้ผลักดันที่สำคัญในการทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ (วิจิตร ศรีสะอ้าน, 2550, น.13) ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่งเออร์ (Ur, 1998, p.22) ได้ให้ความคิดเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดให้ จัดการเรียนการสอนในลักษณะภาษาต่างประเทศ นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าว ชูมิน (Shumin, 1997, p. 8) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอน การพูดว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง สำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและ คำนวนต่างๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจน การขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ปัญหาที่ผู้วิจัยประสบในการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนคือ ผู้สอนมักเน้น โครงสร้างทาง ภาษามากกว่าการฝึกพูด นักเรียนไม่กระตือรือร้นที่จะพูด ไม่กล้าแสดงออก

โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ ที่เปิดสอนตั้งแต่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตระหนักถึงความจำเป็นของการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องจาก โรงเรียนมีอาจารย์ชาวต่างประเทศและมีผู้มาเยี่ยมชมจากประเทศต่างๆเดินทางมาดูงานของ โรงเรียนสม่ำเสมอ ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนมีความประสงค์ที่จะให้นักเรียนสื่อสารได้ตามความจำเป็นและเน้นความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการอีกด้วย

ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ 31202) (ฝ่ายทะเบียนและวัดผล, 2555, น.8)ของโรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง – พูด ต่ำ คิดเป็นร้อยละ 57.05 ซึ่งจากการประเมินทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ยังไม่สามารถพูดสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันได้ เออร์(Ur, 1998, p.18) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้

ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการพูด ภาษาที่สอง นั้นมีหลายประการเช่น มีการกังวลว่าจะพูดผิดกลัวเสียหน้า ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรหรือ อะไร และมักจะใช้ภาษาแม่ (Mother Language) แทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ในขณะที่ฝึกพูดในชั้นเรียน และจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ไข่มุก ภาคภูมิ, 2554, น.31-33) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดหน้าชั้นเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการพูดสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประชาบำรุงมีความสามารถในการพูดดีขึ้น ร้อยละ 87.91 (สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง, 2550, p. 4) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการ สอน โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 เอลลิส (Ellis, 1994, p33) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้ ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมความพร้อมในการพูดในสถานการณ์ จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษทั้งนี้กิจกรรมที่เป็นขั้นตอนจะสามารถทำให้ฝึกได้ อย่างมีคุณภาพ ประสิทธิภาพมากขึ้นนอกจากนี้จากงานวิจัยของ (วิรงรอง เทพสุริยวงศ์, 2547, น.66-67) เรื่องการใช้การละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าการละคร มีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความมั่นใจในการพูดของตนเองช่วยผ่อนคลายลดความตึงเครียดในการพูด เกิดการเรียนรู้ในการพูด ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขทำให้สามารถพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น

ทิสนา แจมณี (2555, น.353) กล่าวว่า วิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดงผู้ชมเกิดความเข้าใจและจดจำเรื่องนั้นได้นานและอธิบายถึงองค์ประกอบของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร ประกอบด้วย

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีบทละคร คือ เรื่องที่มีเนื้อหาและบทพูดกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ
3. มีการแสดงตามบทที่กำหนด หรือการชมและสังเกตการแสดง
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดง การแสดงของผู้รับบทบาทต่างๆ
5. มีการสรุปการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้จากการแสดงและชมการแสดง
6. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ทิสนา แคมมณี (2550, น. 357) กล่าวถึง จุดเด่นของการสอนใช้การแสดงละครไว้ว่า เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมาทำให้การเรียนรู้มีความเป็นจริง และมีความหมายสำหรับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การเขียน การแสดงออก การจัดการ การแสวงหาข้อมูลความรู้ และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นต้น

วิธีการเรียนรู้ที่สนับสนุนการแสดงละคร คือ การเรียนแบบกระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการเรียนแบบหนึ่งที่เหมาะสมซึ่งเป็นวิธีการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อสนับสนุน ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในกลุ่มได้ทำงานร่วมกัน ภายในแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันโดยจะมีการแสดงความคิดเห็น และการสนทนา ร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานกลุ่ม มีการช่วยเหลือพึ่งพากัน มีความรับผิดชอบ ร่วมกัน ทั้งในส่วนของตนเองและสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้การเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่มไม่ได้มีเฉพาะกลุ่มผู้เรียนเท่านั้น แต่เป็นการปฏิบัติร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทาง ส่วนผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติและนำประสบการณ์มาแบ่งปันกัน ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามกับการเรียนรู้ที่เรียน โดยลำพัง หรือการเรียนรู้ที่เน้นการแข่งขัน (Thousand, 2002 อ้างถึงใน ฌมณ จีรังสุวรรณ, 2555) จากแนวคิดของการเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่มยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดความคิด สร้างสรรค์ภายในกลุ่มสมาชิก มีการสร้างความคิดใหม่ๆ มีกลยุทธ์ และวิธีการแก้ปัญหามากกว่า การทำงานรายบุคคล มีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย มาออกแบบให้เหมาะสมกับวิธีการเรียนการสอนแบบกลุ่ม

โดยต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และเพื่อส่งเสริมให้เกิดการสื่อสารระหว่างบุคคลและความร่วมมือกันภายในกลุ่ม

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร (Dramatization) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งการจัดการแสดงละครเป็นการสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงที่ผู้เรียนมีอาจประสบการณ์ที่ จะช่วยให้เกิดการถ่ายโอนความรู้ ผู้เรียนจะได้คิดแก้ปัญหาจากสถานการณ์ทำให้เกิดการเรียนรู้ อีกทั้งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการกระตือรือร้นในการสื่อสารภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ที่ผู้เรียนจำลองขึ้น การเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น การแสดงละครจะทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ในสถานการณ์ นั้นๆ ส่งผลกับผู้ร่วมกิจกรรมเหมือนในสถานการณ์จริง และเปิดโอกาสให้นักเรียน

ได้ใช้ทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะการผสมผสานกัน ในบทละครที่สร้างขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถนำความรู้ไปใช้ประกอบได้อีกด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโลก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี โดยใช้กิจกรรมการแสดงละคร (Dramatic Activities) ซึ่งเป็นวิธีการสอนอย่างหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และกล้าแสดงออกพร้อมๆกับมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities)

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถเขียนและพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การละคร มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนที่เรียนการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/5 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน โรงเรียนสามโลก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ตัวแปรตาม 1. ความสามารถในการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการพัฒนาการเขียนและพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การละคร

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าพิจารณาจากคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเลือกมา 5 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลา 15 ชั่วโมง ดังนี้

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Entertainment
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 Important day
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Sufficiency economy
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Personal information
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Can I help you?

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ดำเนินการสอนจำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ วันละ 50 นาที รวมเป็นระยะเวลา 15 ชั่วโมง

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนมีความสามารถการคิดวิเคราะห์วิชาประวัติศาสตร์ไทยเพิ่มขึ้น
2. นักเรียนสามารถนำแนวคิดการคิดวิเคราะห์ของมาร์ซาโน (Marzano) ไปใช้เรียนรู้เนื้อหาในรายวิชาอื่นได้
3. ผู้สอนสามารถนำแนวคิดของมาร์ซาโน (Marzano) ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่นได้

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาความสามารถเขียนและการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนสามารถเขียนและพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities) มีคะแนนผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้

การละคร (Drama Activities) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่จัดเป็นกลุ่มโดยใช้การแสดงละครและบทบาทเพื่อให้ผู้เรียนฝึกเขียนและฝึกพูดพร้อมกับแสดง การแสดงออกทางอารมณ์ สีหน้า และท่าทางประกอบ เพื่อฝึกออกเสียงและฝึกระดับเสียงของภาษาพูดอีกด้วย

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสามโลก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสำหรับใช้ในการพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละคร ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.1.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

2.1.2 แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.2 เอกสารเกี่ยวกับการพูด

2.2.1 ความหมายของการพูด

2.2.2 องค์ประกอบของการพูด

2.2.3 การพัฒนาทักษะการพูด

2.2.4 การสอนทักษะการพูด

2.2.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

2.3 วิธีการสอนโดยใช้การละคร

2.4 การละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

2.5 การละครกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา

2.6 กิจกรรมการละคร

2.7 การละครในการจัดชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

2.8 ความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทเบื้องต้น

2.8.1 ความหมายของการเขียนบท

2.8.2 ความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทละคร

2.8.3 หลักเกณฑ์ที่ดีของการเขียนบท

2.8.4 ประเภทการเขียนบท

2.8.5 รูปแบบในการสร้างบทละคร

2.8.6 องค์ประกอบของบทละคร

2.8.7 ขั้นตอนในการเขียนบทละคร

2.9 กระบวนการกลุ่ม

2.9.1 ความหมายของกระบวนการกลุ่ม

2.9.2 จุดมุ่งหมายกระบวนการกลุ่ม

2.9.3 หลักการสอนตามกระบวนการกลุ่ม

2.9.4 องค์ประกอบกระบวนการกลุ่ม

2.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

2.1.1 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ โดยกำหนดจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระดับโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) พร้อมกันนี้ได้ปรับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจทางการศึกษาให้ท้องถิ่นและสถานศึกษาได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2542) จากการวิจัยและติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรในช่วงระยะ 6 ปี ที่ผ่านมา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2546 ก, 2546 ข, 2548 ก, 2548 ข; สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2547; สำนักผู้ตรวจราชการและติดตามประเมินผล, 2548; สุวิมล ว่องวานิช และ นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2547) พบว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 มีจุดดีหลายประการ เช่น ช่วยส่งเสริมการกระจายอำนาจทางการศึกษาทำให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น และมีแนวคิดและหลักการในการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาคังกล่าวยังได้สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นที่เป็นปัญหาและความไม่ชัดเจนของหลักสูตรหลายประการทั้งในส่วนของเอกสารหลักสูตร กระบวนการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ และผลผลิตที่เกิดจากการใช้หลักสูตร ได้แก่ ปัญหาความสับสนของผู้ปฏิบัติในระดับสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา สถานศึกษาส่วน

ใหญ่กำหนดสาระและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้มาก ทำให้เกิดปัญหาหลักสูตรแน่น การวัดและประเมินผลไม่สะท้อนมาตรฐาน ส่งผลต่อปัญหาการจัดทำเอกสารหลักฐานทางการศึกษา และการเทียบโอนผลการเรียนรวมทั้งปัญหาคุณภาพของผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์อันยังไม่เป็นที่น่าพอใจ

นอกจากนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มีคุณธรรม และมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวการพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน (สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549) ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยและติดตามผลการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ที่ผ่านมา ประกอบกับข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาคนในสังคมไทย และจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 21 จึงเกิดการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมพัฒนาประเทศพื้นฐานในการดำรงชีวิต การพัฒนาสมรรถนะและทักษะกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดควิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนั้นได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปี ไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียน เกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับ และเอกสารแสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 นี้ จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาได้นำไปใช้

เป็นกรอบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็ก และเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็น สำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในเอกสารนี้ช่วยทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในทุกระดับเห็นผลคาดหวังที่ต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชัดเจนตลอด แนว ซึ่งจะสามารถช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาร่วมกันพัฒนา หลักสูตรได้อย่างมั่นใจ ทำให้การจัดทำหลักสูตรในระดับสถานศึกษามีคุณภาพและมีความเป็น เอกภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความชัดเจนเรื่องการ วัดและประเมินผลการเรียนรู้ และช่วย แก้ปัญหาการเทียบโอนระหว่างสถานศึกษา ดังนั้นในการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับตั้งแต่ ระดับชาติจนกระทั่งถึงสถานศึกษา จะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานรวมทั้งเป็นกรอบทิศทางในการจัดการศึกษา ทุกรูปแบบ และครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานการจัดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้ง ระดับชาติ ชุมชน ครอบครัว และบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบ โดยร่วมกันทำงานอย่างเป็นระบบ และ ต่อเนื่อง ในการวางแผนดำเนินการ ส่งเสริมสนับสนุน ตรวจสอบ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไข เพื่อ พัฒนาเยาวชนของชาติไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

วิสัยทัศน์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลัง ของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็น พลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรง เป็นประมุขมีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาค้นคว้า การ ประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคน สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนในการพัฒนา ผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน ที่กำหนดซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ5ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสารเป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรมใน การใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคมรวมทั้งการ เจริญต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วย

หลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาและมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลการจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ผู้เรียนจะมีความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างแสวงหาความรู้ประกอบอาชีพศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นมีวิสัยทัศน์กว้างไกลรวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศซึ่งถูกกำหนดให้เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนและจัดเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมให้ผู้เรียนได้เลือก เรียนตามความถนัดความสนใจ โดยคำนึงถึงความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยแยกกรอบเนื้อหาเป็น 4 สาระประกอบด้วย

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications) การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูดอ่านเขียนแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นตีความนำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.2 แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

นักวิชาการทางการศึกษาได้นำเสนอรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษไว้มากมาย และมีความหลากหลาย แต่โดยทั่วไปแล้วมีสิ่งที่เป็นจุดร่วมกันอยู่คือ การกำหนดเป้าหมายของการเรียน เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

Dick and Carey (1996) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้อย่างน่าสนใจ 2 ประการคือ

1. การกำหนดเป้าหมายของการเรียนการสอน การกำหนดเป้าหมายนั้นเปรียบเสมือนกับการตั้งความหวัง หรือความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนจบแล้วผู้เรียนจะมีคุณลักษณะเช่นไร การกำหนดความคาดหวังนั้น มีแหล่งที่มาจากหลายๆ ส่วน ได้แก่การประเมินจุดประสงค์หลักสูตร การประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้เรียน เป็นต้น

2. การวิเคราะห์เป้าหมายการเรียนการสอน เป็นการพิจารณาถึงความสามารถของผู้เรียนหลังจากที่เรียนจบไปแล้วว่าจะต้องมีความสามารถอะไรบ้าง ด้านใดบ้างมีทักษะและพฤติกรรม

Joyce, Weil and Calhoun (2004) ได้เสนอรูปแบบการจัดการเรียนการสอน โดยเริ่มจากการนำเสนอภาพเหตุการณ์ในชั้นเรียน เพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนแต่ละแบบที่มีความหลากหลายกันออกไป ซึ่งแต่ละแบบนั้นก็มียอดประกอบรวมกัน ดังนี้

ส่วนที่ 1 จะกล่าวถึงที่มาของรูปแบบการจัดการเรียนการสอน (Orientation to the Model) ซึ่งประกอบไปด้วยเป้าหมายข้อ ตกลงเบื้องต้น หลักการ มโนทัศน์ที่สำคัญที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการเรียนการสอน

ส่วนที่ 2 กล่าววว่ารูปแบบของการจัดการเรียนการสอนนั้น (The Model of Teaching) แยกออกออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วย

1. ขั้นตอนของรูปแบบ (Syntax หรือ Phases) เป็นการจัดเรียงตามลำดับกิจกรรมที่จะสอนเป็นขั้นๆ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีจำนวนขั้นตอนการสอนแตกต่างกัน

2. ระบบสังคม (Social System) คือการอธิบายถึงบทบาทของผู้สอน ผู้เรียน และความสัมพันธ์ซึ่งกันและการปฏิสัมพันธ์กันในแต่ละรูปแบบ บทบาท ของผู้สอนจะแตกต่างกันไปในแต่ละรูปแบบการสอน

3. หลักการแสดงการโต้ตอบ (Principle of Reaction) เป็นการบอกวิธีการ ที่ผู้สอนจะตอบสนอง ต่อสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ อาจเป็นการให้รางวัล พัฒนาความคิดสร้างสรรค์การสร้างบรรยากาศอิสระและไม่มีการประเมินว่าถูกหรือผิด

4. ระบบการสนับสนุน (Support System) เป็นการบอกเงื่อนไขหรือสิ่งจำเป็นในการใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้เกิดผล เช่นการสอนฝึกทักษะ ผู้เรียนจะต้องได้ฝึกการทำงานในสถานที่ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ ต้องใกล้เคียงกับสภาพการทำงานจริงๆ

การกำหนดแนวทางในการนำรูปแบบที่สังเคราะห์ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย หลักการ วิธีการ เงื่อนไขต่างๆ เช่น ผู้เรียนคือใคร มีลักษณะเช่นไร

ถ้านิยม ความคิด ความเชื่อเป็นอย่างไร มีหลักแห่งการดำเนินชีวิตภายในสังคมของตนเองอย่างไรจะช่วยให้ผู้สอนสามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

2.2 เอกสารเกี่ยวกับการพูด

2.2.1 ความหมายของการพูด

การพูด หมายถึง การแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความ ต้องการของผู้พูดออกมา โดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาท่าทาง ทำให้ผู้ฟัง ได้ยินและเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูด จนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจน เป็นที่เข้าใจกันได้ (นันทา ชุนภักดี 2529, น. 1) แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการพูดทุกคนสามารถพูดได้ แต่บางคนเท่านั้น ที่พูดเป็น คือรู้จักที่จะพูด รู้วิธีการพูด พูดแล้วประสบความสำเร็จ หรือสัมฤทธิ์ผลตามที่ต้องการ การพูดเป็นศาสตร์อย่างหนึ่งเรียกว่า วาทศาสตร์ คือ มีทฤษฎี มีระเบียบกฎเกณฑ์ สามารถศึกษา เรียนรู้ และถ่ายทอดได้เช่นเดียวกับศาสตร์อื่น ทุกคนมีข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไขในการพูด โดยอาจ ประเมินผลการพูดของตนเอง หรือรับฟังคำวิจารณ์และข้อเสนอแนะจากผู้อื่น แล้วนำ ข้อเสนอแนะนั้นมา ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ นักพูดที่ดีไม่ต้องอาศัยพรสวรรค์เสมอไป แต่ ต้อง อาศัยการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างถูกวิธีการฝึกพูดจะมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพทั้งภายนอก และภายในมีนักการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

รัตนา ศิริลักษณ์ (2540, น. 40) กล่าวว่าทักษะการฟัง -พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของ บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความ ในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายและสามารถโต้ตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงกับ ความ ตั้งใจในการสื่อความหมายของผู้พูด

เบร์น Byrne (1986, p.36) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่ เกี่ยวข้อง กันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ ส่งรหัสเพื่อ สื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัย ความรู้ใน เรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดเป็น เครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่าในความเป็นจริง

ฟินอคคิโอโร และ บรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit, 1983, p. 140) กล่าวว่า การพูด เป็น ปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะ ใน การพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้ เหมาะสมรวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็น ปฏิกิริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ใน การพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำ รวมทั้ง แสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสาร ที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆ ต้องสมบูรณ์ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้
ได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การ
แลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำน้ำเสียงรวมถึง
กิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้พูดว่าต้องการ
ที่จะสื่อให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกัน การพูดจึงจะมีประสิทธิภาพและบรรลุ
วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้น การพูดภาษาอังกฤษ จึงหมายถึง การสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คน
ขึ้นไป โดยมีการเลือกใช้สำนวน ถ้อยคำภาษา ถูกต้องตามหลักภาษา สามารถสื่อความได้ถูกต้อง
เหมาะสมกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ในการสนทนา

2.2.2 องค์ประกอบของการพูด

ออแลอร์ Oller (1979, pp.320-326) แบ่งองค์ประกอบการพูดออกเป็น 5 ด้าน
คือ 1. สำเนียง 2. ศัพท์ 3. ไวยากรณ์ 4. ความคล่องแคล่ว 5. สามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น (รูปทอง
กว้างสวัสดิ์, 2545, น.18) ได้แยกองค์ประกอบความสามารถทางการสื่อสาร คือ

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence)
หมายถึง ความรู้ทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์
โครงสร้างของคำประโยคตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถทางด้านสังคม (Socio-linguistic Competence) หมายถึง การใช้คำและ
โครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง
และข้อมูลต่างๆและการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน
(Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา
(Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและการเขียนตามรูปแบบและ
สถานการณ์ที่แตกต่างกัน (www.ssru.ac.th 9)

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence)
หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูดถ้าผู้
พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body
Language) การขยายความ โดยใช้คำศัพท์คำอื่นที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น กล่าวโดยสรุป
องค์ประกอบของการพูดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการที่จะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ

จากองค์ประกอบหลายด้านดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้เกณฑ์ของ ออลเลอร์ (Oller, 1979, pp. 320-326) มาเป็นแนวทางในการแบ่งองค์ประกอบของการพูด โดยแบ่ง ออกเป็น 4 ด้าน คือ

- 1) การออกเสียง
- 2) คำศัพท์
- 3) ไวยากรณ์
- 4) ความคล่องแคล่ว

ทั้งนี้การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นนอกจากต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆแล้ว ผู้พูดควรพูดสื่อ ความหมายให้เหมาะสมกับสถานการณ์และให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสนทนา

2.2.3 การพัฒนาการทางการพูด

การพัฒนาทักษะการพูดการพัฒนาทักษะทางการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ดังที่ เบร์น (Byrne, 1986, pp.10-11) กล่าวว่า การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ

1. ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียง และ รูปแบบไวยากรณ์ และ คำศัพท์
2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้อง และความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจ สำหรับผู้เรียน สิ่งที่คุณสอน ควรคำนึง คือ

1. พยายามหาวิธีแสดงต่อผู้เรียนว่าพวกเขากำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลาโดยการจัดกิจกรรม ต่างๆเป็นครั้งคราว เช่น เกมหรือการอภิปราย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาสามารถใช้ภาษาได้ มากแค่ไหน

2. ในการฝึกควบคุมนั้นผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมและแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้รับการคลายอยู่เสมอ

3. แสดงให้ผู้เรียนรู้ว่าจะได้สิ่งที่พวกเขาู้เพียงเล็กน้อยได้อย่างไร บางครั้งพวกเขาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้เพราะว่าไม่มีภาษาที่แม่นยำอยู่ในใจ จึงจำเป็นต้องใช้การถอดความ และการแสดงออกที่เปลี่ยนแปลง

สรุปว่า การพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรพัฒนาทักษะด้านนี้ให้เกิดแก่ ผู้เรียน โดยฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ให้ถูกต้อง และใน ขั้นต้นผู้สอนควรเน้นผู้เรียนในเรื่องของความถูกต้องในการใช้ภาษา ส่วนในขั้นสูงขึ้นไปนั้น

ผู้สอนควรให้ผู้เรียนเน้นในเรื่องของความคล่องแคล่วในการสนทนาและให้ผู้เรียนทราบว่าจะต้องมีการพัฒนาทางภาษาอยู่ตลอดเวลา

2.2.4 การสอนทักษะการพูด

การสอนทักษะการพูด ทักษะการพูดเป็นทักษะการออกเสียงคำวลี หรือประโยคซึ่งแสดงออกด้วยการเล่า อธิบาย สนทนา ได้ตอบกับบุคคลต่างๆหรือแสดงความรู้สึกนึกคิดของตน โดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง สก็อต (Scott, 1981, p.45) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้

1. ขึ้นบอกรัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขึ้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกต ลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่จะพูด สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขึ้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆกันหรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริงการสอนทักษะการพูดมีขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องฝึกให้นักเรียนพูดและให้นักเรียนฟังจนกว่าเข้าใจว่าต้อง ทำท่าทางอย่างไร

- 3.2 ครูพูดสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง

- 3.3 นักเรียนฝึกสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น

- 3.4 นักเรียนฝึกพูดสนทนาภายในกลุ่ม

- 3.5 ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล

ฟินอคคิโอโร และบรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit , 1983, p.153) เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน

4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่างๆจากภาพ

5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ

6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆตามที่กำหนดหัวข้อให้

7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนและให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป เช่น สถานการณ์ในร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา ได้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นหัวข้อต่างๆ

9. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์

10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ

11. ให้แสดงบทบาทสมมติ กล่าวโดยสรุปว่าการจัดกิจกรรมการสอนพูดสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลายและ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางการพูด เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาความคล่องทางภาษา กิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจสอนคู่กับทักษะการฟัง โดยมุ่งให้เกิดความสนุกสนานและ เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546, น.15) กล่าวถึงการประเมินผลการพูด มีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการคือพูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดย ต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

วาเล็ทท์ (Valette 1977, อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์ (2541, น.181-184) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะพูดในชั้นสื่อสารไว้ 2 ลักษณะคือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบ ได้ โดยการให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น มีรูปภาพเป็นสื่อ การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทางและให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น อาจจะให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด ให้บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ให้ฟังบทสนทนาแล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็น ผู้สัมภาษณ์แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูดสัมภาษณ์ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดแบบอิสระใน สถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ให้พูดตามหัวข้อที่ กำหนด ให้พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและการสัมภาษณ์เป็นวิธีที่ เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด

ฟินอคคิโอโร Finochiaro (1983, pp.139-143) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้ ว่า ให้พูดประโยคสั้นๆตามแบบ ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ ให้บรรยายลักษณะของวัตถุสิ่งของ ต่างๆจากภาพที่กำหนด ให้บรรยายเหตุการณ์ต่างๆ พูดตามหัวข้อที่ กำหนดให้และให้นักเรียนตอบ คำถามในการสัมภาษณ์ สรุปว่า การประเมินผลการพูดจะต้องพิจารณาเลือกวิธีการทดสอบให้ เหมาะสมกับ ผู้เรียนและจุดประสงค์ของการประเมิน นอกจากนี้จะต้องมีเกณฑ์การพิจารณาทักษะ

การพูด ประกอบด้วย ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดสอบการพูดโดยใช้การสัมภาษณ์ โดยครูจะเป็น ผู้ป้อนคำถามและสนทนากับผู้เรียน ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาทั้งในด้านการฟัง และความสามารถในการพูดโต้ตอบให้ถูกต้องและเหมาะสม การสร้างแบบประเมินทักษะการพูด การศึกษาการสร้างแบบประเมินระดับความสามารถทักษะการพูดจากเอกสารลำดับที่ 49/2545 สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา(กรมวิชาการ, 2545, น. 245-258) เกี่ยวกับการวัด และประเมินผลทักษะการพูด (Speaking Skill) ตามแนวการวัดประเมินผลตามสภาพจริง ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีประเด็นในการประเมินดังนี้

1. เกณฑ์ (Criteria) หรือแนวทางต่างๆที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ความถูกต้อง การใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

2. คำอธิบายระดับคุณภาพ (Rubrics) ของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ว่ามีความสำเร็จอยู่ในระดับใดจึงจะได้ตามเกณฑ์ ในการประเมินนี้อาจประเมินออกมาในลักษณะภาพรวมหรือประเมินแยกเป็นส่วนๆได้ ซึ่งแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินนั้นควรยึด 4 แนวทางหลัก ได้แก่ เกณฑ์การปฏิบัติ เกณฑ์ทางภาษา เกณฑ์ทางวัฒนธรรมและเกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, น. 45-50) กล่าวว่า การให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่มีความหมายชัดเจน การระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถในการส่งสารและรับสาร นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับ

ความสามารถตามมาตราประเมินค่าและมาตราประเมินค่าที่นิยมใช้และนำมากล่าวถึงมี 4 แบบ คือ

1. แบบของ Carroll เป็นการประเมินแบบ Nine point language Band System เพื่อกำหนดระดับการแสดงออกในการส่งสารและรับสารทางภาษาหรือหลายอย่างรวมกันประกอบด้วย 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับที่มีความสามารถเท่ากับเจ้าของภาษาคือระดับ 9 ซึ่งเป็นระดับสูงสุด ความหมายของระดับในการวัดระดับ 9 ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความถูกต้องและมีลีลาภาษา ใช้สำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง ระดับ 8 ระดับ ผู้ใช้ภาษาได้ดีมากพูดหรือเขียนเรื่องราวได้ชัดเจนและมีเหตุผลด้วยลีลาและตัวชี้ที่เหมาะสมมีความสามารถทัดเทียมกับพวกนักทวิภาษา ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นประจำ มีความไม่เข้าใจหรือมีข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราวแต่ไม่เป็นอุปสรรค ในการสื่อสาร ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้แต่ยังขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้องบางครั้งเข้าใจผิดหรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญๆระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ สามารถติดต่อสื่อสารทั่วๆไปได้แต่มักใช้ภาษา ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย ขาดลีลา ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง

สื่อสาร ได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียงและไวยากรณ์แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกกลางคัน ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ดีกว่า ระดับเริ่มเรียนแต่ระดับทักษะไม่สามารถใช้ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกันได้ ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน สื่อสารได้เป็นคำๆ ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ดีไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

2. แบบของ Wilkins เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำเนียงพูดเป็นสำเนียงแบบไทยล้วน สามารถที่จะพูดบางข้อความหรือบางคำได้ในวงจำกัด เช่น พูด Good morning, Good bye ได้ โดยที่เจ้าของภาษาผู้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาของคนต่างชาติพอฟังเข้าใจได้บ้าง และการใช้ ภาษาอังกฤษสั้นๆจำเป็นต้องใช้ท่าทางและมือประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

ระดับที่ 2 มีความสามารถอ่านออกเสียงได้ พูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำเพื่อบอกความต้องการของตน โดยแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำที่ท่องจำไว้ ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารสื่อความหมายหรือสร้างสรรค์ได้ มีการพูดติดตะกุกตะกัก มีที่ผิดไวยากรณ์และ การออกเสียงบ่อยครั้งต้องพูดไปแก้ไขไป และเมื่อมีผู้มาพูดด้วยจะมีการตอบที่ซ้ำมาก ผู้ที่พูดด้วย ต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับที่ 3 สามารถพูดเรื่องต่างๆไปได้โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ สร้างประโยคง่ายๆ เจ้าของภาษาพอฟังเข้าใจ ยังมีการใช้ไวยากรณ์ผิดๆและเสียงที่ใช้ยังแปร่งอยู่ มีการพูดช้าๆอย่างไม่แน่ใจและเมื่อตอบคำถามต้องใช้เวลาคิดก่อนตอบเพื่อไม่ให้พูดผิดๆจนเกินไป ผู้ฟังมีความลำบากในการฟังเพื่อให้เข้าใจได้

ระดับที่ 4 สามารถที่จะพูดเพื่อสื่อความหมายโดยให้ผู้ฟังเกิดความสับสนไม่เข้าใจน้อยมาก สามารถเล่าเรื่องราวที่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ได้ เช่น เล่าประวัติคนได้แต่ยังไม่สามารถพูดต่อเนื่องเพื่อการแสดงเหตุผลโต้แย้งและมักจะนิ่งเฉยไม่พูดขณะที่เจ้าของภาษาอภิปรายกัน ยกเว้นว่ามีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัวและมักจะขอใช้ภาษาไทยถ้าเป็นไปได้ การพูดมีที่ผิดไวยากรณ์น้อยลงแต่ยังคงมีการใช้สำนวนและลีลาภาษาผิดๆ สำเนียงพูดยังคงสำเนียงไทยอยู่มาก และเมื่อพูดยังมีที่ผิดเพราะนึกศัพท์ไม่ออก มีความคล่องในการพูดและการโต้ตอบที่จะทำให้ผู้ฟังไม่ลำบากที่จะสนทนาด้วยและยังต้องการให้ผู้ที่ตนพูดด้วยช่วยเป็นตอนๆเมื่อพูดขัด

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่างๆ สามารถแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ถึงแม้จะยังขาดความคล่องเหมือนเจ้าของภาษาเมื่อพูดเรื่องซับซ้อน ลึกซึ้ง ต้องคิดเตรียมก่อนพูดหรือหยุดที่พูดไว้เพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้พูดได้ใจความดีกว่าเดิม

มีการใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมากที่ผิดมักจะเป็นสำนวนหรือวิธีการพูดมากกว่า ผู้ที่สนทนาด้วยมักต้องซักถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความที่กระจ่างขึ้น

ระดับที่ 6 มีความสามารถที่จะพูดสื่อความหมายในทุกสถานการณ์ด้วยความคล่องแคล่ว ชัดเจน สามารถพูดโต้แย้ง พูดเน้นและพูดขยายความโดยเปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ทุกขณะ ผู้ที่ฟังก็ฟังด้วยความเข้าใจและไม่ต้องช่วยผู้พูด ในการใช้ภาษาระดับนี้ผู้พูดมีที่ผิดไวยากรณ์ ใช้ศัพท์ผิดหรือ น้ำเสียงแบบไทยๆและสำนวนที่ผิดเพราะอิทธิพลภาษาไทยน้อยมากจนแทบสังเกตไม่ได้

ระดับที่ 7 พูดคล่องและชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆและในสถานการณ์ต่างๆเหมือนเจ้าของภาษาพูดทุกอย่าง ความสามารถระดับนี้มักจะเป็นของผู้ที่ได้เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานาน

Foreign Service Institute เป็น scale การให้คะแนนความสามารถในการพูด (Oral proficiency) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทาง สามารถถามและตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องจากมีความจำกัดทางด้านประสบการณ์ทำให้เข้าใจประโยคคำถามและบอกเล่าธรรมดาได้ สามารถเข้าใจภาษาในระดับต่ำกว่าปกติ มีการพูดซ้ำๆ คำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพูดก็เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ออกเสียงไวยากรณ์ยังผิดๆอยู่แต่สามารถสื่อสารได้กับเจ้าของภาษาที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของชาวต่างชาติ สามารถสั่งอาหารธรรมดาๆ ถามที่พักรหรือบ้านเช่า ถามหรือบอกทิศทางชื่อของและบอกเวลาได้

ระดับที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้ในสังคมแต่ในวงจำกัดเฉพาะอาชีพ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพ ครอบครัว และเรื่องราวของตนเอง ส่วนการพูดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพูดเรื่อง ยากๆ สามารถจับใจความสำคัญในบทสนทนาต่างๆไป รู้คำศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึกแต่ภาษา ยังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้จะยังผิดอยู่บ้างแต่เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธีทำสิ่งต่างๆในขั้นต้นได้ ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการ และแบบเป็นกันเองในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพและวิชาการ สามารถอภิปรายในหัวข้อที่สนใจและเฉพาะสาขาวิชาอย่างมีเหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้คำศัพท์มากพอที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาคำศัพท์ในขณะที่พูด สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องแม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้ผิดใจความหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพ เข้าใจและสนทนาในเรื่องประสบการณ์ของตนอย่างคล่องแคล่วโดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน สามารถโต้ตอบได้ถูกต้องแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิดพลาดน้อย สามารถรับสารและส่งสารได้ดี

ระดับที่ 5 พุคเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในทุกรูปแบบ เช่น รู้ศัพท์มารวมทั้งสำนวนและภาษาถิ่นและวัฒนธรรม

Clark เป็นระบบการให้คะแนนที่ใช้กับนักเรียนเมื่อวัดระดับความสามารถ ของนักเรียน โดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร ไว้ดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนานๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูดๆแล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

ออลเลอร์ Oller(1979, pp. 320-323, อ้างใน ยูพเยาว์ เมืองหมุด (2548, น.10) ได้กำหนดประเภทความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นข้อย่อยๆ 6 ระดับความสามารถคือ จากระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุงถึงระดับ 6 ดังนี้

ด้านการออกเสียง

ระดับ 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำๆหลายครั้งจึงเข้าใจ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้

ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้

ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมากสื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับ

พูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์คำศัพท์

ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่ายๆ ได้

ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทางและสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่วไปพอจะพูด อภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่วไปมากพอที่จะ พูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาความคล่องในการพูด

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวลืมหาคำศัพท์

คำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ภาษา

ระดับ 6 พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา ความเข้าใจ

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาซ้ำมากในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทาง ยังต้องพูดให้ซ้ำ ๆ
ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดซ้ำ ๆ หรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง
ต้องการให้พูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

Speaking Rubric (Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery, 2000) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูด แบ่งตามมาตราส่วน 4 ระดับ ดังนี้คือ

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อยๆ ทำให้ผู้ฟังหรือเจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ แต่ผู้ฟังต้องพยายามตั้งใจฟังเพื่อให้ได้ใจความที่ถูกต้อง
3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อย แต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้โดยผู้ฟังไม่ต้องใช้ความพยายาม
4. ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

1. หยุดบ่อยครั้งในขณะที่พูดทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหลทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟัง
2. ขณะที่พูดต้องหยุดคิดเป็นระยะ พูดแล้วลังเล ย้ำคำพูดเดิมบ่อยๆทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสารเท่าที่ควร
3. ขณะที่พูดมีความลังเลอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง
4. พูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและไม่เพียงพอทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้อง
2. ใช้คำศัพท์มากขึ้นแต่คำบางคำมีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจน มีการใช้คำเดิม อยู่บ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
3. ใช้คำศัพท์กว้างและหลากหลายมากขึ้น มีคำบางคำที่มีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนบ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
4. ใช้คำศัพท์ปริมาณมากในวงกว้างและหลากหลาย ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมสามารถสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ

ความถูกต้องและความเข้าใจ

1. พูดผิดและสื่อความหมายผิด ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้
2. พูดและสื่อความหมายผิดบ้าง ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้เท่าที่ควร
3. พูดและสื่อความหมายผิดบ้างเล็กน้อย เข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้บ้าง
4. พูดและสื่อความหมายได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารข้อความหรือใจความ

1. พูดประโยคสั้นๆและไม่สมบูรณ์ ใจความที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่สื่อสารได้
2. พูดโดยใช้โครงสร้างประโยคง่ายๆและขาดการขยายความ ใจความไม่ต่อเนื่องกันและไม่สมบูรณ์
3. พูดประโยคค่อนข้างหลากหลายแต่ยังขาดการขยายความ ผู้ฟังต้องพยายามเชื่อมโยงประโยคที่ฟังให้มีใจความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ขาดการเชื่อมคำทำให้ความไม่เชื่อมโยงกันเล็กน้อย
4. พูดบรรยายข้อความอย่างมีรายละเอียดและน่าสนใจ

ความสามารถในการเข้าใจ

1. พุคแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดต่อได้เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะ ไม่สามารถเข้าใจเมื่อพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย เข้าใจเฉพาะหัวข้อง่ายๆเท่านั้น

2. พุคแล้วผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้แต่ไม่เข้าใจรายละเอียดของข้อความ เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะอาจจะพูดติดขัดหรือหยุดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ไม่เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลายแต่สามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้บ้าง

3. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่สนทนา เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะจะพูดติดขัดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่หลากหลายมากขึ้นและสามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้

4. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของข้อความที่สนทนาได้เป็นอย่างดี เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะสามารถพูดต่อไปได้

Performance Assessment for Language Students, Foreign language program of studies, Fairfax County Public Schools – PALS (2004) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูดแบ่งตามมาตราส่วน 4 ระดับ ดังนี้คือ

ความสมบูรณ์ของข้อความ

1. การตอบคำถามไม่เหมาะสม ไม่มีความสมบูรณ์ของข้อความเท่าที่ควร
2. การตอบคำถามเหมาะสมมากขึ้น ข้อความไม่สมบูรณ์เพียงเล็กน้อย
3. การตอบคำถามเหมาะสม ข้อความมีความสมบูรณ์
4. การตอบคำถามเหมาะสมมาก

ข้อความมีความสมบูรณ์และมีความหลากหลาย ความเข้าใจ

1. ตอบไม่ตรงคำถาม สื่อความไม่ถูกต้อง ไม่สามารถเข้าใจได้
2. ตอบคำถามถูกต้องบ้างเล็กน้อย สื่อความได้เข้าใจเล็กน้อย
3. ตอบคำถามถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ สื่อความได้เป็นที่เข้าใจ
4. ตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง สื่อความได้อย่างถูกต้อง

ความคล่องแคล่ว

1. พุคแล้วต้องหยุดนานๆพูดต่อไม่ได้ทำให้ข้อความไม่ต่อเนื่อง
2. พุคแล้วหยุดบ่อยครั้งทำให้ข้อความที่พูดขาดตอน ทำให้สื่อความได้ไม่ต่อเนื่อง
3. พุคแล้วลืมนั่งในบางครั้งแต่สามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง
4. พุคได้อย่างต่อเนื่อง มีความลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเพียงเล็กน้อย

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อยๆทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดบางครั้งทำให้ไม่เข้าใจข้อความหรือสำนวนที่ต้องการจะสื่อความหมาย
3. ออกผิดเพียงเล็กน้อย สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อได้
4. ออกเสียงถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษาคำศัพท์
  1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้อง
  2. ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้องในบางครั้ง
  3. ใช้คำศัพท์เพียงพอและถูกต้อง
  4. ใช้คำศัพท์ในวงกว้างและหลากหลายและใช้ได้อย่างถูกต้อง

ความถูกต้องของภาษา

1. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้
2. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเพียงเล็กน้อยและใช้ประโยคง่ายๆในการสื่อสาร
3. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่และใช้ประโยคซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย
4. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องและใช้ประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

สรุปว่า วิธีการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษนั้นสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านต่างๆและการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อประเมินระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยดัดแปลงมาจากเกณฑ์การประเมิน Speaking Rubric (Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery) และ Performance Assessment for Language Students

2.3 วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร (Dramatization Method)

การสอนโดยใช้การแสดงละคร ประกอบไปด้วย ความหมาย จุดมุ่งหมาย องค์ประกอบ ขั้นตอนของการสอน เทคนิคและข้อเสนอแนะในการสอน และข้อดีและข้อจำกัดในการสอน โดยการแสดงละคร พร้อมทั้งการเนื้อหาสรุปท้ายบทและมีกิจกรรมและคำถามท้ายบทด้วย

2.3.1 ความหมายวิธีสอนโดยการแสดงละคร

นักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของวิธีสอนโดยการแสดงละครไว้ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น.267) อธิบายว่า การแสดงละครเป็นวิธีการอีกแบบหนึ่ง ซึ่งอาจจะใช้เป็นกิจกรรมขั้นสุดยอดหลังจากผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า หรือจบการเรียนการสอนเรื่องนั้น ไปแล้ว ส่วนมากใช้ในการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ วิชาภาษาไทย เช่น เรื่องพระนเรศวร

มหाराชนไ้กับพระอุปราช พระยาดากสินตีเมืองจันทบุรี ในวิชาภาษาไทยผู้เรียนที่จะแสดงเป็นตัวละครนั้นๆ จะต้องศึกษาค้นคว้าอย่างมากที่เกี่ยวกับบทโต้ตอบ นิสัยใจคอ การแต่งกาย ฯลฯ แต่เป็นการศึกษาค้นคว้าที่นักเรียนทำด้วยความเต็มใจกระตือรือร้นมากกว่าการเรียนการสอนปกติ ทั้งจะสัมพันธ์กับ การเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย เช่น ศิลปศึกษา งานช่าง งานประดิษฐ์ เพราะจะต้องจัดหาวัสดุอุปกรณ์จัดทำเครื่องแต่งตัวและเครื่องใช้ เครื่องอาวูช ประกอบการแสดงละครด้วย

การแสดงละครต่างกับการแสดงบทบาทสมมติในตอนที่ว่า การแสดงละครนั้นต้องมีการวางแผนร่วมกัน ปรีกษาหารือกันก่อนแล้วแบ่งงานกันไปทำ และต้องใช้เวลาเตรียมการพอสมควร ส่วนการแสดงบทบาทสมมตินั้นไม่มีการซักซ้อมล่วงหน้าและไม่จำเป็นต้องใช้หรือเตรียมเครื่องแต่งกายอื่น ๆ มาประกอบก็ได้ ทั้งใช้เวลาไม่มากนัก

ทิสนา แคมมณี (2550, น .353) ได้กล่าวว่าวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเกิดความเข้าใจและจดจำเรื่องนั้นได้นาน

สุมิตร เทพวงษ์ (2541, น.45) ละครเป็นศิลปะการแสดงอย่างหนึ่ง ที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์ คู่กับมนุษยชาติ และมีอยู่ด้วยกันทุกชาติทุกภาษา จะแตกต่างกันมีแต่แบบอย่างทางศิลปะ มีความปราณีตละเอียดอ่อนตามความนิยม ของมนุษย์ในสังคมนั้น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสังคม ละครจะเป็นการที่แสดงการสะท้อน ด้านต่างๆ ของชาตินั้นๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดทั้งยังเป็นเครื่องบันเทิงใจ ที่ทำให้มนุษย์ได้เข้าใจ และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

เบญจมาศ พลอินทร์ และเศรษฐ พลอินทร์ (2544, น.14) กล่าวว่าไว้ว่า วรรณกรรมรูปแบบหนึ่งเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ของมนุษย์ โดยสร้างตัวละครขึ้น โดยตัวละครต้องแสดงอารมณ์ออกมาตาม สถานการณ์ ก่อให้เกิดเหตุการณ์สอดคล้องสืบเนื่องเป็นเรื่องใหญ่ หากเป็นเรื่องเล็กๆ ที่ตัดออกมาเป็นตอนๆ นั้นต่อเนื่องกันโดยสนิท เพื่อให้พอใจคนดูก็นับว่าเป็นละครที่ดี

วิมลศรี อุปรามย์ (2544, น .121) การแสดงเลียนชีวิต โดยมีกรร้อรงำทำเพลง ละครคือการแสดงที่ผู้เป็นเรื่อง มีเนื้อความและเหตุการณ์เกี่ยวโยงเป็นตอนๆตามลำดับ มาลัย และดัฟ (Maley and Duff, 2005, p.6) กล่าวถึง Dramatic Activities ว่าเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้แสดงบุคลิกภาพ การแสดงออก และจินตนาการ รวมถึงกระตุ้นให้การ เรียนภาษาเกิดความสนุกสนาน สมจริง ได้รับความสนใจของผู้เรียนทั้งหมดในชั้น เวสเซลส์ (Wessels 1987 : 7-8)กล่าวว่า Drama หรือการแสดงละครไม่ใช่เรื่องยาก เพราะเป็นการกระทำในชีวิตประจำวันของคนเราอยู่แล้ว

เมื่อเราต้องพบกับปัญหาที่ยากแต่ต้องทำทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นท่าทางที่เราแสดงออกนั่นเองคือการแสดง

สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้การแสดงละคร เป็นการสอนที่ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ผู้สอนกำหนดไว้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงละครที่เป็นเรื่องราวตามบทเรียนหรือเนื้อหาที่ผู้สอนกำหนด ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น

2.3.2 วัตถุประสงค์วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเห็นภาพของเรื่องราวที่ต้องการเรียนรู้ประจักษ์ชัดด้วยตนเอง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และจดจำได้นาน (ทศนา แคมมณี, 2550, น. 353)

วัฒนาพร ระวังทุกข (2542, น.32) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการแสดงละครไว้ว่า

1. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพเรื่องราวที่ชัดเจน และสามารถจดจำเรื่องราวได้นาน
2. เพื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน และฝึกทักษะต่าง ๆ

2.3.3 ความสำคัญของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

เสริมศรี ถักขณศิริ (2540, น. 268) กล่าวถึงการแสดงละครว่ามีความสำคัญต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับความรู้จากการชม เพราะได้เห็นได้ฟังเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการแสดงด้วยตัวเอง
2. ช่วยให้เป็นไปตามเนื้อหาของเรื่องที่จะสอนได้
3. ทำให้การเรียนน่าสนใจและสนุกสนานยิ่งขึ้น
4. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามบุคลิกภาพและฝึกทักษะทางด้านภาษา
6. ส่งเสริมการคิดและการแก้ปัญหาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม
7. ช่วยให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อบทเรียน

2.3.4 องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

ทศนา แคมมณี (2550, น.353) อธิบายถึงองค์ประกอบของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร ประกอบด้วย

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีบทละคร คือ เรื่องที่มีเนื้อหาและบทพูดกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ
3. มีการแสดงตามบทที่กำหนด หรือการชมและสังเกตการแสดง
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดงของผู้รับบทบาทนั้นๆ

5. มีการสรุปการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้จากการแสดงและชมการแสดง
6. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.3.5 ขั้นตอนสำคัญของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

ทิสนา แจมมณี(2550 , น.353-354) ได้เสนอขั้นตอนของการสอนไว้ดังนี้

1. ผู้สอน / ผู้เรียนเตรียมบทละคร
2. ผู้เรียน ศึกษาบทละครและเลือก (หรือผู้สอนกำหนด) บทบาทที่จะแสดง
3. ผู้เรียนศึกษาบทที่จะแสดงและซ้อมการแสดง ผู้สอนให้คำแนะนำในการชมการแสดงแก่ผู้เรียนที่เป็นผู้ชม
4. ผู้สอนและผู้เรียนจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์สำหรับการแสดง เช่น เครื่องแต่งกาย ฉาก เฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ
5. ผู้เรียนแสดงหรือชมละคร
6. ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงของผู้เล่น เรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการแสดงละคร
7. ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ทิสนา แจมมณี (2550, น.355-356) การแสดงละครไม่ว่าจะเป็นแบบใด หากจะให้มีประสิทธิภาพ คือ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรมีการเตรียมการและดำเนินการอย่างเหมาะสม ดังนี้

1. การเตรียมบทละคร ผู้สอนและผู้เขียนควรมีการอภิปรายกันถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้ละครเป็นวิธีการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดผู้เรียนควรมีบทบาทในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดง ผู้สอนอาจเตรียมบทละครให้ผู้เรียนแสดง โดยต้องเตรียมเนื้อหาการแสดงตั้งแต่ต้นจนจบ และต้องเตรียมบทละคร หรือบทพูดของแต่ละคนต่าง ๆ หรืออาจให้ผู้เรียนช่วยกันเขียน ซึ่งในทั้งสองกรณี ทั้งผู้สอนและผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาเนื้อหาหรือเรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ได้เนื้อหา / เรื่องราว ที่ตรงกับความเป็นจริงให้มากที่สุด และอาจจำเป็นต้องแสวงหาบุคคลผู้มีประสบการณ์ หรือความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นมาให้คำปรึกษา เช่น การแสดงละครทางประวัติศาสตร์ การแสดงละครทางวรรณคดี เป็นต้น การแสดงละครที่ใช้เป็นวิธีสอนนี้ จะแตกต่างจากการแสดงละครที่เป็นศิลปะการแสดง การใช้ละครในการเรียนรู้ ไม่จำเป็นต้องจัดทำทุกสิ่งทุกอย่างให้สมบูรณ์เหมือนความเป็นจริง แต่ต้องพิถีพิถันในจุดที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จุดนั้นจะต้องเด่นชัด การแสดงในจุดนั้นต้องให้เห็นสาระที่ต้องการชัดเจน องค์กรประกอบอื่น ๆ ที่เป็นส่วนเสริม ไม่จำเป็นต้องจัดทำให้สมบูรณ์

แต่ควรจะต้องตรงตามความเป็นจริง ผิดกับละครที่เป็นศิลปะการแสดงซึ่งจะต้องจัดทำทุกสิ่งให้สมบูรณ์ตามความเป็นจริง

2. การศึกษาบทละคร และเลือกบทบาทที่จะแสดง ผู้สอนและผู้เรียนควรช่วยกันเลือก ว่าใครควรจะแสดงบทอะไร โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมและความสามารถของผู้เรียนกับบทที่จะแสดง ควรจะเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับเรื่อง และมีความสามารถที่จะตีบทแตก คือ เล่นได้ดี เล่นได้ตรงกับเนื้อหาของเรื่องมากที่สุด เนื่องจากการแสดงละครเน้นที่การให้ผู้เรียนเห็นภาพหรือเรื่องราวที่ตรงกับเรื่องราวและความเป็นจริงมากที่สุด ดังนั้น ผู้แสดงควรมีความเต็มใจที่จะแสดง เพื่อให้การแสดงออกมาดีที่สุด

3. การศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมผู้ชม และเตรียมวัสดุอุปกรณ์ เมื่อได้ตัวแสดงแล้ว ผู้แสดงแต่ละคนต้องศึกษาเรื่องราว และบทของตนเป็นพิเศษ ต้องพยายามจำบทของตนให้คล่อง เพื่อการแสดงจะได้ไม่ติดขัด และจะต้องมีการฝึกซ้อมการแสดงร่วมกัน ในบางกรณี หลังการฝึกซ้อมอาจจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนตัวแสดงหากพบว่า ผู้ที่เลือกไว้ไม่สามารถแสดงได้ดี โดยปกติ การสอนด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนจะไม่ได้แสดงทั้งหมด ผู้ที่ไม่แสดงจะเป็นผู้ชมการแสดง และผู้ช่วยจัดการแสดง เช่น ทำหน้าที่กำกับการแสดง บอกบท ช่วยจัดฉาก แต่งตัว ผู้แสดงช่วยจัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการแสดง เป็นต้น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรจัดแบ่งงานตามความสนใจและความสามารถของผู้เรียน และให้คำแนะนำในการชมละครว่า ควรสังเกตและให้ความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องอะไรบ้าง

4. การแสดงละครและชมละคร เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว จึงเริ่มการแสดงในขณะที่แสดง ผู้สอนและผู้ชมไม่ควรขัดการแสดงกลางคัน และควรให้กำลังใจผู้แสดงโดยการตั้งใจชมการแสดง ประบมือให้กำลังใจ ผู้ชมควรตั้งใจสังเกตการแสดงในจุดสำคัญที่ครูให้คำแนะนำเป็นพิเศษ และอาจจดบันทึกสิ่งที่สังเกตไว้เพื่อกันลืม ผู้แสดงก็ควรแสดงให้สมบทบาทมากที่สุด

5. การอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการแสดงละครมุ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่แสดง ผู้สอนใช้การแสดงเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้เรื่องราวนั้น ๆ โดยได้เห็นเป็นภาพและการกระทำจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และจดจำเรื่องนั้นได้อย่างดีและจดจำได้นาน ดังนั้นละครที่แสดงออกมาจึงควรสะท้อนเรื่องราวความเป็นจริงนั้นให้เห็นชัด การอภิปรายเพื่อการเรียนรู้ จึงต้องมุ่งไปที่เรื่องราวที่แสดงออกมาและการแสดงของผู้แสดงว่า สามารถแสดงได้สมจริงเพียงใด

2.3.6 จุดเด่นของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

มีนักวิชาการกล่าวจุดเด่นของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครไว้ ดังนี้

ทิตินา แคมมณี (2550, น.357) กล่าวถึง จุดเด่นของการสอนโดยใช้การแสดงละคร ดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมา ทำให้การเรียนรู้มีความเป็นจริง และมีความหมายสำหรับผู้เรียน

2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง

3. เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การเขียน การแสดงออก การจัดการ การแสวงหาข้อมูลความรู้ และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นต้น

เสริมศรี ลักษณศิริ (2540 ,น. 268-269) กล่าวว่า จุดเด่นของการจัดการแสดง คือ

1. คุณค่าทางประสบการณ์

1.1 จูงใจให้ทำคุณงามความดี

1.2 ทำให้มีประสบการณ์ด้านต่าง ๆ และสามารถแก้ไขด้วยตนเองได้

2. คุณค่าทางด้านการแสดงออก

2.1 ปรับปรุงวิธีการพูดในที่สาธารณะ การใช้ภาษาและการออกเสียง

2.2 สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเอง

3. คุณค่าทางความสามารถ

3.1 เสริมความทรงจำ

3.2 เปิดโอกาสให้ค้นพบและใช้ความคิด

4. คุณค่าในทางก่อให้เกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปะ คือ

4.1 ทำให้เห็นคุณค่าของวรรณคดี ประวัติศาสตร์ ศาสนา และประเทศชาติมาก

ยิ่งขึ้น

4.2 ทำให้เห็นคุณค่าของการละคร ซึ่งเป็นสิ่งที่รวมศิลปะแขนงต่าง ๆ เช่นการ

ดนตรี การพ็อนรำ และจิตรกรรม ฯลฯ

5. คุณค่าทางด้านการศึกษา

5.1 เสริมความเข้าใจในการศึกษาวิชาสาขาอื่น ๆ ด้วย

5.2 แสดงให้เห็นขบวนการของการเรียนรู้

5.3 เป็นการเรียนโดยการปฏิบัติร่วมกัน

สรุปได้ว่าจุดเด่นของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครได้ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมา ทำให้เกิดความเข้าใจได้เห็นคุณค่าของศิลปะด้านต่างๆ
2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและมีส่วนร่วม
3. ฝึกให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ เช่น การพูด การเขียน การแสดงออก และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม
4. ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและกล้าแสดงออก

2.3.7 ข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

นักวิชาการกล่าวถึงข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครไว้ดังนี้

ทิสนา เขมมณี (2550, น. 357) กล่าวว่า ข้อจำกัดของการสอนใช้การแสดงละคร มีดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก ต้องมีการจัดเตรียมบทละคร และการแสดงที่ยุ่ยยาก
2. เป็นวิธีสอนที่ต้องใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องแต่งกาย ประกอบการแสดง ซึ่งอาจทำให้มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น
3. เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการแสวงหาข้อมูลที่ถูกต้องมาใช้ในการเขียนบท หากผู้สอนไม่มีข้อมูลเพียงพอ หรือไม่สามารแสวงหาข้อมูลที่ต้องการได้ จะทำให้เรื่องราวหรือการแสดงไม่สมบูรณ์

เสริมศิริ ลักษณ์ศิริ (2540, ย. 269) กล่าวว่า การสอนโดยใช้การจัดการแสดงมีข้อจำกัดคือ จะต้องใช้ทุนมากในการสร้างอุปกรณ์การแสดงและสิ่งต่างๆ ที่นำมาประกอบในการสอน และต้องใช้เวลาทำการสอนมากเป็นพิเศษด้วย ทำให้เสียเวลาเรียนเพราะต้องมีการฝึกซ้อม

สรุปได้ว่าข้อจำกัดของการสอนโดยใช้การแสดงละครหรือการจัดการแสดงนั้นคือ ต้องใช้เวลามากในการจัดเตรียมบทละครและการฝึกซ้อม และต้องใช้จ่ายสูงในการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องแต่งกาย อีกทั้งหากผู้สอนไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้หรือไม่มีข้อมูลที่เพียงพอ จะทำให้เรื่องราวและการแสดงไม่สมบูรณ์ ทำให้การสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร

การสอนโดยใช้กิจกรรมการละคร หมายถึง การสอนที่ผู้สอนให้ผู้เรียนแสดงละครตามเนื้อหาหรือบทเรียนที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ ให้ผู้เรียนได้ฟัง มองเห็นได้ด้วยตนเองอย่างชัดเจนและสามารถจดจำได้นานการสอนโดยใช้การแสดงละครเป็นวิธีการสอนที่ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ฝึกทักษะด้านต่างๆ เช่น ด้านภาษา การแสดงออก ฝึกความจำ เป็นต้น

2.3.8 องค์ประกอบที่สำคัญของการสอน

องค์ประกอบที่สำคัญของการสอน โดยการใช้การแสดงละคร จึงต้องประกอบไปด้วย ผู้สอน ผู้เรียน บทละคร ผู้แสดงละคร การแสดงบทบาทของผู้แสดง ผู้ชม การสรุปบทเรียนจากการแสดงละคร และผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การแสดงละครมีหลายประเภท อย่างเช่น การแสดงละครแบบเป็นทางการ การแสดงละครแบบไม่เป็นทางการ การแสดงละครใบ้ การแสดงละครเลียนแบบ การแสดงละครล้อเลียน และการเชิดหุ่นละคร เป็นต้น ดังนั้น ในการสอนแบบนี้จึงมีความหลากหลาย สามารถนำไปใช้ให้เหมาะสมกับบทเรียนที่กำหนดไว้ได้ ผู้สอนจึงมีบทบาทในการสอนที่สำคัญ เนื่องจากผู้สอนจะต้องเตรียมบทละครที่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

เตรียมผู้แสดงให้เหมาะสม และต้องกำหนดเวลาในการแสดงในแต่ละบทเรียนด้วย การสอนแบบการแสดงละครจึงมีขั้นดังนี้ คือ

1. ขั้นเตรียม ผู้สอนจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ เตรียมบทละคร เตรียมผู้แสดงละครให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เข้าใจการแสดงบทบาทและชี้แจงบทบาทของผู้แสดงละครแต่ละคน
3. ขั้นแสดงละคร ผู้เรียนแสดงละคร ผู้ชมชมการแสดงละคร ตามบทเรียนที่ผู้สอนกำหนดไว้
4. ขั้นสรุปและอภิปรายผล ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปบทเรียนจากละครที่แสดงไปพร้อมให้ผู้เรียนอภิปรายผลการเรียนรู้การสอนวิธีนี้จึงเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนเป็นสำคัญ แต่ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องมีเทคนิคและประสบการณ์ในการสอนแบบแสดงละครมากพอสมควร การสอนจึงจะบรรลุผล การแสดงละครจึงมีข้อดีที่ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสการเรียนรู้แบบของจริง สนุกสนานเพลิดเพลิน เข้าใจบทเรียนและจดจำได้นาน และยังเป็นการฝึกทักษะการพูด การแสดงออก และฝึกความจำ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากยิ่งขึ้น แต่ก็ยังมีข้อจำกัดหลายประการ คือ จะต้องใช้เวลาในการสอนมาก มีอุปกรณ์การสอนหลายอย่าง ทำให้มีค่าใช้จ่ายสูง และหากว่าผู้สอนไม่เข้าใจในการสอน ไม่มีข้อมูล ไม่เตรียมบทละครเป็นอย่างดีจะทำให้การเรียนการสอนไม่สัมฤทธิ์ผลได้เช่นกัน

2.4 การละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

ความหมายของการละครในชั้นเรียนภาษา

โดยทั่วไปการละคร หมายถึง การแสดงเพื่อให้เกิดความบันเทิง หรือ สำเร็จอารมณ์ที่เป็นเรื่องราวเรื่องราว โดยมากจากแสดงละครเวที หรือพื้นที่ที่จัดไว้ การละคร ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Drama ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากภาษากรีกที่ว่า Drao (ตระโอ) หมายถึง I act I do (ฉันกระทำฉันแสดง) ละครมีบทบาทในชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ Aridotle กล่าวถึง บ่อเกิดของละครไว้ในหนังสือ Poetic ใจความว่า ละครเกิดจากสัญชาตญาณการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์มีความสามารถเหนือสัตว์โลกทั้งปวงและสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆในชีวิตประจำวันได้ (สุมิตร เทพวงษ์, 2552, น.28)

เช็กส์เปียร์กล่าวไว้ในบทละคร As You like it ว่า โลกใบนี้คือเวทีใหญ่ มุษย์ทุกคนคือนักแสดงบนเวที (Wessels, 1987, p.7) กล่าวเพิ่มเติมว่าในชีวิตประจำวันมนุษย์ต้องแสดงบทบาทตามสถานการณ์ต่างๆ มากมายทุกขณะในแต่ละวัน ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติของการดำเนินชีวิต ปัจจุบันมีผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอนภาษาหลายท่าน ทำการละครมาใช้ในชั้นเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยจัดให้ผู้เรียนอยู่ในเหตุการณ์และสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด

คำว่าละครในชั้นเรียนภาษาจึงเกิดขึ้น มีความหมายและจุดประสงค์ต่างจากละครทั่วไป ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านให้ความหมายของการละครในชั้นเรียนภาษาที่แตกต่างกันดังนี้

การละคร เป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย มิใช่เพียงแค่การเรียนภาษาแบบท่องตำรา (Krashen, 1981, p.33)

การละคร เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่มีการร่วมมือกันทางสังคมของชั้นเรียนภาษา มีการเจรจาข้อตกลงอย่างชัดเจนเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน ในการทำกิจกรรมต้องมีกฎเกณฑ์ ผู้เรียนทราบอย่างแน่ชัดว่าจะทำกิจกรรมอะไร จะบรรลุเงื่อนไขต่างๆได้อย่างไร เมื่อทราบแล้ว ผู้เรียนจะมุ่งมั่นที่จะร่วมกิจกรรมการละครด้วยกัน ทั้งนี้ต้องมีการระบุเวลา สถานที่ และการแสดงอย่างชัดเจน ละครเป็นเครื่องมือที่มีศักยภาพในการพัฒนาการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน กิจกรรมการละครจะจัดให้ผู้เรียนอยู่ในเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ภายในห้องเรียน ทราบกฎเกณฑ์ บทบาทและความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกันในเหตุการณ์นั้นๆ (Byron, 1986, p.117)

การละคร เป็นเครื่องมือการสอนภาษาอย่างหนึ่งที่มีรูปแบบเฉพาะตัว เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาภาษา ในด้านการศึกษา การละครช่วยกระตุ้นความจริง พัฒนาการแสดงออกของบุคคล เป็นข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจ ส่วนด้านการสอนภาษา การละครทำให้เกิดการทดลองใช้ภาษาหลายรูปแบบ (Dougill, 1987, p. 4-5)

การละคร คือ การกระทำ ความเป็นอยู่ การละคร เป็นสิ่งที่คนปกติธรรมดา ที่มีมนุษย์ จะต้องเกี่ยวข้องกับในชีวิตประจำวันเมื่อพวกเขาเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆที่ยุ่งยาก (Wessels, 1987:7)

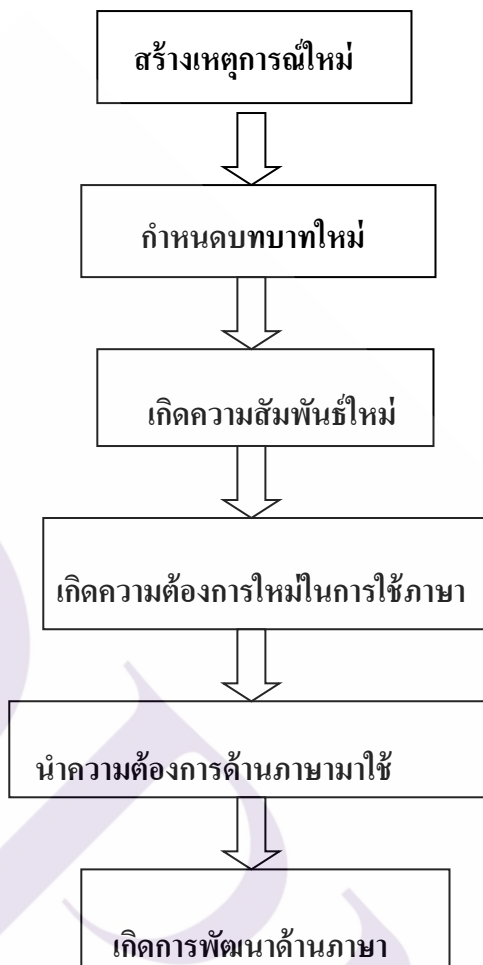
การละคร คือ การสื่อสารระหว่างบุคคล เมื่อใดก็ตามที่ผู้เรียนทำกิจกรรมในรูปแบบ บทสนทนา ร่วมกัน และสามารถสื่อความหมายที่ตั้งใจไว้โดยปราศจากการท่องจำในแต่ละประโยค พวกเขา กำลังใช้หลักการละคร (Via, 1994, p,110)

จากความหมายดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การละครเป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีการเตรียม และระบุนเหตุการณ์ สถานที่ เรื่องราวที่จะแสดง บทบาทของผู้แสดง เหตุการณ์ เวลาและสถานการณ์ นั้นๆ ภายใต้เงื่อนไขข้อตกลงระหว่างผู้แสดงและผู้ชม การละคร มิสามารถเกิดขึ้นได้ ในสภาพ สถานการณ์ทั่วไปที่ไม่มีการระบุนและเตรียมองค์ประกอบของสถานการณ์ที่กำหนด

การแสดงละครที่มีมาตั้งแต่ดั้งเดิม ผู้เรียนจะศึกษาและแสดงละครบทนั้นโดยมุ่งเน้น การตีความของบทละครในขณะที่ละครในชั้นเรียนภาษามุ่งเน้นที่ผู้ร่วมกิจกรรมและประสบการณ์ที่ ได้รับแต่เมื่อมองในรูปแบบการแสดง ละครเวที และละครในชั้นเรียนภาษาก็จัดอยู่ในกิจกรรมการ ละครทั้งสิ้น (Dougill, 1987, p.2) นอกจากนี้ เวีย (Via, 1994, p. 110) ยังให้ความหมายที่คล้ายคลึง กันและเพิ่มประเด็นขึ้นดังนี้ ละครเวที คือการสื่อสารระหว่างมนุษย์เพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่นการ สร้างผลงานการละครด้วย ละครเวทีเป็นการสื่อความหมายท่ามกลางนักแสดง และระหว่าง นักแสดงกับผู้ชม เพื่อแยกให้เห็นถึงการสื่อสารและการเปล่งเสียงเพื่อท่องจำไว้ว่า การท่องจำโดย ขึ้นใจในแต่ละบรรทัดหรือการพูดปราศรัยโดยการท่องจำแล้วเปล่งเสียงออกมานั้น มิใช่การสื่อสาร ส่วนละครเวทีมุ่งเน้นที่ผู้ชมในการรับรู้และ ได้ประโยชน์จากการแสดงเรื่องราวโดยผ่านนักแสดง

2.5 การละครกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา

การละครส่งเสริมการพัฒนา ด้านการเรียนรู้ภาษาอย่างไร (Wesssel, 1987, p.7-8) กล่าวถึงองค์ประกอบในการเรียนรู้ทั้ง 6 ซึ่งประกอบไปด้วย สถานการณ์ ปัญหา วิธีแก้ปัญหา ประสบการณ์ อารมณ์ และการลงมือปฏิบัติ ไบรอน (Byron, 1986, p.116-117) และ เวสเซล (Wessels, 1987, p.8) มีความเห็นตรงกันเรื่องการพัฒนาภาษาโดยใช้กิจกรรมการละครว่า การละคร เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาภาษา เป็นกลวิธี (technique) ที่สามารถนำภาษาไปพัฒนา ทักษะทางภาษาได้ บทบาทละครทำให้ผู้เรียนพูด เน้นความสำคัญที่บทบาทของผู้เรียน ในฐานะ เป็นผู้ร่วมลงมือปฏิบัติเอง (Active Participant) และเกิดความต้องการด้านภาษาที่แตกต่างกับชั้น เรียนภาษาโดยทั่วไป ดังนั้นความเป็นไปได้ที่จะใช้ภาษาและการพัฒนาก็เกิดขึ้น เริ่มจากเหตุการณ์ ใหม่ๆทำให้เกิดบทบาทใหม่ เกิดความสับสนของผู้เรียนขณะร่วมกิจกรรม เกิดความต้องการ ในการใช้ภาษาและการนำไปใช้ ดังที่แสดงไว้ในภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

ภาพที่ 2.1 การพัฒนาด้านภาษา

ที่มา: Byron Ken (1986 , p.116)

สามารถสรุปได้ว่าการเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนที่มีส่วนร่วมในบทบาทของสถานการณ์ที่กำหนด เกิดความสัมพันธ์ใหม่เป็นเหตุให้เกิดความต้องการใช้ภาษา เมื่อผู้สอนสามารถมองเห็นภาพตลอดแนวการเกิดการพัฒนาด้านภาษาแล้ว ผู้สอนย่อมตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างสถานการณ์ใหม่ๆ ในแต่ละกิจกรรมซึ่งสามารถสร้างสถานการณ์ที่หลากหลายในกิจกรรมการละคร

2.6 กิจกรรมการละคร

2.6.1 ความหมายของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

คำว่า กิจกรรมการละคร มีผู้เรียนกันหลายชื่อและบางครั้งก็ใช้ปะปนกันเช่น creative drama informal drama, creative play acting developmentl drama educational drama และ improvisation drama (Heinig. 1981:4) นอกจากนี้การศึกษาตำราหลากหลายเล่มผู้วิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านการละครและภาษายังใช้ชื่อแตกต่างจากข้างต้นอีกด้วย Drama, Dramatic Activities หรือ Drama Technique หรือ Dramatic Technique

ถึงแม้ว่าคำนี้มีผู้เรียกชื่อต่างกันดังกล่าว แต่ความหมายของกิจกรรมที่มีส่วนคล้ายคลึงกันดังต่อไปนี้

กิจกรรมการละคร หมายถึง กิจกรรมหลากหลายที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้บุคลิกลักษณะส่วนตัว ที่จะสร้างองค์ประกอบของภาษาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียน กิจกรรมเหล่านี้นำมาซึ่งความสามารถโดยธรรมชาติ ของแต่ละบุคคลที่จะเลียนแบบ ลอกเลียนแบบ และแสดงออกโดยผ่านการวางลีลาท่าทางและความจำ นอกจากนี้กิจกรรมดังกล่าวยังดึงความสามารถของผู้เรียนในการใช้จินตนาการ และความทรงจำ และศักยภาพที่จะนำประสบการณ์ต่างๆในอดีตมาประกอบเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตได้ (Maley & Duff, 1994, p.1)

เหตุเกิดที่เราเรียกกิจกรรมต่างๆเหล่านี้ว่าเป็นละครก็เพราะเน้นกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน โดยทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงสิ่งที่สามารถคาดเดาเมื่ออยู่ท่ามกลางผู้คน ธรรมชาติของละคร คือขัดแย้ง ไม่สามารถคาดเดาได้เมื่ออยู่ท่ามกลางผู้คนธรรมชาติของละครคือขัดแย้ง ไม่สามารถคาดเดาได้ ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการใช้ภาษาและผู้เรียนจะต้องเตรียมตัวที่จะเผชิญกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น (Dougill, 1987, p.17) ระหว่างที่ร่วมกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมคู่ที่มีการจัดการกับวิกฤตการณ์และแสดงถึงวิธีการเหล่านี้ ผู้เรียนสามารถอธิบายหรือบอกวิธีการต่างๆ ให้ผู้ร่วมกิจกรรมการแสดงเหล่านี้ บางตำราเรียกว่าการแสดง การละคร เกมการละคร หรือการละครแบบไม่เป็นทางการ

นอกจากนี้อร์แมน (1981, p.50) กล่าวว่ากิจกรรมการละครยังเป็นหนทางที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับสังคม ทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและรู้สึกได้ถึงความเป็นสากลของสังคม เข้าใจความเป็นไปของสังคม และรูปแบบของอารยธรรม เวสเซลส์ (Wessels, 1987, p. 27) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ใหญ่ 2 ข้อ ของกิจกรรมการละครคือ ลดความรู้สึก ต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนและสร้างความต้องการของผู้เรียนที่จะพูดภาษา

จากความหมายที่คล้ายคลึงของกิจกรรมการละครดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า กิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะการฝึกพูดเพื่อการสื่อสารเพราะกิจกรรมการละครมุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดจากเหตุการณ์ที่จำลองขึ้นได้ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกผ่านการวางลีลาท่าทางการพูดในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ช่วยลดความรู้สึกต่อการเรียนภาษาของผู้เรียนและความต้องการที่จะพูดภาษา

2.6.2 วัตถุประสงค์ของการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

เวสเซล (Wessels, 1987, p.28) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการนำกิจกรรมการละครมาใช้ในการเรียนการสอนดังนี้

1. เพื่อลดความรู้สึกต่อการเรียนภาษา

ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียนและตระหนักถึงภาษาที่ใช้ได้จริง ความยากง่ายตรงกับระดับความสามารถของผู้เรียน ปริมาณของการทำงานที่ผู้สอนให้ทำ ตลอดจนความเป็นไปได้ของสถานการณ์ที่ปรากฏในกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมเข้ากับชีวิตจริงได้

2. สร้างความต้องการที่จะพูดภาษา

กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาโดยย้าให้ผู้เรียนหาวิธีแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่กำหนดด้วยตัวเอง โดยมีผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลืออยู่ห่างๆ กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกอยากเรียน ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมมากขึ้น สร้างความมั่นใจ โดยไม่มีการตื่นกลัว ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเมื่อเสนอความคิดเห็น

2.6.3 ประเภทกิจกรรมการละคร

ดากิล (1987, pp.9-24) แบ่งกิจกรรมการละครออกเป็น 7 ประเภทดังนี้

1. ละครใบ้ (Mine)

เป็นการบอกเล่าความคิดหรือเนื้อเรื่องต่างๆผ่านท่าทาง การเคลื่อนไหว และการแสดงออกของร่างกาย โดยไม่มีภาษาพูดมาเกี่ยวข้อง กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนแสดงต่อหน้าผู้ชมได้อย่างราบรื่น ไม่เขินอายหรือกังวลในเรื่องของภาษา

2. บทบาทสมมุติ (Role – Play)

เป็นการแสดงตามบทบาทที่ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ผู้เรียนแสดงบทบาทของตัวละครในเรื่องที่ให้มา (สุมิตร เทพวงษ์, 2541, น.42) ผู้เรียนสวมบทบาทอย่างสมจริงตามบทบาทที่ผู้สอนเตรียมไว้ (นิตยา ประพุดติกิจ, 2556, น.55) การแสดงบทบาทสมมุติ นับได้ว่าเป็นส่วนสำคัญของละคร นักทฤษฎีหลายท่านเห็นว่าบทบาทสมมุติเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ไม่ว่าจะอยู่ในเกมที่เด็กเล่นหรือว่าจะเป็นบทบาทผู้ใหญ่ดำรงชีวิตประจำวันการแสดงบทบาทสมมุติช่วยให้ใช้ภาษาต่างกัน สถานการณ์ที่ต่างกัน

3. การแสดงสด (Improvisation)

เน้นการแสดงอาภักิริยากกลางเวทีซึ่งไม่ได้ซ้อมมาก่อน ไม่มีในบทหรือเป็นการแสดงออกต่อเหตุการณ์ที่ไม่คาดว่าจะเกิดขึ้นได้เป็นประจำวัน ผู้แสดงแต่งบทสนทนาเองมักแสดงเป็นกลุ่ม 5 – 6 คน (สุมิตร เทพวงษ์, 2541, น.43) โฮลเดิน (Holden, 1981,p.10) ให้ความเห็นว่าการแสดงสดคือการแสดงบทบาทสมมติขั้นสูงที่พัฒนามาจากบทบาทสมมุติอย่างง่าย มีการควบคุมน้อยกว่าผู้เรียนต้องตีความจากบัตร์เรื่อง เพื่อคิดสร้างละคร

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation)

ผู้เรียนทำกิจกรรมจากหัวข้อที่กำหนดไว้ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตจริง ผู้ร่วมกิจกรรมต้องร่วมแสดงตามเหตุการณ์และหัวข้อที่กำหนดไว้ โฮลเดิน (Holden,1981, p.10-11) กล่าวเสริมว่า สถานการณ์จำลองจัดเป็นกิจกรรมแก้ปัญหา มีการอภิปรายปัญหาที่ผู้สอนเตรียมขึ้นโดยการปรากฏในรูปแบบต่างๆ เช่นแผนที่ แผนที่ ทปสัมภาษณ์ ข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ผู้เรียนได้รับบัตร์บทบาทที่บรรจุข้อมูลที่จำเป็นในกลุ่มนั้น มักแสดงอยู่กับที่

5. บทละคร (Scripts)

บทละครในภาษาพูด ส่วนใหญ่จึงใช้กิจกรรมละครเวที ก่อนขึ้นเวที จะมีการแจกจ่ายบทละครเพื่ออ่าน หลังจากนั้นจึงขอความคิดเห็นในกลุ่มก่อนซ้อม รูปแบบการเขียน จะใช้สัญลักษณ์เพื่อแสดงถึงภาษาพูดอย่างเป็นธรรมชาติ มีการแบ่งประโยคเป็นหน่วยเล็กๆ ใช้รูปแบบเหมือนกับภาษาพูดจริงซึ่งต่างกับรูปแบบบทสนทนาในหนังสือเรียนภาษาทั่วไป

6. เกมการละคร (Games)

เกมการละครต้องมีการปฏิบัติและเคลื่อนไหวไปรอบๆห้อง เพื่อสื่อสารกับเพื่อนในห้องมากที่สุด มีการสัมผัสและแตะต้องตัวกันบ้าง ฝึกการใช้จินตนาการ ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและรับรู้ภาษาไปพร้อมกัน มีการแสดงออกถึงอารมณ์ และแสดงความสามารถทางภาษาขณะทำกิจกรรม เวสเชิสต (1987, pp.29-30) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างเกมการละครกับเกมทั่วไปดังนี้

1. เกมการละครเป็นการแสดงที่ไม่มีการแข่งขัน ไม่มีผู้ชนะ
2. เกมการละครได้ทั้งการรับรู้และการเรียนรู้ภาษา มิใช่เพียงเพื่อรับรู้การจำรูปแบบของโครงสร้างทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว
3. เกมการละครมีการแสดงออกทางอารมณ์ การออกเสียง สีหน้า และท่าทาง เพื่อฝึกฝนจินตนาการ
4. กิจกรรมเตรียมความพร้อม (Warm – up exercises) เป็นกิจกรรมที่ใช้หลักจิตวิทยา ด้านเตรียมความพร้อมของร่างกายใช้ในช่วงเริ่มชั้นเรียน จุดประสงค์ของกิจกรรมคือ เพื่อก่อให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน รู้จักการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ช่วยให้ผู้เรียนมีใจมุ่งมั่นที่จะร่วมมือกัน

ชั้นเรียนภาษา ผู้เรียนมีส่วนสำคัญที่ทำให้บรรยากาศในการสนทนาเกิดขึ้น กิจกรรมเตรียมความพร้อมสามารถใช้เพื่อจุดประสงค์ 3 ประการ ดังนี้

1. เพื่อการแนะนำตนเอง (Introduce oneself)
2. เพื่อเตรียมการพูดและการออกเสียง Verbal and vocal warm-up exercises
3. เพื่อสร้างความไว้วางใจและความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกของคนรอบข้าง (Trust and sensitivity exercises)

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการละครมีหลายรูปแบบ วิธีการจัดแตกต่างกันตามจุดประสงค์ของชั้นเรียน สิ่งที่ความคล้ายคลึงกันก็คือเป้าหมาย เพื่อฝึกการพูดเหมือนกัน มีการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศ ในด้านจิตวิทยา ทำให้เกิดการผ่อนคลาย เกิดความรู้สึกที่ดี ส่งเสริมให้มีการเคลื่อนไหว เกิดจินตนาการและการควบคุมตนเอง

2.6.4 ประโยชน์ของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนต่างประเทศ

มาเล่และด็ฟ (1994, pp.6 – 14) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการละครต่อผู้เรียนดังนี้

1. ด้านภาษา

ผู้เรียนทราบความหมายของภาษาตามสถานการณ์ ผู้เรียนพูดสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ (Singh, 2000,p.81) กิจกรรมการละคร ช่วยส่งเสริมและฝึกภาษาอังกฤษของผู้เรียน (McIntyre. 2002) ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างมีความหมาย และตอบโต้ได้อย่างคล่องแคล่ว เข้าใจการออกเสียง เรียนรู้ศัพท์ใหม่ และไวยากรณ์ใหม่ (Wessels, 1987 ,p.13) และมีจุดประสงค์ในการสื่อความหมาย เกิดความระวังในการใช้ภาษา (Dougill, 1987, p.7) ใช้ภาษาสื่อสารไม่คำนึงถึงความสำคัญของรูปแบบ ไวยากรณ์เป็นอันดับแรก และสูตรความคิดที่ว่า คำศัพท์บวกกับไวยากรณ์เท่ากับภาษา จะไม่เป็นที่ยอมรับอีกต่อไป (Via,1973, p.113)

2. ด้านองค์ประกอบของเหตุการณ์

กิจกรรมการละครสามารถทำให้ผู้เรียนก้าวเข้าสู่โลกของจินตนาการได้ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงบรรยากาศในเหตุการณ์นั้นๆ องค์ประกอบของเหตุการณ์ประกอบไปด้วย

2.1 การเตรียมการและจัดจำลองสถานการณ์ที่หลากหลาย เป็นกิจกรรมที่มีเหตุการณ์และเรื่องราวสมจริงตามเรื่องที่กำหนด (Byron,1986, p.125)

2.2 บทบาทและสถานภาพ ผู้เรียนทราบถึงบทบาทและสถานะที่ต่างกันของผู้สนทนา แสดงท่าที อากัปกิริยาในการสื่อสาร (Sigh ,2000,p.73) ทราบการวางท่าทางกริยาขยาทในการโต้ตอบ (Wessels,1987,p.13)

2.3 อารมณ์ ทักษะคิดและความรู้สึก ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น ส่วนตัว (Byron, 1986, p.133) มีอิสระในทางความคิด (Sigh,2000,p.81) หากผู้เรียนไม่สามารถแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาได้ กิจกรรมการพูดก็จะไม่มีความหมาย (Via,1994, p.133)

2.4 บอกเล่าความรู้สึก แลกเปลี่ยนความรู้ ความเห็น เล่าเรื่องราวให้กับผู้รับสารหรือผู้ฟังได้อย่างมีความหมาย

2.7 การใช้กิจกรรมการละครในการจัดชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

การใช้กิจกรรมการละครช่วยลดอุปสรรคในการเรียนภาษา ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และการกระตุ้นจินตนาการของผู้เรียน แมคอินไต (Mcintyre, 2002) กล่าวว่ากิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนพูดคุยในกลุ่ม มีการเคลื่อนไหวร่างกายขณะที่พูด โดยไม่สามารถคาดเดาสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ในขณะทำกิจกรรม นับว่าเป็นแรงดึงดูดใจ และทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน

นอกจากนี้ คากิล (1987, pp3-4) กล่าวเพิ่มเติมจากมาเลย์ และคัฟถึงประโยชน์ของกิจกรรมการละครอีก 2 ด้าน ว่ากิจกรรมการละครยังสามารถพัฒนาผู้เรียนในด้านสังคมและด้านสติปัญญาของผู้เรียนดังนี้คือ

1. การพัฒนาด้านสังคม

กิจกรรมการละครต้องการความร่วมมือร่วมใจของผู้ร่วมกิจกรรมขณะปฏิบัติกิจกรรมขณะปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

2. ด้านสติปัญญา

กิจกรรมการละครเป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนดึงประสบการณ์เดิมออกมาและเรียนรู้จากประสบการณ์ใหม่เช่น เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติซึ่งมีผลดีกว่าการเรียนรู้โดยการท่องจำจากตำรา ผู้เรียนสามารถมองเห็นถึงความเป็นจริงและหาทางแก้ปัญหาท่ามกลางสถานการณ์ที่ย่ำแย่ เป็นการพัฒนาสติปัญญาของผู้เรียนเมื่อต้องช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรมบรอน (Byron, 1986, p. 133-134) กล่าวเพิ่มเติมถึงประโยชน์ของการแสดงละครไว้ว่า กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะใช้ภาษาได้อย่างมีจุดประสงค์กว่าในห้องเรียนภาษาทั่วไป โดยปกติห้องเรียนภาษาทั่วไปดูเหมือนว่าภาษาที่ใช้จะมุ่งเน้นไปที่ผู้พูดหรือผู้ฟัง เพื่อให้ข้อมูล แต่ในห้องเรียนภาษาที่ใช้กิจกรรมการละครนอกจากจะใช้ภาษาเพื่อให้ข้อมูลแล้วผู้เรียนยังมีโอกาสที่จะแสดงออกทางความคิด ความรู้สึก และความเห็นส่วนตัวขณะทำกิจกรรมให้ความสำคัญของอากัปกริยาของผู้พูดในด้านสังคม ชั้นเรียนโดยทั่วไปผู้เรียนจะรับรู้และสนใจในเรื่องสังคมวัตถุเท่านั้น ในขณะที่ชั้นเรียนที่ใช้กิจกรรม การแสดงทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเป็นมนุษย์และความสำคัญของสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่ เพราะกิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่จัดเตรียมเหตุการณ์ สถานการณ์ มีการจัด

บทบาทอย่างสมจริงสมจังกับเรื่องราวใหม่ๆที่กำหนด มีความสัมพันธ์ใหม่ๆที่เกิดขึ้น สามารถทำให้เกิดความต้องการการใช้ภาษา ความเข้าใจในความหมายของภาษาในรูปแบบที่ต่างกันออกไปตามสถานการณ์จึงเกิดการพัฒนาการพัฒนาการใช้ภาษาในตัวผู้เรียนกิจกรรมการละครมีประโยชน์ต่อผู้เรียนหลากหลายด้าน เช่น ด้านร่างกายจิตใจและสติปัญญาที่จะพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้ ผู้สอนสามารถเลือกกิจกรรมหลากหลายที่เหมาะสมกับชั้นเรียนของตนเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนให้มากที่สุดและทำให้ชั้นเรียนมีชีวิตชีวาใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากขึ้น

2.7.1 ความสำเร็จของการจัดกิจกรรมการละครในชั้นเรียน

ในชั้นเรียนภาษาที่ใช้กิจกรรมการละครมักมีกิจกรรมหลากหลายเช่น การอ่านบทละคร บทบาทสมมุติ การสื่อสาร โดยการเคลื่อนไหว ละครมีบทบาทเฉพาะตัวส่งผลให้กิจกรรมกลุ่มประสบความสำเร็จ การใช้ เกมการละครและกิจกรรมเตรียมความพร้อมช่วยกระตุ้นให้เกิดความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย กิจกรรมในชั้นเรียนที่กล่าวมาแล้วนั้นจะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถยอมรับซึ่งกันและกันได้ ในแง่ของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และมีความปรารถนาที่จะร่วมมือกัน

เวีย (1994, pp.112-115) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการที่ทำให้การจัดการชั้นเรียนโดยใช้กิจกรรมการละครประสบความสำเร็จดังนี้

1. ความเป็นตัวเองของผู้แสดง

นักแสดงที่ดีจะต้องแสดงออกและเข้าใจถึงอารมณ์ด้วยตนเอง โดยไม่มีผู้บอก ผู้กำกับที่ดีไม่ควรบอกนักแสดงให้เลียนแบบการพูดและเลียนแบบการแสดงบทบาทต่างๆ เพราะนั่นเป็นเพียงการลอกเลียนแบบ เนื่องจากการแสดงไม่ได้มาจากตัวคนที่แท้จริงของนักแสดง Via เปรียบวิธีแสดงกับการเรียนรู้ภาษาว่า ผู้เรียนต้องแสดงความเป็นตัวเองของตัวเองออกมาให้ได้ เช่น การพูดประโยคหนึ่งในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนกับผู้สอนจะพูดไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น วัฒนธรรม ชานี้ๆ อายุของผู้พูด เชื้อชาติของผู้พูดต่างกันดังนั้นผู้สอนไม่สามารถบอกผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมต่างจากตนให้พูดตามแบบตนได้

อย่างไรก็ตามผู้สอนสามารถพูดเป็นตัวของตัวเองได้ว่า ถ้าผู้สอนจะพูดอย่างนี้ ผู้เรียนต้องมีความเป็นตัวของตัวเองออกมา แล้วคิดพิจารณาตามสถานะ สภาพแวดล้อมของผู้เรียนว่าต้องแสดงออกถึงการพูดในประโยคนั้นอย่างไร เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงผู้พูดคำนึงถึงความเป็นตัวเองของตัวเองเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นคนอื่น ในโลกแห่งการเรียนภาษาก็เช่นกัน ถ้าผู้เรียนร่วมกิจกรรมที่เน้นการแสดงออกถึงความเป็นตัวเอง มีความต้องการทำกิจกรรมการสื่อสารด้วยตนเอง กิจกรรมที่มีความหมายแต่ถ้าผู้สอน สอนให้ลอกเลียนแบบ และการกระทำตามความรู้สึกของผู้สอนแล้ว นับว่า

เป็นการกำจัดสิทธิที่ผู้เรียนควรรับผิดชอบด้วยตนเอง ครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเป็นตัวของตัวเองซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้การสร้างภาษาใหม่

2. คำว่าราวกับว่า หรือ ถ้าเธอ

เนื่องจากว่าไม่มีนักแสดงคนไหนเคยอยู่ทุกมุมของโลกและเคยทำทุกสิ่งทุกอย่างนักแสดงทุกคนต้องการกลวิธีจะช่วยพวกเขาไปสู่การตีบทสมจริง สมจริง นั่นคือ ถ้าเธอเป็นนักแสดงควรถามตัวเองว่า ถ้าฉันอยู่ในสถานการณ์นี้ และถ้าฉันจะพูดประโยคนี้อันจะต้องพูดอย่างไร ผู้สอนภาษาควรกระตุ้นให้ผู้เรียน ถามคำถามดังกล่าว

ไบรอน (1986 , p.126) เสริมในเรื่องของ ราวกับว่า ไว้ว่า ถึงแม้เหตุการณ์ในละครจะไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เป็นเพียงการจัดสร้างโลกที่ชื่อว่า ราวกับว่า หรือโลกแห่งจินตนาการเพื่อผู้เรียนจะได้รู้สึกได้ในแง่ของเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่เป็นความจริงคือการศึกษาได้เผชิญปัญหาและวิธีแก้ไขตลอดจนการหาผลสรุปของวิธีการแก้ปัญหาซึ่งอาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตามการแยกแยะระหว่างเหตุการณ์ใดจริงหรือไม่จริงนั้นไม่ใช่ปัญหาในการเรียนรู้ เพราะความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน บางเวลายุทธย้นำโลกแห่งจินตนาการมาผสมผสานเข้ากับโลกของความเป็นจริงขณะดำรงชีวิต

3. จินตนาการ

ผู้เรียนสามารถจินตนาการถึงบรรยากาศรอบข้างได้ เช่น เสื้อผู้กำลังสวมใส่ ของประดับในบ้าน เป็นต้น ต่างคนต่างมีจินตนาการที่ต่างกันออกไป การที่ผู้เรียนมีจินตนาการจะทำให้บทสนทนาเหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์มากขึ้น

4. การรับรู้ 5 ประการ

สมิท (1983, p.77) แนะนำว่าผู้เรียนควรใช้การรับรู้ทั้ง 5 ในขณะที่เรียนรู้และใช้ภาษา คือ

- 4.1 ได้รับรู้ถึงความเป็นตัวเอง
- 4.2 รับรู้ได้ถึงผู้ฟัง
- 4.3 รับรู้ได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับผู้ฟัง
- 4.4 รับรู้ได้ถึงการจัดห้องเรียนในรูปแบบต่างๆ
- 4.5 รับรู้ได้ถึงเป้าหมาย

การรับรู้ทั้ง 5 จะเป็นตัวเชื่อมองค์ประกอบสำคัญ ที่จะทำให้การจัดชั้นเรียนภาษา โดยใช้กิจกรรมการละครประสบความสำเร็จ ในชีวิตประจำวันเราทุกคนต่างใช้การรับรู้ทั้ง 5 ประการในการสื่อสารทั้งสิ้น ดังนั้นเมื่อผู้เรียนภาษาใหม่ เขาควรรู้สึกได้ถึงการใช้การรับรู้ทั้ง 5 ประการในการเรียนรู้ภาษา

สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาผู้สอนต้องคำนึงถึงบทบาทของตนเองและบทบาทของผู้เรียนระหว่างทำกิจกรรม ผู้สอนมีหน้าที่แนะนำโรงเรียน คอยช่วยเหลืออยู่ห่างๆ แจ่มเป้าหมายกิจกรรมให้ชัดเจน สร้างบรรยากาศของห้องเรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรม แสดงความคิดเห็น ในแง่บวกต่อผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้แสดงความคิดเห็น ให้ผู้เรียนตระหนักถึง ความสำคัญของการร่วมมือเพื่อบรรลุเป้าหมาย กิจกรรมการละครจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความสามัคคี มีความปรารถนาที่จะร่วมมือกันทำกิจกรรม นอกจากนี้ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด สร้างสถานการณ์สมมุติที่ใกล้เคียงความจริง เพื่อนำไปสู่บทบาทที่สมจริงสมจังและหาวิธีแก้ปัญหา ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงตนเอง ผู้ที่ตนสนทนายู่ด้วย และตระหนักถึงสถานการณ์ที่กำลังเผชิญ โดยร่วมมือกันในการแก้ปัญหา อันจะนำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่ม

2.8 ความรู้ของการเขียนบท

2.8.1 ความหมายของการเขียนบท

การเขียนบทเป็นการกำหนดเนื้อเรื่อง เป็นการกำหนดการเชื่อมโยงเหตุการณ์ และตัวละครต่างๆเข้าด้วยกัน โดยผ่านกระบวนการ ค้นหา รวบรวมจัดเรียบเรียง และตกแต่งปรับเข้าด้วยกัน ดังนั้น นักเขียนบทจึงต้องเป็นบุคคลพิเศษ ต้องเป็นนักอ่าน นักคิด นักวิชาการ นักฝัน และนักเขียนในเวลาเดียวกัน ไม่มีใครบอกได้ว่าควรเขียนอย่างไร หรือจะต้องทำอย่างไร การเขียนบทเป็นลักษณะพิเศษของแต่ละคน

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจจากความข้างต้น ทำให้มองเห็นความหมายของการเขียนว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียน ใช้การเขียนบันทึกความรู้ ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบบุคคลทั่วไป ใช้การเขียนจดหมาย ทำสัญญา พิณยกรรมและคำประกัน เป็นต้น พ่อค้า ใช้การเขียนเพื่อโฆษณาสินค้า ทำบัญชี ใบสั่งของ ทำใบเสร็จรับเงิน แพทย์ ใช้บันทึกประวัติคนไข้เขียนใบสั่งยาและอื่นๆ เป็นต้น

การเขียน เป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้รับสารอ่าน เข้าใจ รับรู้ถึงสิ่งที่ได้สื่อสารออกไป เพื่อนำไปถ่ายทอดต่อกับบุคคลอื่น แทนการวิธีบอกเล่าปากต่อปาก

2.8.2 ความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทละคร

องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดสำหรับการจัดแสดงละครคือ “บทละคร” ซึ่งหมายถึงเรื่องราวที่หล่อหลอมเนื้อหาสาระที่ผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอ บทละครอาจเป็นเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้น เป็นเรื่องราวจากตำนาน นิทาน เรื่องเล่า หรือเรื่องจากจินตนาการล้วนๆ ก็ได้ สุดแล้วแต่ที่ผู้แต่งจะนำมาเรียบเรียงและประพันธ์ขึ้นใหม่ในแบบของตนเอง นักวิชาการด้านศิลปะการละครส่วนใหญ่ มักจะเปรียบเทียบบทละครไว้ว่าเป็น “หัวใจ” ของการสร้างละคร ส่วนการนำมาจัดแสดงและองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ฉาก แสง เสียง ฯลฯ ก็เปรียบได้กับร่างกาย อาหาร หรือเครื่องประดับต่างๆ จึงมีผู้กล่าวไว้ว่า “ละครที่ดีทุกเรื่องจะต้องมาจากบทละครที่ดี แต่บทละครที่ดีไม่จำเป็นว่าจะนำไปสร้างเป็นละครที่ดีได้ทุกเรื่อง” กล่าวคือ ผู้สร้างละครที่ต้องการนำเสนอละครดี ควรจะเริ่มต้นจากการสรรหาบทละครดีมาผลิต แต่ในทางตรงกันข้าม หากผู้สร้างละครไม่มีฝีมือเพียงพอ ต่อให้นำบทละครที่ดีเลิศมาผลิต ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าละครเรื่องนั้นเป็นละครดีได้ดังนั้นผู้สร้างบทละครจึงนับว่ามีความสำคัญต่อบทละครอย่างยิ่งขาดไม่ได้เลย เพราะละครจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ก็ตาม องค์ประกอบที่เป็นปัจจัยสำเร็จประการแรกย่อมได้แก่บทละคร

ข้อคำนึงการเขียนบท

การเขียนบทจะให้สมบูรณ์นั้น ผู้เขียนบทจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ในการเขียนบท

1. แนวคิดหลัก (Idea & Main Idea) เป็นเสมือน โครงหรือแก่นของเรื่องนั้นๆ ผู้เขียนบทจะต้องจับ หรือดึงเอาข้อมูลหรือเนื้อหาบางอย่างมาเป็นแก่นของเรื่องให้ได้
2. การเลือกเรื่องผู้เขียนและผู้จัดรายการบทความต้องพิจารณาว่า บทความควรจะเป็นเรื่องอะไร ที่ส่วนใหญ่สนใจ เหตุผลที่จะเขียนเรื่องนั้น ตั้งประเด็นให้แน่นอนลงไปว่าจะเขียนเพื่อจุดประสงค์อะไร สนับสนุนหรือคัดค้านอะไร หรือเพียงแค่ให้ข้อเท็จจริงแล้วเขียนให้อยู่ในประเด็น
3. การศึกษาค้นคว้า เมื่อกำหนดวัตถุประสงค์และวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายแล้วผู้เขียนบทต้องศึกษาค้นคว้าวิจัย รวบรวมข้อมูล เนื้อหาสาระต่างๆ มาวิเคราะห์แยกย่อยหัวเรื่องประเด็น กำหนดขอบเขตเนื้อหา ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมาย การค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อเสริมรายละเอียดเรื่องราวที่ถูกต้อง จริง ชัดเจน และมีมิติมากขึ้น คุณภาพของบทจะดีหรือไม่จึงอยู่ที่การค้นคว้าหาข้อมูล ไม่ว่าจะบนนั้นจะมีเนื้อหาใดก็ตาม โดยซักถามจากนักวิชาการที่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ ค้นคว้าจากห้องสมุดหรือเอกสารสิ่งพิมพ์ที่จัดเก็บเอาไว้ เสร็จแล้วก็ลำดับเรื่องก่อนหลังตามความสำคัญเหตุการณ์หรือเวลา

4. การจัดลำดับข้อมูลหรือเนื้อหา การจัดลำดับเนื้อหา เรื่องราวของบทเรียน เป็นการนำกรอบเนื้อหา ที่แบ่งออกเป็นเฟรมๆ ตั้งแต่เฟรมแรกจนถึงเฟรมสุดท้าย นำมาลำดับเรื่องก่อนหลังตามความสำคัญของเหตุการณ์หรือเวลา การจัดลำดับเนื้อหาต้อง เข้าใจได้ง่าย ไม่สับสน วกวน หรือ ยืดยาว ประโยคแต่ละประโยคควรมีแนวความคิดเดียว เป็นประโยคสั้นๆ ที่มีความหมายจบในประโยคนั้น แต่เพื่อความน่าฟังควรจะสลับกับประโยคยาวบ้าง ตามแต่ความสำคัญของใจความ

5. ความยาว สิ่งที่เป็นอีกประการหนึ่งสำหรับผู้เขียนบท ก็คือต้องทราบว่าจะใช้เวลาสำหรับนำเสนอรายการนั้นมีระยะเวลาเท่าไร ทั้งนี้ทั้งนั้นจะต้องเข้าใจต้องแท้ เกี่ยวกับคุณลักษณะเฉพาะของสื่อ ที่เกี่ยวกับเวลาด้วยแล้วจึงกำหนดรูปแบบของรายการ

6. การวางเค้าโครงเรื่องมีจุดประสงค์เพื่อให้งานชิ้นที่เขียนมีจุดหมายที่แน่นอนไม่วกวนออกนอกเรื่อง ทำให้วางแผนในการเขียน ได้ถูกต้องและทำให้เขียนบทความตามที่ต้องการได้เร็วขึ้น และกำหนดบทบาท ตัวเรื่องและการจบ

2.8.3 หลักเกณฑ์ที่ดีของการเขียนบท

1. หลักการเขียนบท

1.1 โครงเรื่อง ต้องมีลักษณะกะทัดรัด ไม่ยืดเยื้อ ดำเนินเรื่องจับใจ ลักษณะของโครงเรื่องขึ้นอยู่กับชนิดของเรื่อง แต่เรื่องสั้นที่สร้างความประทับใจผู้อ่านมักเป็นเรื่องสั้นชนิดผูกเรื่องโดยหักมุมจบให้ผู้อ่านคาดไม่ถึง

1.2 ตัวละคร ไม่ควรมีหลายตัว ต้องมีลักษณะสมจริง สะท้อนชีวิตหรือเป็นตัวแทนของบุคคลจริง

1.3 ฉากต้องสมจริง ให้ภาพจินตนาการชัดเจน น่าสนใจ

1.4 ถ้อยคำหรือบทสนทนา สมจริง ใช้ภาษาประณีต คมคาย ชวนติดตาม

2. ขั้นตอนการเขียนบท

2.1 กำหนดวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมาย สิ่งแรกที่ควรคำนึงก่อนลงมือเขียน คือ วัตถุประสงค์ของการเขียน เขียนไปเพื่ออะไร ต้องการให้อะไรกับผู้ชมเช่น ความคิดความรู้ ความบันเทิง เปลี่ยนเจตคติ สร้างค่านิยมที่ดี ปลูกฝังความสำนึกที่ดีงามหรือให้เกิดทักษะ ความชำนาญในด้านใด เสร็จแล้วต้องวิเคราะห์ผู้ชมกลุ่มเป้าหมายนั้นก็เขียนเพื่อใครการศึกษาสภาพสังคม เศรษฐกิจและคุณลักษณะอื่นๆ เช่นไร มีการกำหนดกลุ่มเป้าหมายหลัก (target group) เพื่อให้ผู้ผลิตสามารถเลือกใช้สื่อได้ตรงตามที่กลุ่มเป้าหมายเปิดรับ สามารถกำหนดเนื้อหา และรูปแบบได้ตรงตามที่กลุ่มเป้าหมายสนใจ ซึ่งจะทำให้การผลิตประสบความสำเร็จ

2.2 กำหนดหัวข้อเรื่อง เมื่อทราบเงื่อนไขต่างๆ ดังที่กล่าวมาในตอนต้นแล้ว จะทำให้ออกหัวข้อเรื่อง

2.3 กำหนดขอบข่าย เนื้อหา เมื่อกำหนดวัตถุประสงค์และวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย แล้วผู้เขียนบทความต้องศึกษาค้นคว้าวิจัย รวบรวมข้อมูล เนื้อหาสาระต่างๆ มาวิเคราะห์แยกย่อยหัวเรื่อง ประเด็น กำหนดขอบเขตเนื้อหา ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมาย

2.4 ลงมือเขียนบท การเขียนบทถือเป็นหัวใจของขั้นก่อนการผลิต (Pre - Production) และกระบวนการผลิตทั้งหมด เนื่องจากบททำหน้าที่เสมือนแบบแปลนในการสร้างบ้าน นอกจากนั้นแล้วบทเป็นจุดชี้วัดจุดแรกที่จะบอกได้ว่าสื่ออื่นๆจะประสบความสำเร็จหรือไม่

2.8.4 ประเภทการเขียนบท

1. งานเขียนเรื่องสั้น เรื่องสั้น หมายถึง ร้อยแก้วเรื่องสมมุติที่มีขนาดสั้น มุ่งแสดงแนวคิดของเรื่องเพียงประการเดียว ผู้แต่งมักนำเสนอเหตุการณ์ สถานที่ ตัวละครและบทสนทนาในเรื่องให้มีเท่าที่จำเป็นจริงๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงแนวคิดที่แฝงไว้ในเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ชัดเจน ไม่สับสนยอกย้อนเอ็ดการ์ แอลแล่น โป (Edgar Allen Poe) นักเขียนชาวอเมริกันผู้ให้กำเนิดทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องสั้นเป็นคนแรก ได้ให้อธิบายถึงเรื่องสั้นไว้ว่า “เรื่องสั้นจะต้องมีความยาวพอสมควร สามารถอ่านได้รวดเดียวจบภายในเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่งถึงสองชั่วโมง เรื่องสั้นต้องมีเอกภาพเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งเนื้อเรื่องและความคิด อีกทั้งต้องมีแนวคิดแนวเดียวและจุดสนใจเพียงจุดเดียว และด้วยเหตุที่เรื่องสั้นมีความยาวเป็นข้อจำกัด เนื้อเรื่องจึงมุ่งที่ความเข้มข้นและมักจะไม่มีควมสลับซับซ้อน และใช้ตัวละครไม่มากในการ ดำเนินเรื่อง อีกทั้งยังนิยมใช้ผู้เล่าเรื่องเพียงคนเดียว ตลอดทั้งเรื่องเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนซับซ้อน” (ยูวพาส์ (ประทีปะเสน) ชัยศิลป์วัฒนา, 2542, น. 107 - 108)

2. งานเขียนนวนิยาย หมายถึงเรื่องแต่งบทร้อยแก้วที่มีขนาดความยาวเป็นเล่ม ผู้แต่งสมมุติตัวละคร เหตุการณ์ เรื่องราว และสถานการณ์ขึ้นมาให้มีลักษณะสมจริง รวมทั้งใช้พฤติกรรมในชีวิตจริงของมนุษย์เพื่อแสดงความคิดเห็นและให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน เป็นร้อยแก้วเรื่องสมมุติที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับเรื่องสั้น เพราะผู้แต่งสามารถแสดงเหตุการณ์ในเรื่องให้ละเอียดได้หลายแง่หลายมุม แสดงสถานที่ในเรื่องได้หลายแห่ง และสร้างตัวละครได้โดยไม่จำกัดจำนวนสุด แต่ผู้แต่งจะเห็นว่าเหมาะสม นอกจากนี้แนวคิดของเรื่องก็อาจมีได้หลายประเด็น ทั้งแนวคิดเอกและแนวคิดรอง อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า นวนิยายมีขนาดยาวกว่าเรื่องสั้นแต่ก็ยังไม่มียุคใดกำหนดได้ว่าจะต้องมีความยาวเพียงใด ทั้งนี้เพราะผู้ที่กำหนดความยาวของนวนิยายได้ก็คือผู้แต่ง นวนิยายเป็นรูปแบบวรรณกรรมที่ใหม่ มีชื่อเรียกว่า novel แปลว่าของใหม่ เป็นสิ่งสืบเชื้อสายมาจากการเล่านิยาย อันเป็นพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ แต่นวนิยายมีกลวิธีใหม่ขึ้นจากนิยายซึ่งเล่ากันมาแต่โบราณด้วยประการต่อไปนี้ นิยาย ทั้งของฝรั่งและของตะวันออก เป็นเรื่องเล่ายาว อาจเป็นร้อยกรองหรือร้อยแก้ว ผู้แต่งมักทำประหนึ่งว่าเป็นเรื่องจริงเล่าสืบต่อกันมา

หลายชั่วอายุคน มักเป็นเรื่องอิงประวัติศาสตร์ หรือเป็นเกร็ดประวัติศาสตร์ หรือตำนานทางศาสนา กลวิธีมีเพียงการบรรยาย ในการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งหรือผู้เล่าจะลำดับเหตุการณ์ตามปฏิทิน คือเมื่อกล่าวถึงตัวละคร ก็จะกล่าวถึงตั้งแต่ยังเป็นเด็ก แล้วเดินเรื่องไปถึงเป็นหนุ่มเป็นสาว ไปจนถึงวัยชรา อาจมีกล่าวถึงตัวผู้เล่าในวัยชราเล่าถึงเรื่องตัวเองบ้าง แต่ก็คงดำเนินเรื่องด้วยวิธีลำดับเหตุการณ์ตามกาลگذรแล้ว การสนทนาหรือบทเจรจาจะใช้วิธีการบรรยาย คือผู้แต่งจะเป็นผู้เล่าถึงการสนทนานั้นจะไม่ปล่อยให้ตัวในเรื่องสนทนากันตามสำนวนของตัวในเรื่อง

3. งานเขียนบทละคร การเขียนบทละคร หมายถึง การนำเรื่องราวที่แต่งขึ้นเอง หรือที่มีอยู่จากแหล่งใดๆ มาเขียนเป็นบทละคร ให้ถูกรูปแบบ (format) ของบทละคร ซึ่งอาจเป็นรูปแบบของบทละครเวที บทละคร โทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ เพื่อนำไปใช้ในการสร้างเป็นการแสดงละครต่อไป งานเขียนบทละคร คืองานเขียนที่เป็นเรื่องแต่งจำลองภาพชีวิต คล้ายกับนวนิยาย และเรื่องสั้น แต่มีข้อแตกต่างที่บทละครเป็นงานเขียนที่มีได้เขียนขึ้นเพื่อการอ่านอย่าง นวนิยายหรือเรื่องสั้น หากแต่เป็นการเขียนขึ้นเพื่อการแสดงละคร ที่อาจเป็นละครเวที (แสดงสด) หรือละครโทรทัศน์ (บันทึกภาพจากกระบวนการถ่ายทำการแสดง) ดังนั้นลักษณะของงานเขียนจึงมุ่งเน้นไปที่ความสอดคล้องของการจัดองค์ประกอบของ ฉาก เรื่องราว เหตุการณ์ พฤติกรรม และบุคลิกภาพของตัวละครที่สามารถเล่าเรื่องผ่านการแสดง หรือภาพและเสียงได้อย่างแนบเนียนตามเจตนาของผู้เขียน

2.8.5 รูปแบบในการสร้างบทละคร

1. บทละครที่เป็นแบบฉบับ (Tradition Play) จะใช้แสดงในโรงละคร เรื่องราวที่นำเสนอมาจากวรรณกรรม นิทานพื้นบ้าน ถ้าเป็นวรรณกรรมเรื่องยาว เช่น รามเกียรติ์ อิเหนา พระลอ ผู้ประพันธ์บทละครจะเลือกตอนที่น่าสนใจมาเสนอ จากนั้นเปิดเรื่องด้วยฉากที่น่าสนใจตามแบบฉบับคือภาพหรือเหตุการณ์ สถานการณ์ของเรื่อง แนะนำตัวละครที่เป็นตัวเอกพร้อมทั้งข้อมูลที่จะนำไปสู่ความเข้าใจพฤติกรรมต่อ ๆ มาอย่างรวบรัดชัดเจน โดยพิจารณาจากสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. เหตุการณ์นั้นมีความสัมพันธ์ต่อเหตุการณ์อื่นๆ ของเรื่องหรือไม่
2. เหตุการณ์นั้นมีคุณค่า มีความจำเป็นและสัมพันธ์กับละครทั้งเรื่องอย่างไร
3. เหตุการณ์ดังกล่าวเสริมสร้าง เน้นจุดมุ่งหมายประโยคหลักของเรื่องเช่นใด
4. เหตุการณ์ดังกล่าวก่อให้เกิดแรงกระตุ้นความสนใจต่อตัวละครเพียงใด

เมื่อวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ แล้วผู้เขียนบทก็จะต้องสามารถสร้างบรรยากาศ อารมณ์ของเรื่อง ให้ความสำคัญต่อเหตุการณ์ และหาผลลัพธ์ของเหตุการณ์ที่มีต่อผู้ชมว่า ควรดำเนินเรื่องอย่างไรจึงจะน่าติดตามหรือทำให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ความรู้สึกร่วม มีความประทับใจในการแสดงเสมือนหนึ่งว่าได้เข้าไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นจริงๆ

2. บทละครที่ไม่เป็นแบบฉบับ (Non Illusion Style) ผู้เขียนบทละครควรเน้นที่การเล่าเรื่อง (Story Theatre) จินตนาการ (Imagination) การเริ่มเรื่องจะเป็นการเล่าเรื่องโดยใช้ลีลาท่าทาง ประกอบดนตรี การขับร้องเพื่อให้ผู้ชมทราบทิศทางการนำเสนอ ต่อจากนั้นก็ใช้วิธีประสานเรื่องราวต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้แนวคิดของเรื่องมีคุณค่าให้ประโยชน์แก่ผู้ชม การเขียนบทประเภทนี้จึงเน้นที่บรรยากาศรูปแบบการนำเสนอ การเรียบเรียงเรื่องราว กฎเกณฑ์ในการเข้าสู่เรื่องและออกจากเรื่องเมื่อเรื่องหนึ่งจบลง

3. บทละครที่เด็กมีส่วนร่วมแสดง (Participatory Theatre) การเขียนบทประเภทนี้จะต้องเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการแสดง เช่น ได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวละครที่คอยช่วยเหลือตัวละครในเรื่อง ช่วยเป็นฉาก ถืออุปกรณ์ประกอบฉาก ผู้ชมจะนั่งดูล้อมเป็นวง ทำให้ละครกลับเป็นประสบการณ์ตรงที่เด็ก ๆ ได้รับ ผู้ชมจะเชื่อบทบาทและปฏิบัติตามที่ตัวละครสั่ง

4. บทละครเพื่อการศึกษา (TIE ย่อมาจาก Theatre In Education) เป็นละครเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความคิดของเยาวชนในโรงเรียน ก่อให้เกิดความคิดเชิงวิจารณ์นำไปสู่การพูดคุย การเขียนบทจะแบ่งออกเป็นฉาก ๆ แล้วใส่โครงเรื่องตัวละครประมาณ ๕-๖ คนลงไป ประเด็นที่นำเสนอมักเป็นปัญหาการขัดแย้ง เปิดโอกาสให้ผู้ชมร่วมแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีต่อสถานการณ์จริงและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในละคร 5) บทละครจากการรวบรวมข้อมูลและเทคนิคละครสด (Collective Improvisation Theatre) การจะได้บทละครจากการแสดงละครสดนั้น จะต้องสนใจการทำงาน

2.8.6 องค์ประกอบของบทละคร

อริสโตเติล (Aristotle) ปราชญ์ยิ่งใหญ่ชาวกรีก ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการละครไว้ในหนังสือเรื่อง โปเอตติกส์ (Poetics) ได้จำแนก และลำดับความสำคัญของละครออกเป็น 6 ส่วน โดยเรียงลำดับความสำคัญดังนี้ คือ โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา เพลงและภาพ (นพมาศ แวหงส์, 2550, น.3-13)

1. โครงเรื่อง (plot) หมายถึง การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครอย่างมีจุดหมายปลายทาง และมีเหตุผลการวางโครงเรื่อง คือ การวางแผนหรือการกำหนดเส้นทางของการกระทำของตัวละคร ทำให้เข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นๆ โครงเรื่องที่ดีจะต้องมีความสมบูรณ์ มีความยาวพอเหมาะ ประกอบด้วย ตอนต้น กลาง จบ เหตุการณ์ทุกตอนมีความสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุสมผลตามกฎแห่งกรรม

2. ตัวละคร และการวางลักษณะนิสัยตัวละคร (character and characterization)

3. ตัวละคร คือ ผู้กระทำ ผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำในบทละครมีความสำคัญเป็นอันดับรองจากโครงเรื่อง การวางลักษณะนิสัยตัวละคร คือ การที่ผู้เขียนกำหนดให้ตัวละครมีลักษณะ

นิสัยอย่างไร ตามความเหมาะสมของเรื่องราวที่เสนอ ส่วนพัฒนาการของนิสัยตัวละครนั้น หมายถึง การที่นิสัยใจคอหรือเจตคติเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตของตัวละคร มีพัฒนาการหรือเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากประสบเหตุการณ์ หรือเหตุการณ์มากระทบวิถีชีวิตตน

4. ความคิด หรือแก่นเรื่อง (thought) ความคิดจัดอยู่ในความสำคัญอันดับที่ 3 ของละคร ซึ่งหมายถึง ข้อเสนอที่ผู้เขียนพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องจริงจากเรื่องราว และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละคร ความคิดที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวในละครก็คือ จุดมุ่งหมายหรือความหมาย (premise) หรือในปัจจุบัน นิยมใช้คำว่า “แก่น” (theme)

5. การใช้ภาษา (diction) การใช้ภาษา หมายถึง ศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราว และความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาจากคำพูดของตัวละครหรือบทเจรจา ซึ่งอาจเป็นร้อยแก้ว หรือร้อยกรอง ศิลปะการใช้ภาษาอาจเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะนำไปสู่การเขียนบทละครที่ดี ซึ่งผู้เรียนต้องศึกษา และวิเคราะห์ว่าบทละครเรื่องนั้นๆ เป็นละครประเภทใด รวมทั้งลักษณะ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ต้องมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษา และภาษาที่ใช้ต้องไม่ง่ายหรือยากจนเกินไป อีกทั้งยังสามารถใช้แสดงออกถึงลักษณะนิสัยของผู้พูด อันจะนำไปสู่เหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อไป

6. เพลง (song) เพลง หมายถึง ศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราว และความคิดของผู้ประพันธ์ ออกมา บทเพลงที่เป็นตัวละครจะต้องขับร้อง รวมไปถึงเสียงต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนเวที และความเงียบด้วย (ในแง่ละคร) ในการใช้เพลงจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์กับองค์ประกอบหลายอย่าง และพยายามกำหนดเพลงให้เป็นส่วนหนึ่งของบทละครเช่นเดียวกับบทเจรจา

7. ภาพ (spectacle) บทบาทของตัวละคร ที่สามารถนำมาแสดงให้เห็นได้ด้วยใบหน้า ท่าทาง และจังหวะอาการเคลื่อนไหวที่แนบเนียน และเพิ่มพูนรสชาติให้แก่ละครเรื่องนั้นๆ

2.8.7 ขั้นตอนในการเขียนบทละคร

Edwin Wilson (1999, pp.131 – 135) ได้จัดลำดับขั้นตอนของการแต่งบทละครไว้ดังนี้

1. กำหนดหัวข้อ หรือประเด็นที่ละครจะนำเสนอ
2. พัฒนาประเด็นให้ชัดเจน และเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น
3. กำหนดวัตถุประสงค์ในการเขียน
4. หามุมมองที่จะเล่า ด้วยการกำหนดรูปแบบ และประเภทของบทละคร
5. พัฒนาโครงสร้างของละครให้สมบูรณ์
6. สร้างตัวละครให้มีชีวิต

2.9 การเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่ม

2.9.1 ความหมายของคำว่า กระบวนการกลุ่ม

ทิสนา แจมมณี(2545,น.139) กล่าวถึง กระบวนการ ว่า หมายถึง กระบวนการขั้นตอนวิธีการ พฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินงานกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้กลุ่มดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ คือ ได้ทั้งผลงานที่ดี และได้ทั้งความรู้สึกและความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างผู้ร่วมงาน ซึ่งจะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับพลังผลักดันจากองค์ประกอบและปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของกลุ่ม หากผู้นำและสมาชิกกลุ่มมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องกลุ่มสัมพันธ์ ก็ย่อมส่งผลต่อกระบวนการของกลุ่มด้วย ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของกลุ่มที่จำเป็นต่อการดำเนินงานกลุ่ม

เสถียร จิรรังสิมันต์ (2549,น.24) ได้ให้ความหมายของกลุ่มว่า หมายถึง บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมกัน หรือมาปรึกษาหารือกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อที่จะแก้ไขหรือจัดข้อขัดข้องในเรื่องนั้น ๆ หรือปัญหานั้น ๆ ให้หมดไป หรือให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของตนเองที่มีจุดหมายเอาไว้ จอห์นสันและคณะ (Johnson, Johnson and Holubec, อ้างถึงใน วัชราน เล่าเรียนดี, 2545:25)

กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) การปฏิบัติงานกลุ่มหรือกระบวนการกลุ่ม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือกันองค์ประกอบหนึ่ง กระบวนการจะปรากฏเมื่อสมาชิกร่วมกันอภิปราย จนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายกลุ่ม โดยที่สมาชิกทุกคนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การทำงานร่วมกันทำให้งานสำเร็จตามเป้าหมายและเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องทำให้เกิดประสิทธิภาพของสมาชิกและบุคคลภายในกลุ่ม

จากความหมายข้างต้นสรุปว่า กระบวนการกลุ่ม หมายถึง กระบวนการทำงานอย่างมีขั้นตอนหรือวิธีการปฏิบัติงานร่วมกันของสมาชิกภายในกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ ขนาดของกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยที่สมาชิกกลุ่มมีการสร้างความสัมพันธ์ต่อกันในกลุ่มมีการกำหนดเป้าหมาย การวางแผนการทำงานร่วมกัน เรียนรู้ร่วมกัน การปฏิบัติกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งร่วมกันเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่กำหนดไว้

2.9.2 จุดมุ่งหมายของกระบวนการกลุ่ม

ศุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2547, น. 124-125) ได้กำหนดวัตถุประสงค์การจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่ม ดังนี้

1. เพื่อเปิด โอกาสให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและมีบทบาทในการเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อม มีความกระตือรือร้น และมีความสุขในการเรียน
2. เพื่อพัฒนาผู้เรียนทางด้านวิชาการและทักษะทางสังคม เช่น ทักษะมนุษยสัมพันธ์ ทักษะกระบวนการกลุ่ม เป็นต้น

3. เพื่อเตรียมผู้เรียนให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากที่ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของกระบวนการกลุ่ม มุ่งเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการสอนด้วยวิธีกระบวนการกลุ่มเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้มีปฏิสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น มีความเข้าใจผู้อื่น สามารถทำงานร่วมกับสมาชิกคนอื่นได้ รวมทั้งเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักการเรียนรู้ร่วมกัน การแสวงหาความรู้ มีการแสดงความคิดเห็น และยอมรับความคิดเห็นต่อกันได้ ที่ส่งผลให้เกิดการพัฒนาผู้เรียนในทุกๆ ด้าน

2.9.3 หลักการสอนตามทฤษฎีกระบวนการกลุ่ม

หลักการสอนโดยอาศัยทฤษฎี กระบวนการกลุ่ม มีหลักการที่ครูผู้สอนจะนำไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนได้ดังนี้

1. การจัดตั้งจุดมุ่งหมาย ของการเรียนการสอน (Objectives) การเรียนการสอนโดยทั่วไปจะเริ่มที่จุดมุ่งหมายเสมอ เพราะจุดมุ่งหมายเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะกำหนดจุดมุ่งหมายปลายทาง และช่วยให้การเรียนการสอนเกิดผลสำเร็จตามที่ต้องการได้ ดังนั้น หลักการข้อที่ 1 ของการสอนตามทฤษฎีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียน การกำหนดจุดมุ่งหมาย ควรให้สอดคล้อง กับหลักการ การเรียนรู้ ของทฤษฎีดังกล่าวมาแล้ว และตรงตามความต้องการทางการศึกษา กล่าวคือ ส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ ความรู้สึก หรือทางด้านจิตใจสังคม และสติปัญญา ไปพร้อมๆ กันทุกๆ ด้าน ทั้งนี้ เพราะองค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ จะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด

2. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning Experiences) เมื่อกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอนแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยประสบการณ์นั้นควรเป็นประสบการณ์ตรง (First Hand Experiences) ที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ด้วยตนเอง (Insight) ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เมื่อเรียนเป็นผู้ลงมือว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีในทุกๆ ด้านเมื่อบุคคลมีส่วนในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้กับผู้อื่น และยังช่วยพัฒนาความสามารถทางปัญญา (Intellectual Development) และมนุษยสัมพันธ์ (Human Relationship) การเรียนการสอนแต่ละครั้ง เมื่อ ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ เขาจะเกิดความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่กระทำลงไปนั้น ความรู้สึกนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับรู้แนวคิดของแต่ละบทเรียน แต่การรับรู้ของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์เดิมสติปัญญาความสามารถ ของแต่ละบุคคล วิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีการรับรู้ที่ตรงกัน และมีโอกาสพัฒนาความเข้าใจในสิ่งที่ต้องการรู้นั้น ให้ถูกต้องเหมาะสมและกว้างขวางยิ่งขึ้น และสามารถนำสิ่งที่รับรู้มาผสมผสานเข้าเป็น

แนวคิดของแต่ละบุคคล จะทำได้โดยผู้เรียนร่วมวิเคราะห์ประสบการณ์การเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ตนได้พบ ได้ประสบและได้รู้สึกระหว่างการทำงานในกลุ่ม อันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิดและ สติปัญญา หรือความเห็นจริงในสิ่งที่เรียน

3. การพัฒนาความสามารถทางปัญญา (Intellectual Development) และมนุษยสัมพันธ์ (Human Relationship) การเรียนการสอนแต่ละครั้ง เมื่อ ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ เขาจะเกิดความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่กระทำลงไปนั้น ความรู้สึกนี้จะให้ผู้เรียนสามารถรับรู้แนวคิดของแต่ละบทเรียน แต่การรับรู้ของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์เดิมสติปัญญา ความสามารถ ของแต่ละบุคคล วิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีการรับรู้ที่ตรงกัน และมีโอกาสพัฒนาความ

เข้าใจในสิ่งที่ต้องการรับรู้ นั้นให้ถูกต้องเหมาะสมและกว้างขวางยิ่งขึ้น และสามารถนำสิ่งที่รับรู้มาผสมผสานเข้าเป็นแนวคิดของแต่ละบุคคล จะทำได้โดยผู้เรียนร่วมวิเคราะห์ ประสบการณ์การเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ตนได้พบ ได้ประสบ และได้รู้สึกระหว่างการทำงานในกลุ่ม อันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิดและ สติปัญญา หรือความเห็นจริงในสิ่งที่เรียน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้นั้นด้วยตนเอง และช่วยให้เข้าใจถึงกระบวนการประชาธิปไตยตลอดจนความสัมพันธ์และมนุษยสัมพันธ์ในกลุ่ม อีกด้วย

สรุปได้ว่า หลักการข้อที่ 3 ของการสอนตามทฤษฎีนี้คือ การให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ ประสบการณ์การเรียนรู้ร่วม หลักการในการวิเคราะห์การเรียนรู้แบ่งออกได้ดังนี้

3.1 การวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้จะเริ่มต้นที่ตัวบุคคลหรือสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกที่มีต่อกัน ถ้ากลุ่มมีความสามัคคี และสมาชิกมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ย่อมจะทำให้การทำงานของกลุ่ม ดำเนินไปอย่างราบรื่น และประสบความสำเร็จด้วยดีผลของการวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้และความสัมพันธ์สามารถสรุปได้ดังนี้

3.1.1 ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเอง สามารถประเมินผลการเรียนรู้และนำความรู้ที่ได้รับไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงบุคลิกภาพและพฤติกรรม ตลอดจนการเสริมสร้างแนวคิดและค่านิยมของตนให้เหมาะสม

3.1.2 ช่วยให้เข้าใจผู้อื่น โดยผู้เรียนสามารถพัฒนามนุษยสัมพันธ์และความเป็นผู้นำ

3.1.3 การให้ผู้เรียนมองเห็นปัญหา และวิธีการทำงานที่เหมาะสมเพื่อเป็นแนวทางใน การปรับปรุงการทำงานในครั้งต่อไป ให้ดีขึ้น

3.2 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ครูจะช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์เนื้อหาได้ โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดและแสดงข้อคิดที่ตนพบจากการทำงานในกลุ่มให้ผู้อื่น ได้มีโอกาสรับรู้สรุปและนำหลักการไปประยุกต์ใช้ (Application in Real Life) เมื่อผู้เรียนได้รับแนวคิดที่

ถูกต้องเหมาะสมแล้ว หลักการขั้นต่อไปคือ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสรุปรวบรวมแนวคิดเหล่านั้นเข้าเป็นหมวดหมู่และเป็นกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับแต่ละบุคคล โดยครูจะต้องแนะแนวทางให้ผู้เรียนอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปหลักการของสิ่งที่เรียนมา หลังจากนั้น ก็ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสคิดค้นเพื่อนำหลักการที่มีอยู่ไปประยุกต์ให้เข้ากับตนเอง เพื่อใช้ปรับปรุงบุคลิกภาพและพฤติกรรมของตนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และนำไปใช้เพื่อแก้ปัญหา หรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ต่อไปในอนาคตซึ่งสามารถ นำหลักการ ไปประยุกต์นี้จะทำได้ใน 5 ลักษณะ คือ

3.2.1 การประยุกต์ให้เข้ากับตนเอง (Backhome Situation) คือ ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไป ปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองในที่ต่างๆ นอกเหนือจากห้องเรียน

3.2.2 การประยุกต์ใช้กับผู้อื่น (Application for Other) คือ การนำเอาหลักการที่ได้รับใช้ในการอยู่ร่วมกัน หรือใช้กับการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น มีความเห็นอกเห็นใจกันเข้าใจกัน มีความเคารพในสิทธิของกันและกัน

3.2.3 การประยุกต์เพื่อแก้ปัญหาในอนาคต (Problem Solving) ผู้เรียนสามารถประยุกต์ หลักการที่เรียนรู้เพื่อใช้สำหรับแก้ปัญหาด้านบุคลิกภาพ ความสัมพันธ์และวิธีการทำงาน ของตนเอง ของผู้อื่น ของกลุ่ม และของสังคมได้

3.2.4 การประยุกต์เพื่อใช้ในสังคม (Social Development) ผู้เรียนสามารถนำเอาหลักการที่ได้รับไปใช้ เพื่อ แก้ปัญหาของสังคม เพื่อปรับปรุงสังคมให้ดีขึ้น และเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ในสังคมได้

3.2.5 การประยุกต์เพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ (Invention) ผู้เรียนสามารถนำหลักการที่ได้ไปประยุกต์เพื่อการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง กลุ่ม สังคม และผู้อื่น

2.9.4 องค์ประกอบของกระบวนการกลุ่ม

กระบวนการกลุ่มประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ผู้นำและสมาชิก ซึ่งมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันเพื่อผลสำเร็จในกระบวนการทำงานกลุ่ม

ผู้นำ ความหมาย ผู้นำในความหมายที่แท้จริง คือ บุคคลที่พยายามรวบรวมความต้องการและประสานความคิดของสมาชิกในกลุ่มเข้าด้วยกัน ผู้นำจะมีส่วนช่วยให้กลุ่มได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการทำงาน และดำเนินการจนบรรลุจุดมุ่งหมายนั้น โดยวิธีการที่เหมาะสม ผู้นำไม่ใช่ผู้ที่มีอำนาจสูงสุดแต่คือผู้ที่สามารถกระตุ้นให้คนทำงานด้วยกันได้ มีข้อควรคำนึงว่าคนทุกคนสามารถเป็นผู้นำที่ดีได้และเป็นสิ่งที่ทุกคนควรกระทำ ผู้ที่เป็นผู้นำควรเป็นผู้ตามที่ดีในขณะเดียวกันด้วย

2.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

2.10.1 ความหมายของความพึงพอใจ

รักพงษ์ วงษ์ธานี(2546 ,น.65) ให้ความหมายความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติในทางที่ดีของบุคคล ซึ่งมักเกิดจากการตอบสนองตามที่ตนเองต้องการก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีในสิ่งนั้น

พชรพร บุระชาติ(2547,น.8) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ไว้ว่า ความพึงพอใจของผู้เรียน หมายถึง ความรู้สึกเมื่อผู้เรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ตามสถานการณ์ ที่จัดไว้อย่างมีคุณภาพ แล้วผู้เรียนจะพึงพอใจในการเรียนตามกิจกรรมเนื้อหาวิชา ดังกล่าว

ชนิตรา ศรีสัมพันธ์(2547,น.26) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับบริการตอบสนองตรงความต้องการของตนจึงทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี ทำให้ปฏิบัติงานหรือกระทำ สิ่งต่าง ๆ ได้บรรลุผลสำเร็จ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความชอบหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการหรือความคาดหวังในทางที่ดีด้านวัตถุและจิตใจ

2.10.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

Maslow (ประสาธ อิศรปริดา,2547 ,น.310 – 312) กล่าวถึงทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow' s The Human Needs Theory)ไว้ว่า ทุกคนมีความต้องการอยู่เสมอและไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อได้รับความต้องการอย่างหนึ่งจะต้องการอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะความต้องการ 5 ระดับ ได้แก่

1. ความต้องการทางสรีระ (Basic Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน ของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการอาหาร อากาศ น้ำ อุณหภูมิ การหลับนอน การขับถ่ายที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and Security Needs) เป็นความต้องการให้ตนเองปลอดภัยจากอันตรายทุกด้าน ความต้องการความมั่นคงในการทำงาน ตลอดจนความมั่นคงทางฐานะเศรษฐกิจ

3. ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) เป็นความต้องการความรักอยากให้คุณเป็นที่รัก เป็นที่ยอมรับจากกลุ่ม ต้องการความรักและต้องการมีส่วนร่วมในกลุ่ม ให้กลุ่มยอมรับตน เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Self Esteem Needs) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องตน เป็นความปรารถนาของบุคคลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ

5. ความต้องการที่จะบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self Actualization) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ เช่น ความต้องการอยากเป็นหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงาน ความต้องการอยากเด่นอยากดังในทางหนึ่ง

จากแนวความคิดของมาสโลว์ (Maslow) แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่สามารถบรรลุความต้องการในระดับการรู้จักตนเองได้ ทำให้มนุษย์มีความต้องการในระดับสูงมากขึ้น เพราะความต้องการระดับสูงเป็นแรงผลักดันให้มนุษย์ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่มและทำการสื่อสารซึ่งกันและกัน เพื่อหวังผลในส่วนหนึ่งที่เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดอย่างกว้างขวาง เกิดการร่วมมือกันนำไปสู่ การปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการสนองความต้องการต่างๆ ของมนุษย์นั่นเอง เมื่อมนุษย์ทุกคน มีความต้องการและความต้องการนั้น ได้รับการบริการหรือตอบสนองแล้ว ย่อมทำให้เกิดความพึงพอใจ

เฮอริเบอร์ก ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ซึ่งกล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ (สมนึก วิเศษสมบัติ, 2545, น.17 - 18)

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การรับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

สรุปได้ว่า ทฤษฎีความพึงพอใจ คือ ความต้องการของบุคคลที่ต้องการทำในสิ่งที่ตนเองคาดหวังจนเกิดความพึงพอใจและไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อได้รับความต้องการอย่างหนึ่งจะต้องการอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งทฤษฎีความพึงพอใจ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ประกอบด้วย ความต้องการทางสรีระ ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น ความต้องการที่จะบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง

2.10.3 องค์ประกอบและแนวคิดของความพึงพอใจ

เฟิชัญ กิจระการ(2545, น.7) ได้กล่าวถึงแนวคิดของแฮทฟิลด์และฮิวแมน (Hayfield and Human) ที่ได้พัฒนาแนวคิดของนักวิจัยต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน พบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ประการ คือ

ตัวแปรที่ 1 องค์ประกอบเกี่ยวกับงานที่ทำในปัจจุบัน คือ

1. ความตื่นเต้น/น่าเบื่อ
2. ความสนุกสนาน/ความไม่สนุกสนาน
3. สภาพโล่ง/สภาพสลับ
4. ความท้าทาย/ไม่ท้าทาย
5. ความพอใจ/ไม่พอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบด้านค่าจ้าง ประกอบด้วย

1. ถือเป็นรางวัล/ไม่เป็นรางวัล
2. มาก/น้อย
3. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
4. เป็นทางบวก/เป็นเชิงลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบด้านการเลื่อนตำแหน่ง ประกอบด้วย

1. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
2. เชื่อถือได้/เชื่อถือไม่ได้
3. เป็นทางบวก/เป็นเชิงลบ
4. เป็นเหตุเป็นผล/ไม่เป็นเหตุเป็นผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบด้านนิเทศ/ผู้บังคับบัญชา ประกอบด้วย

1. อยู่ใกล้/อยู่ไกล
2. ยุติธรรมแบบจริงจัง/ยุติธรรมแบบไม่จริงจัง
3. เป็นมิตร/ค่อนข้างไม่เป็นมิตร
4. เหมาะสมทางคุณสมบัติ/ไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบด้านเพื่อนร่วมงาน ประกอบด้วย

1. เป็นระเบียบเรียบร้อย/ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
2. จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงาน/ไม่จงรักภักดีต่อที่ทำงาน
3. สนุกสนานร่าเริง/ไม่สนุกสนานร่าเริง
4. คำนึงใจเอาจริงเอาจัง/ดูเหน้อยหน้า

สกอตต์ (อรพิน จิรวัดนศิริ, 2541, น. 22, อ้างจาก Scott, 1970, p. 124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัวงานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุม ที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการจูงใจภายในเป้าหมายของงานจะต้องมีลักษณะ ดังนี้
  - 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
  - 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
  - 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวความคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนมีส่วนในการเลือกเรียนตามความสนใจและมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรมได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนถนัด สามารถค้นหาคำตอบได้ ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือการปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ซึ่งในปัจจุบันครูผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษาจึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ หรือการปฏิบัติงานมีแนวความคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน

การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนองตามแนวคิดดังกล่าวสามารถแสดงดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.2 ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดดังกล่าว ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งสื่ออุปกรณ์ การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดี จะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนอง ในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายในและผลตอบแทนภายนอก โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือ ความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนด โดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้ แล้วความพอใจย่อมเกิดขึ้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบและแนวคิดที่มีผลให้เกิดความพึงพอใจ คือการปฏิบัติงาน ที่ดี และมีการให้รางวัลหรือผลตอบแทน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความภาคภูมิใจและมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกสารประกอบการเรียนและการแสดงละคร ดังนี้ วัชรพงษ์ ทองงาม (2541, น. 53) ได้พัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละครแบบมีบทพูด เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ ชั้นกลาง วิทยาลัยนาฏศิลป์ เชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ 024 ก) จำนวน 39 คน ผู้วิจัยสร้างบทละครแบบมีบทพูด แผนการสอนและเมื่อสอนแล้วมีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงให้ได้บทละครที่มีประสิทธิภาพ พบว่ากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดที่ได้พัฒนาขึ้นนี้เป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียนและนักเรียน มีความคิดเห็นกิจกรรมการละครในเชิงบวก

ทัศนัย อุดมพันธ์ (2541, น. 55) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทักษะพื้นฐานละครสร้างสรรค์ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทักษะพื้นฐานละครสร้างสรรค์มีพฤติกรรมทางสังคมสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์

แบบปกติ จากผลการวิจัยที่กล่าวมาการนำ กิจกรรมละครมาใช้กับเด็กนักเรียนเป็นการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาก ทำให้ผลการเรียนมีประสิทธิภาพเด็กเกิด การพัฒนาความสามารถด้านต่างๆสูงขึ้น

รัชณี จันทร์อุไร (2552, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทดลองใช้สื่อกิจกรรมการละครที่มีผลต่อ การเพิ่ม ระดับแรงจูงใจภายในของนักเรียน ระดับชั้นปวช. 2 แผนกวิชาบัญชี คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ใช้เวลาสอน 15 คาบ สอนกลุ่มทดลอง โดยใช้สื่อกิจกรรมการละคร เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจภายในของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการละคร มีแรงจูงใจภายในภายหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองและมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยกิจกรรมตามปกติ

รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร (2545, น.68) ได้ศึกษาการพูดภาษาอังกฤษระหว่างวิธีสอนที่ใช้ กิจกรรมการละครกับวิธีสอนแบบปกติและศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการ ละครกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาการบัญชี โรงเรียน เทคโนโลยีนครปฐม จังหวัดนครปฐม เลือกแบบเจาะจงจำนวน 45 คน โดยใช้แผนการสอนมี 2 แบบ คือ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการละครและแผนการสอนแบบปกติ แผนการสอนละ 16 คาบ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียน โดยวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการ ละครสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และนักศึกษามีความคิดเห็นต่อ กิจกรรมการละครอยู่ในระดับดี

ประคองศรี สายทอง (2545, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาเอกสารประกอบการเรียน ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2544 โรงเรียนในสังกัดสา นักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 57 คน ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การวิจัยโดยใช้เอกสารประกอบการเรียน เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังจากการใช้กิจกรรมการละคร ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ โดยมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

ประเทือง ใจหาญ (2546, น. 108) ได้ศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนของแต่ละกลุ่ม คือ ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้ และไม่ใช่กิจกรรมการละครและเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและ หลังเรียนของแต่ละกลุ่ม คือกลุ่มที่เรียน โดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมละคร กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2554 ของโรงเรียนบ้านยางเดี่ยว จังหวัด

สุรินทร์ ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แล้วจับสลากเพื่อแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มี 2 ชุด คือแผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการละคร และแผนการสอนที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร โดยใช้เนื้อหาตามหนังสือ แผนการสอนชุดละ 23 คาบ คาบละ 50 นาที แบบทดสอบวัดความสามารถ

ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนการสอนนักเรียนกลุ่มทดลองโดยใช้แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการละคร และสอนกลุ่มควบคุมโดยใช้แผนการสอนที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร เป็นเวลา 6 สัปดาห์ โดยให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และตอบแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมละคร แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้กิจกรรมการละคร โดยที่คะแนนของกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมละคร สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมละคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยมีคะแนนเฉลี่ย คือ 89.75 กับ 84.75

ฐิติมา แสงสา ลี (2547, น.139) ได้ศึกษาการพัฒนาเอกสารประกอบการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นวัฒนธรรมพื้นบ้านและการสืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าผลการทดสอบก่อน และ หลังการพัฒนาการเรียนการสอน โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนพบว่า ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อเอกสารประกอบการเรียนการสอนอยู่ในระดับดี

รัตนารักษ์ ภูธรเลิศ (2552, น. 83-89) ได้ศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ในช่วงเวลาที่ต่างกัน กลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 5 – 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียน ที่ 2 ปี การศึกษา 2550 โรงเรียนสุเหร่าลาดบัวขาว สา นักงานเขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) การทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ๆ ละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุ ปัญญาซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย มัชยฐานความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test ซึ่งผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้

มีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 9 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้าน ตรรกะและคณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถ ทางด้านความเข้าใจตนเอง ความสามารถทางด้านธรรมชาติ ความสามารถด้านอัตถวณิยมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ และความสามารถทางพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นตลอดช่วงของการจัดกิจกรรม

บุษบา บัวสมบุญ (2555, บทคัดย่อ) งานวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร เพื่อประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงาน กลุ่ม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร ประชากรคือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 465243 ภาษาไทยเพื่อกิจธุระ ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร รวมทั้งหมด 4 แผน ๆ ละ 3 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง

3. แบบประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่มโดยผู้สอน

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อวิธีสอน โดยการแสดงละคร การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหาผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระหลังเรียนด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละครสูงกว่าก่อนเรียน

2. พฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่มอยู่ในระดับมาก

3. ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละครในระดับเห็นด้วยมาก

งานวิจัยดังกล่าวแสดงว่าการใช้วิธีสอน โดยการแสดงละครสามารถใช้กับการเรียนทุกระดับชั้น และสามารถใช้สอนวิชาด้านภาษาทั้งทักษะการพูดและการเขียน รวมถึงใช้เพื่อศึกษาพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีความคิดเห็นในระดับดีต่อวิธีสอนดังกล่าว

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่จะใช้วิธีสอน โดยใช้กิจกรรมการละครในงานวิจัยนี้

จาริณี มณีแสง (2553, บทคัดย่อ) งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการแสดงละครสร้างสรรค์กระบวนการกลุ่มและความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีการสอนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่เรียน วิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเทศบาล 1 (แสงเชียม สามัคคี) จำนวน 40 คน โดยกลุ่มแบบกลุ่ม ใช้เวลาเรียน 12 คาบ คาบละ 100 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนละครสร้างสรรค์ 2 แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการแสดงละครสร้างสรรค์ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบัก $= 0.94$ 3 แบบสังเกตพฤติกรรมกระบวนการกลุ่มมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบัก $= 0.94$ แบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิธีการสอนละครสร้างสรรค์ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบัก $= 0.85$ ผลการวิจัยพบว่า 1 นักเรียนได้รับวิธีการสอนละครสร้างสรรค์ มีผลสัมฤทธิ์ทักษะด้านการแสดงละคร อยู่ในระดับดีอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ .05 2 กระบวนการกลุ่มของนักเรียนหลังได้รับวิธีการสอนละครสร้างสรรค์ อยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3 ความพึงพอใจของนักเรียนหลังได้รับวิธีการสอนละครสร้างสรรค์ อยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

โรบิน (Robin, 1988) ได้ศึกษาถึงประโยชน์ของการใช้กิจกรรมการละครในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยได้แสดงให้เห็นว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ใช้กิจกรรมการละครมีประสบการณ์ในด้านความคิดที่เป็นลำดับ อารมณ์ที่มั่นคง ลดความหวาดกลัว มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมการละคร รูปแบบของการใช้กิจกรรมการละครที่นำมาใช้ในห้องเรียน เช่น การแสดงสด บทบาทสมมติ การใช้กิจกรรมละครในชั้นเรียนทำให้ครูผู้สอนมีบทบาทในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกมากกว่าเป็นผู้บังคับ ผู้สอนเป็นแหล่งความรู้ เป็นผู้ประสานงาน และเป็นผู้แนะแนวทางโดยการตั้งหัวข้อให้นักเรียนเป็นผู้เลือก ในทางปฏิบัติ ครูที่สอนภาษาอังกฤษจะต้องค้นหาวิธีใช้กิจกรรมการละครที่สามารถทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดีที่สุด

รอสส์ (Ross, 1993) ทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการกลุ่มสัมพันธ์เพื่อทดสอบความเป็นไปได้ของการใช้กลุ่มการละคร กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสอนภาษาอังกฤษและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้ทำ การแนะนำ กลวิธีการละครหลายรูปแบบซึ่งจะนำมาใช้ในการเรียนการสอนในชั้นเรียน ครูและผู้วิจัยได้ทำ งานร่วมกันโดยวางแผนการแสดง การสังเกต และผลสะท้อนกลับของการละคร ซึ่งการทำ งานของครูและผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการสอบถาม แลกเปลี่ยนประสบการณ์และหาทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ผลของการวิจัยพบว่าหัวข้อที่มีการอภิปรายเกี่ยวกับการใช้ละครในชั้นเรียน คือ เกิดความไม่มั่นคง เกิดความตึงเครียด เกี่ยวกับ ความเข้าใจ ความตระหนักของเวลา การเสนอสภาพการณ์ สิ่งเหล่านี้จะเป็นประโยชน์สำหรับครูที่สอนภาษาอังกฤษที่จะนำมาใช้ในชั้นเรียน

สตราส (Straus, 1993) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์นอกชั้นเรียนได้หรือไม่ ผู้วิจัยได้นำละครมาใช้เพื่อสอนทักษะต่างๆทำการสังเกตเป็นกรณีศึกษา ผลของการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนพัฒนาทักษะในตัวเองและกับผู้อื่น เช่น เกิดแรงจูงใจการเป็นผู้ประกอบการเจรจา การแก้ปัญหา การเลือกพฤติกรรมที่เหมาะสม การจัดการด้วยตนเองและการสื่อสาร

วูล์ฟ (Wolf, 1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่าน ที่เรียนด้วยการแปลบทอ่านแล้วมา บทอ่านมาแสดงเป็นละคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 3 และ 4 ผู้วิจัยได้เข้าสังเกตการณ์บันทึกเสียงและวิดีโอ สัมภาษณ์และวิเคราะห์งานแปลของนักเรียน ผลการวิจัย พบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้บทบาทของตัวละคร การวิจารณ์และการประเมินผลการแสดงของตนเอง

ไรท์ (Wright, 1972) ทำการวิจัยเรื่องผลของกิจกรรมการละครที่มีต่อการรับรู้บุคคลโดยมุ่งศึกษาถึงประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในการสร้างความเห็นอกเห็นใจและความสามารถในการสวมบทบาทได้ทำการทดลองกับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลปรากฏว่าเด็กที่เรียนโดยใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์มีทักษะการสวม บทบาทดีขึ้น

ชมิทท์ เอลลิซ่า และคาทรี (Schmidt, Elissa; & Kathy, 1975) ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องละครสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ โดยทำการ ทดลองกับเด็กอนุบาล 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 39 คน เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครและกลุ่มควบคุม ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน เรียนด้วยวิธีเดิม เช่นปกติ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองได้คะแนนสูงกว่า ในการทำแบบทดสอบด้านความคิดสร้างสรรค์ 2 ฉบับ คือ ด้านคำพูด (Verbal) และด้านการสังเกต (Visual)

เมอร์เลย์ (Maley, 2005) ได้นำเสนอเทคนิคละคร เพื่อ พัฒนาการเรียนรู้ภาษา ซึ่งกิจกรรมการแสดงละครนอกจากจะพัฒนาทักษะฟังพูดอ่านเขียน ยังพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนอีกด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการเขียน และการพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร(Drama Activities) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี เพื่อให้การศึกษารุ่นนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 17 ห้องเรียน รวมจำนวนทั้งสิ้น 418 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/ 5 โรงเรียนสามโคก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร(Drama activities)

3.2.2 แบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร

3.2.3 แบบประเมินการเขียนบทละคร

3.2.4 แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

3.2.5 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4ที่มีต่อกิจกรรมการละคร

(Drama Activities)

3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครจำนวน5แผน แผนละ 50 นาที

3.3.1.1 ศึกษาหนังสือเรียน แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต วารสาร เพื่อหาเนื้อหาที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3.3.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับกิจกรรมการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ซึ่งพิจารณาเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเนื้อหานั้นสามารถนำมาใช้กับกิจกรรมสถานการณ์ได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยเลือกเนื้อหาการเรียนรู้ทั้งหมด 5 เรื่อง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Entertainment จำนวน 3 คาบเรียนๆ ละ 50 นาที

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Important day จำนวน 3 คาบเรียนๆ ละ 50 นาที

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Sufficiency economy จำนวน 3 คาบเรียนๆ ละ 50 นาที

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Personal information จำนวน 3 คาบเรียนๆ ละ 50 นาที

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 Can you help me ? จำนวน 3 คาบเรียนๆ ละ 50 นาที

ทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี

3.3.1.3 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสม รวมถึงให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.3.1.4 ผู้วิจัยแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ในแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งในด้านภาษาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Rovinelli & Hambleton , 1977, pp.49-60) เพื่อนำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตามเป้าหมาย โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

แผนการจัดการเรียนรู้ มีค่า IOC = .66-1.00

3.3.1.5 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้การแสดงละครที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 แบบประเมินการเขียนบทละครภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินการเขียนภาษาอังกฤษ มีดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีสร้างแบบประเมินการเขียนบทละครภาษาอังกฤษ

3.3.2.2 สร้างแบบประเมินการเขียนบทละครภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ชุด

3.3.2.3 ผู้วิจัยนำแบบประเมินการเขียนบทละครภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสม รวมถึงให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.3.2.4 ผู้วิจัยแบบประเมินการเขียนบทละครภาษาอังกฤษ ที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ในแผนการจัดการ

เรียนรู้ ทั้งในด้านภาษาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Rovinelli & Hambleton , 1977, p.49-60) เพื่อนำแบบประเมินการเขียนบทละครมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตามเป้าหมาย โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้น ไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินการเขียนบทละครมีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

0 หมายถึง หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินการเขียนบทละครมีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินการเขียนบทละคร ไม่มีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

แบบประเมินการเขียนบทละคร มีค่า IOC=0.67 – 1.00

3.3.2.5 ผู้วิจัยนำแบบประเมินการเขียนบทละครภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 แบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร
ขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละครมีดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความทักษะในกิจกรรมการแสดงละคร

3.3.3.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละครโดยให้ครอบคลุม สารการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้

3.3.3.3 สร้างแบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทตามที่ได้กำหนด จัดเตรียมเครื่องแต่งกาย และอุปกรณ์ประกอบการแสดงด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในการจัดการ และมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม พร้อม มีความรักต่อการทำงานเป็นทีม มีความเพียรพยายาม ขยันอดทน ละเอียดยรอบคอบ ทำงานให้สำเร็จ มีความภาคภูมิใจในการจัดเตรียมงานละครในครั้ง

3.3.3.4 ผู้วิจัยนำแบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละครที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสม รวมถึงให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.3.3.5 ผู้วิจัยแบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละครที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ในแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งในด้านภาษาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Rovinelli & Hambleton , 1977 : p.49-60) เพื่อนำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตามเป้าหมาย โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินพูดมีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินพูดมีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินพูดไม่มีความสอดคล้อง ถูกต้อง และเหมาะสม

แบบประเมินการพูดมีค่า IOC=0.67 – 1.00

3.3.3.5 ผู้วิจัยนำแบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละครที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.4 แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ชุด ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

3.3.4.1 ศึกษาค้นคว้า เอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นข้อมูลและแนวทางในการสร้าง

3.3.4.2 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

3.3.4.3 กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน เนื้อหาที่จะวัด และเลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัด โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น.31) ดังนี้

3	หมายถึง	ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับดี
2	หมายถึง	ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับพอใช้
1	หมายถึง	ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับปรับปรุง

เกณฑ์การแปลคะแนน

2.41 -3.00 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก

1.67 - 2.40 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับพอใช้

1.00 - 1.66 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับปรับปรุง

3.3.4.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ให้ข้อเสนอแนะ และปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.3.4.5 นำแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อ ตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ในแผนการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผล ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) (Rovinelli &Hambleton, 1977,p.49-60) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมีความสอดคล้องกับ
ตัวชี้วัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมีความสอดคล้องกับ
ตัวชี้วัด

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มมีความสอดคล้องกับ
ตัวชี้วัด

แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม มีค่า IOC=.66-1.00

3.3.4.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และนำแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มไปใช้ในการดำเนินการวิจัยต่อไป

3.3.5 แบบสอบถามพึงพอใจ

3.3.5.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยกิจกรรมการละคร

3.3.5.2 กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน เนื้อหาที่จะวัด และเลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัด

3.3.5.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนสื่อภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมโดยสอบถามความพึงพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้าน

ประโยชน์ที่ได้รับ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ มาก
3	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ ปานกลาง
2	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อย
1	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2550: 105 - 106)

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51- 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มาก

ค่าเฉลี่ย 2.61- 3.40 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00- 1.80 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อยที่สุด

3.3.5.4 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.5.5 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่า IOC=. IOC=0.67 – 1.00

3.3.5.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความพึงพอใจที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการดำเนินการวิจัยการพัฒนาความสามารถการคิดวิเคราะห์วิชาประวัติศาสตร์ไทย โดยใช้แนวคิดของมาร์ซาโน (Marzano) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 24 คน มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

ขั้นที่ 2 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน โดยวัดความสามารถ และดำเนินการสอน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ในแต่ละแผนให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องเพื่อใช้แสดงละคร จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนเป็นบทละครส่งในแต่ละแผนจนครบ 5 แผน จากเรื่องที่กำหนดให้ตามแผน จำนวน 5 เรื่องและให้นักเรียนจับฉลาก กลุ่มละ 1 เรื่อง เพื่อนำไปฝึกซ้อมและแสดงละครในห้องเรียน ทั้งนี้ผู้สอนและอาจารย์เจ้าของภาษาจะประเมิน ด้านการออกเสียง ด้านความคล่องแคล่ว ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ที่ใช้ในการแสดงละครพร้อมกับประเมินการทำงานพฤติกรรมกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นที่ 4 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการละครสำหรับการเรียนรู้ การเขียนและการพูด

ขั้นที่ 5 นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์การพูดและการเขียนโดยใช้คะแนนร้อยละ

3.5.2 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.6.1.1 ค่าความเที่ยงตรง (Validity) คุณภาพของเครื่องมือ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง IOC : Index of objective Congruence (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น.64) จากสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดย IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

มีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนน ดังนี้

ให้ 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้อง ของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณจากสูตรที่จะมีค่าระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 มีรายละเอียดของเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป คัดเลือกข้อสอบข้อนั้นไว้ใช้ได้ แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุง หรือตัดทิ้ง

3.6.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

3.6.2.1 สถิติพื้นฐาน

1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2 ค่าเฉลี่ย (mean) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 105)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

โดย	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนน
	N	แทน	จำนวนทั้งหมด

3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 106)

$$\text{S.D.} = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

โดย	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	กำลังสองของคะแนนผลรวม
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก องค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการใช้กิจกรรมการละคร ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจาก กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้อง นักเรียน 30 คน โรงเรียนสามโคก องค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง 2)แบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร 3)แบบประเมินการเขียนบทละคร 4)แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม 5)แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร จำนวน 1 ชุด

ผู้วิจัยได้ดำเนินตามขั้นตอนและนำเสนอผลการวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลของการพัฒนาความสามารถพูดและการเขียน โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตอนที่ 2 ผลของพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตอนที่ 1 ผลของการพัฒนาความสามารถการพูดและการเขียน โดยใช้กิจกรรมการละคร
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 4.1 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน
30 คน ครั้งที่ 1 Entertainment

กลุ่ม	คะแนนการเขียนบทละคร				รวม 12 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	โครงเรื่อง 3 คะแนน	ตัวละคร 3 คะแนน	ฉาก 3 คะแนน	บทสนทนา 3 คะแนน		
1	2	1	2	2	7	58.33
2	2	1	2	2	7	58.33
3	1	2	2	2	7	58.33
4	2	1	1	2	6	50.00
5	1	2	2	2	7	58.33
คะแนน เฉลี่ย	1.6	1.4	1.8	2	6.8	

ตารางที่ 4.2 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน
30 คน ครั้งที่ 2 Important Day

กลุ่ม	คะแนนการเขียนบทละคร				รวม 12 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	โครงเรื่อง 3 คะแนน	ตัวละคร 3 คะแนน	ฉาก 3 คะแนน	บทสนทนา 3 คะแนน		
1	2	2	2	2	8	66.66
2	1	2	2	2	7	58.33
3	3	1	3	3	10	83.33
4	2	2	2	2	8	66.66
5	2	2	2	3	9	75.00
คะแนน เฉลี่ย	2	1.8	2.2	2.4	8.4	

ตารางที่ 4.3 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 จำนวน 30 คน ครั้งที่3 Sufficiency Economy

กลุ่ม	คะแนนการเขียนบทละคร				รวม 12 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	โครงเรื่อง 3 คะแนน	ตัวละคร 3 คะแนน	ฉาก 3 คะแนน	บทสนทนา 3 คะแนน		
1	2	2	2	2	8	66.66
2	3	3	2	3	11	91.66
3	3	3	3	3	12	100
4	2	2	2	2	8	66.66
5	2	2	2	3	9	75.00
คะแนนเฉลี่ย	2.4	2.4	2.2	2.6	9.6	

ตารางที่ 4.4 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 จำนวน 30 คน ครั้งที่4 Personal Information

กลุ่ม	คะแนนการเขียนบทละคร				รวม 12 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	โครงเรื่อง 3 คะแนน	ตัวละคร 3 คะแนน	ฉาก 3 คะแนน	บทสนทนา 3 คะแนน		
1	2	2	2	3	9	75.00
2	3	2	2	3	10	83.33
3	3	3	3	3	12	100
4	2	2	2	2	8	66.66
5	2	2	2	3	9	75.00
คะแนนเฉลี่ย	2.4	2.2	2.2	2.8	9.6	

ตารางที่ 4.5 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 5 Can you help me ?

กลุ่ม	คะแนนการเขียนบทละคร				รวม 12 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	โครงเรื่อง 3 คะแนน	ตัวละคร 3 คะแนน	ฉาก 3 คะแนน	บทสนทนา 3 คะแนน		
1	2	2	2	2	8	66.66
2	2	2	2	2	8	66.66
3	3	3	3	3	12	100
4	2	2	3	2	9	75.00
5	2	2	3	3	10	83.33
คะแนน เฉลี่ย	2.2	2.2	2.6	2.4	9.4	

ตารางที่ 4.6 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 ครั้ง

กลุ่ม	คะแนนการเขียนบทละคร ครั้งละ 12 คะแนน					รวม 60 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5		
1	7	8	8	9	8	40	66.67
2	7	7	11	10	8	43	71.67
3	7	10	12	12	12	53	88.33
4	6	8	8	8	9	39	65.00
5	7	9	9	9	10	44	73.33
คะแนน เฉลี่ย	6.8	8.4	9.6	9.6	9.4	219	73.00

จากตารางที่ 4.6 แสดงคะแนนการเขียนบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 ครั้ง พบว่า นักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ จำนวน 3 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 60 และนักเรียนมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 40

ตารางที่ 4.7 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
จำนวน 30 คน ครั้งที่ 1 Entertainment

กลุ่ม	คะแนนการพูดบทละคร				รวม 16 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	การออก เสียง 4 คะแนน	ความ คล่องแคล่ว 4 คะแนน	คำศัพท์ 4 คะแนน	ไวยากรณ์ 4 คะแนน		
1	2	2	2	2	8	50.00
2	2	3	2	2	9	56.25
3	2	3	2	2	9	56.25
4	2	3	2	2	9	56.25
5	3	2	2	2	9	56.25
คะแนน เฉลี่ย	2.2	2.6	2	2	8.8	

ตารางที่ 4.8 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
จำนวน 30 คน ครั้งที่ 2 Importation Day

กลุ่ม	คะแนนการพูดบทละคร				รวม 16 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	การออก เสียง 4 คะแนน	ความ คล่องแคล่ว 4 คะแนน	คำศัพท์ 4 คะแนน	ไวยากรณ์ 4 คะแนน		
1	3	3	2	2	10	62.50
2	2	3	2	2	9	56.25
3	2	3	2	2	9	56.25
4	2	3	2	2	9	56.25
5	2	3	2	3	10	62.50
คะแนน เฉลี่ย	2.2	3	2	2.2	9.4	

ตารางที่ 4.9 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 3 Sufficiency Economy

กลุ่ม	คะแนนการพูดบทละคร				รวม 16 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	การออก เสียง 4 คะแนน	ความ คล่องแคล่ว 4 คะแนน	คำศัพท์ 4 คะแนน	ไวยากรณ์ 4 คะแนน		
1	2	4	3	4	13	81.25
2	3	3	3	3	12	75.00
3	3	2	3	3	11	68.75
4	3	3	2	2	10	62.50
5	3	3	2	3	11	68.75
คะแนน เฉลี่ย	2.8	3	2.6	3	11.4	

ตารางที่ 4.10 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 4 Personal Information

กลุ่ม	คะแนนการพูดบทละคร				รวม 16 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	การออก เสียง 4 คะแนน	ความ คล่องแคล่ว 4 คะแนน	คำศัพท์ 4 คะแนน	ไวยากรณ์ 4 คะแนน		
1	4	4	3	3	14	87.50
2	4	4	3	4	15	93.75
3	4	3	3	3	13	81.25
4	3	3	4	4	14	87.50
5	3	4	4	4	15	93.75
คะแนน เฉลี่ย	3.6	3.6	3.4	3.6	14.2	

ตารางที่ 4.11 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน ครั้งที่ 5 Can you help me ?

กลุ่ม	คะแนนการพูดบทละคร				รวม 16 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	การออก เสียง 4 คะแนน	ความ คล่องแคล่ว 4 คะแนน	คำศัพท์ 4 คะแนน	ไวยากรณ์ 4 คะแนน		
1	3	4	4	4	15	93.75
2	4	4	3	4	15	93.75
3	4	3	3	4	14	87.50
4	4	4	4	3	15	93.75
5	4	4	4	3	15	93.75
คะแนน เฉลี่ย	3.8	3.8	3.6	3.6	14.8	

ตารางที่ 4.12 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน จำนวน 5 ครั้ง

กลุ่ม	คะแนนการพูดบทละคร ครั้งละ 16 คะแนน					รวม 80 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5		
1	8	10	13	14	15	60	75.00
2	9	9	12	15	15	60	75.00
3	9	9	11	13	14	56	70.00
4	9	9	10	14	15	57	71.25
5	9	10	11	15	15	60	75.00
คะแนน เฉลี่ย	8.8	9.4	11.4	14.2	14.8	293	366.25

จากตารางที่ 4.12 แสดงคะแนนการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน จำนวน 5 ครั้ง พบว่า นักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ ทุกกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 4.13 แสดงคะแนนการเขียน และการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน จำนวน 5 ครั้ง

กลุ่ม	คะแนนการเขียนและการพูด			คิดเป็นร้อยละ	รวม 140 คะแนน	คิดเป็นร้อยละ
	การเขียน 60 คะแนน	คิดเป็นร้อยละ	การพูด 80 คะแนน			
1	40	66.67	60	75.00	100	71.43
2	43	71.67	60	75.00	103	73.57
3	53	88.33	56	70.00	109	77.86
4	39	65.00	57	71.25	96	68.57
5	44	73.33	60	75.00	104	74.29

จากตารางที่ 4.13 แสดงคะแนนการเขียน และการพูดบทละครภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน จำนวน 5 ครั้ง พบว่า นักเรียน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ จำนวน 4 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 1กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 20

ตอนที่ 2 ผลของพฤติกรรมการทำกิจกรรมกลุ่มโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 4.14 แสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม

กลุ่ม	ประเมิน การทำงานกลุ่ม					คะแนนเฉลี่ย	ระดับ
	การวางแผนการทำงาน	ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน	รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย	มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น	เวลาปฏิบัติงานเหมาะสม		
1	3	3	2	2	3	2.6	ดี
2	3	3	3	3	3	3	ดี
3	3	3	2	2	3	2.6	ดี
4	3	3	2	3	3	2.8	ดี
5	3	3	3	3	3	3	ดี
	3	3	2.4	2.6	3	2.8	ดี
	ดี	ดี	ดี	ดี	ดี	ดี	

จากจากตารางที่ 4.14 แสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม พบว่านักเรียนทุกกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้ระดับดี

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้กิจกรรมการละคร
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 4.15 แสดงผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้กิจกรรมการละคร
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน

ประเด็น	Mean	S.D	แปล ความหมาย
ด้านผู้สอน	4.34	0.45	มากที่สุด
1. ครูช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะทำกิจกรรมการละคร	4.83	0.49	มากที่สุด
2. อธิบายวิธีการเขียนบทและการแสดงละครให้เข้าใจได้ง่าย	4.40	0.66	มาก
3. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้	4.63	0.63	มากที่สุด
4. การจัดสภาพห้องเรียนและมีอุปกรณ์พร้อมในการทำกิจกรรมการละคร	4.73	0.30	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.71	0.48	มากที่สุด
5. ช่วยฝึกทักษะการศึกษาค้นหารวบรวมข้อมูลและเขียนบทละคร	4.83	0.19	มากที่สุด
6. กิจกรรมการละครมีการส่งเสริมการปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนและกระบวนการ	4.67	0.44	มากที่สุด
7. กิจกรรมการละครส่งเสริมการวางแผนและการทำงานร่วมกัน	4.73	0.49	มากที่สุด
8. ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งวิธีการเขียนและการพูด	4.47	0.51	มาก
9. บรรยากาศการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิด	4.57	0.57	มากที่สุด
ด้านผู้เรียน	4.67	0.51	มากที่สุด
10. ผู้เรียนการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากทำกิจกรรมการละคร	5.00	0.49	มากที่สุด
11. ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น	4.83	0.50	มากที่สุด
12. สามารถนำกระบวนการจัดกิจกรรมการละครไปใช้ได้	4.73	0.57	มากที่สุด
13. สามารถทำงานกับผู้อื่นๆ ได้ทั้งเป็นผู้นำและผู้ตาม	4.93	0.56	มากที่สุด
14. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	4.23	0.31	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.71	0.49	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.15 แสดงผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน พบว่า ในภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก (Mean = 4.71, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับคะแนนมากไปหาน้อย คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 4.71 S.D. = 0.48) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 4.67 S.D. = 0.51) และ ด้านผู้สอน (Mean = 4.34 S.D. = 0.45) มีรายละเอียดดังนี้

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ช่วยฝึกทักษะการศึกษาค้นหารวบรวมข้อมูลและเขียนบทละคร (Mean = 4.83, S.D. = 0.19) กิจกรรมการละครส่งเสริมการวางแผนและการทำงานร่วมกัน (Mean = 4.73, S.D. = 0.49) กิจกรรมการละครมีการส่งเสริมการปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนและกระบวนการ (Mean = 4.67 S.D. = 0.44) บรรยากาศการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิด (Mean = 4.57, S.D. = 0.57) ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งวิธีการเขียนและการพูด (Mean = 4.47, S.D. = 0.51)

ด้านผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากทำกิจกรรมการละคร (Mean = 5.00, S.D. = 0.49) สามารถทำงานกับผู้อื่นๆ ได้ทั้งเป็นผู้นำและเป็นผู้ตาม (Mean = 4.93, S.D. = 0.56) ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น (Mean = 4.83, S.D. = 0.50) สามารถนำกระบวนการจัดกิจกรรมการละครไปใช้ได้ (Mean = 4.73, S.D. = 0.579) นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Mean = 4.23, S.D. = 0.31)

ด้านผู้สอน ได้แก่ ครูช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะทำกิจกรรมการละคร (Mean = 4.83, S.D. = 0.49) การจัดสภาพห้องเรียนและมีอุปกรณ์พร้อมในการทำกิจกรรมการละคร (Mean = 4.73, S.D. = 0.30) ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ (Mean = 4.63, S.D. = 0.63) อธิบายวิธีการเขียนบทและการแสดงละครให้เข้าใจได้ง่าย (Mean = 4.40, S.D. = 0.66)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนและพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโลก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี สรุปผลการศึกษาดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียน และการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities)

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนที่เรียนการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การแสดงละครมีความ พึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสามโลก สังกัดองค์การบริหารส่วน จังหวัด ปทุมธานี จากห้องเรียนจำนวน 17 ห้อง รวมนักเรียน 539 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/5 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน โรงเรียนสามโลก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เพราะผู้วิจัยสอนเพียง 1 ห้องเรียน

2. เนื้อหางานวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าพิจารณาจากคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเลือกมา 5 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลา 15 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Entertainment

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 Important day

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Sufficiency economy

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Personal information

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Can I help you?

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช้เวลาจำนวน 15 คาบเรียนๆละ 50 นาที จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรต้น (Independent Variables) การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละคร

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ

- ความสามารถในการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

- ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการพัฒนาการเขียนและพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การละคร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities)
2. แบบประเมินการเขียนบทละคร
3. แบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร
4. แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการละคร (Drama Activities)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

ขั้นที่ 2 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน โดยความสามารถและดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ในแต่ละแผนให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องเพื่อใช้แสดงละคร จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนเป็นบทละครส่งในแต่ละแผนจนครบ 5 แผนจากเรื่องที่กำหนดให้ตามแผน จำนวน 5 เรื่องและให้นักเรียนจับฉลาก กลุ่มละ 1 เรื่อง เพื่อนำไปฝึกซ้อมและแสดงละครในห้องเรียน ทั้งนี้ผู้สอนและอาจารย์เจ้าของภาษาจะประเมิน ด้านการออกเสียง ด้านความคล่องแคล่ว ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ที่ใช้ในการแสดงละคร พร้อมกับประเมินการทำงานพฤติกรรมกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นที่ 4 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการละครสำหรับการเรียนรู้ การเขียนและการพูด

ขั้นที่ 5 นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนการเขียนและพูดและแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ทั้งหมดมาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

3. สรุป อภิปรายผล โดยใช้ตาราง และการพรรณนา

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2561 ซึ่งสรุปได้ดังนี้

5.1.1 ผลการศึกษาความสามารถทางการเขียนและการพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี พบว่านักเรียน มีคะแนนผ่านเกณฑ์จำนวน 4 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 1กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 20

5.1.2 ผลการประเมินการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม พบว่านักเรียนทุกกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้ อยู่ระดับดี

5.1.3 ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก (Mean = 4.71, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับคะแนน มากไปหาน้อย คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 4.71 S.D. = 0.48) ด้านผู้เรียน (Mean = 4.67 S.D. = 0.51) และ ด้านผู้สอน (Mean = 4.34 S.D. = 0.45) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 จากการทดสอบวัดความสามารถทางการพูดและการเขียน

ประการแรกการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริง และเรื่องที่นักเรียนเขียนเป็นเรื่องที่พบในชีวิตจริง สิ่งแรกที่นักเรียนต้องทำคือการเลือกเรื่องเขียนก่อน การแสดงซึ่งต้องเขียนทั้งหมด 5 เรื่อง คือ Entertainment , Important Day , sufficiency Economic , Personal Information และ Can you help me? ทั้ง 5 เรื่องที่นักเรียนเขียนนี้ แสดงถึงพัฒนาการตั้งแต่เรื่องที่ 1 ทั้ง 5 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ย 6.8 ได้คะแนน คิดเป็นร้อยละ 50 – 58 เรื่องที่ 2 ถึงเรื่องที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น คือ 8.4 , 9.6, 9.6 และ 9.4 เมื่อ พิจารณาคะแนนรวมของแต่ละกลุ่ม มีกลุ่มที่ 4 มีคะแนนการเขียนบทละคร คิดเป็นร้อยละ 65.00 และกลุ่มที่ 1 มีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 66 .67

จะเห็นได้ว่าการเขียนบทละครส่วนที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูง คือ บทสนทนา จาก การวางโครงเรื่อง ตามลำดับดังที่ นพมาศ แวงหงส์ (2550) กล่าวถึง แนวคิดของ อริสโตเติล ว่า ละครประกอบด้วย องค์ประกอบ 6 ส่วน คือ โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา เพลง และภาพ Jeffery Hatcher (อ้างใน พรศักดิ์ สุชี (2541) กล่าวถึง วัตถุประสงค์ในการคิดจากการเขียนละคร ได้แก่ ประวัติศาสตร์ ข่าวกหรือเหตุการณ์ร่วมสมัย สิ่งแวดล้อมและหน้าที่การงาน แนวคิดและทัศนคติที่มีต่อการเมืองและสังคม ตนเอง จากครอบครัว และจากเพื่อนฝูง คนรอบข้าง เป็นต้น เพื่อเป็นข้อมูลหรือแรงจูงใจในความคิดในการเสนอเรื่อง นำมาเขียนเป็นบทละคร และ Edwin Wilson และ Alvin Goldfarb (1999, p.122) ได้จัดลำดับขั้นตอนของการแต่งบทละครดังนี้ 1) กำหนดหัวข้อหรือประเด็นที่ละครจะนำเสนอ 2) พัฒนาประเด็นให้ชัดเจน และเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น 3) กำหนดวัตถุประสงค์ในการเขียน 4) หามุมมองที่จะเล่า ด้วยการกำหนดรูปแบบ และประเภทของบทละคร 5) พัฒนาโครงสร้างของละครให้สมบูรณ์ 6) สร้างตัวละครให้มีชีวิต

ส่วนการพัฒนาความสามารถในการพูดจะเห็นได้ว่ามีคะแนนพัฒนาการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับการเขียนบทละครและคะแนนที่มีพัฒนาการที่ชัดเจนมากที่สุดคือเรื่องของความคล่องแคล่ว และการออกเสียง มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด เป็นดังที่กล่าวมา

เบริน Byrne(1986, pp. 10-11) ได้กล่าวว่า การพัฒนาทักษะทางการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ 1) ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียง และ รูปแบบไวยากรณ์ และ คำศัพท์ 2) โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้อง และความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียน ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว

การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจสำหรับผู้เรียน ซึ่ง เป็นการเน้นให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยนักเรียนมีโอกาสในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม เน้นบริบทและนำความรู้ไปใช้มากกว่าการจดจำ นักเรียนสามารถเรียนรู้จากกิจกรรมที่จัดให้มีการแสดงละคร เพื่อสร้างความเข้าใจ และพัฒนาการใช้เครื่องมือทางปัญญาในการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเน้นการพัฒนาความสามารถและการลงมือปฏิบัติจริง นักเรียนได้ลงไปเล่นในบทบาทการแสดงที่ถูกจัดขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญ และการแสดงในบทบาทต่างๆ ไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังเป็นการเรียนรู้ถึงความหมายที่คล้ายกับสถานการณ์ในสภาพความเป็นจริง และดังที่ Schmidt (1992) และ Lewis (1997) ได้เสนอแนะว่า การสอนภาษาควรสอนด้วยวลี หรือประโยคสำเร็จรูป เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาจดจำคำศัพท์ในบริบทได้ดีและเร็วกว่าการเรียนคำศัพท์ใหม่เป็นคำๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุษบา บัวสมบูรณ์ (2555, บทคัดย่อ) งานวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระ

ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร เพื่อประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่ม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระหลังเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครสูงกว่าก่อนเรียน สเตราส์ (Straus, 1993) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาละครมาใช้เพื่อสอนทักษะต่างๆทำการสังเกตเป็นกรณีศึกษาผลของการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนพัฒนาทักษะในตัวเองและกับผู้อื่น เช่น เกิดแรงจูงใจการเป็นผู้นำ การเจรจา การแก้ปัญหา การเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสม การจัดการด้วยตนเองและการสื่อสาร และ วูล์ฟ (Wolf, 1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่าน ที่เรียนด้วยการแปลบทอ่านแล้วนำบทอ่านมาแสดงเป็นละคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 3 และ 4 ผู้วิจัย ได้เข้าสังเกตการณ์บันทึกเสียงและวิดีโอ สัมภาษณ์และวิเคราะห์งานแปลของนักเรียน ผลการวิจัย ผู้เรียนได้เรียนรู้บทบาทของตัวละคร การวิจารณ์และการประเมินผลการแสดงของตนเอง

ประการที่ 2 จากคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม พบว่านักเรียนทุกกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้อยู่ระดับดี แสดงให้เห็นว่า การทำงานกลุ่มทำให้นักเรียนมีการทำงานร่วมกันของสมาชิกภายในกลุ่มมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ร่วมมือกันทำงานจนบรรลุเป้าหมายดังที่ จอนห์สันและคณะ (Johnson, Johnson and Holubec, อ้างถึงใน (วัชราน เล่าเรียนดี, 2545, น.25) กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) การปฏิบัติงานกลุ่มหรือกระบวนการกลุ่ม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือกันองค์ประกอบหนึ่ง กระบวนการจะปรากฏเมื่อสมาชิกร่วมกันอภิปราย จนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายกลุ่ม โดยที่สมาชิกทุกคนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การทำงานร่วมกันทำให้งานสำเร็จตามเป้าหมายและเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องทำให้เกิดประสิทธิภาพของสมาชิกและบุคคลภายในกลุ่ม และ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2547, น.124-125) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่มว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและมีบทบาทในการเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อม มีความกระตือรือร้น และมีความสุขในการเรียน เป็นการพัฒนา ทักษะมนุษย์สัมพันธ์ และเตรียมผู้เรียนให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2.2 จากการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาม โศก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก (Mean = 4.71, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับคะแนน

มากไปหาน้อย คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 4.71 S.D. = 0.48) ด้านผู้เรียน (Mean = 4.67 S.D. = 0.51) และ ด้านผู้สอน (Mean = 4.34 S.D. = 0.45) ตามลำดับ ซึ่งความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน และเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ อันเนื่องมาจาก ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ช่วยฝึกทักษะการศึกษาค้นหารวบรวมข้อมูลและเขียนบทละคร กิจกรรมการละครส่งเสริมการวางแผนและการทำงานร่วมกัน กิจกรรมการละครมีการส่งเสริมการปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนและกระบวนการ บรรยากาศการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิด ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งวิธีการเขียนและการพูด ด้านผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนการเขียนและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากทำกิจกรรมการละคร สามารถทำงานกับผู้อื่นๆ ได้ทั้งเป็นผู้นำและเป็นผู้ตาม ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น สามารถนำกระบวนการจัดกิจกรรมการละครไปใช้ได้ และ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านผู้สอน ได้แก่ ครูช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะทำกิจกรรมการละครการจัดสภาพห้องเรียนนอกจากนี้ มีอุปกรณ์พร้อมในการทำกิจกรรมการละคร ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้อธิบายวิธีการเขียนบทและการแสดงละครให้เข้าใจได้ง่าย ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างทำกิจกรรมการละคร สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญบา บัวสมบุญ (2555:บทคัดย่อ) งานวิจัย เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร เพื่อประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่ม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครในระดับเห็นด้วยมาก

5.3 ข้อค้นพบในการวิจัย

5.3.1 ข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร เป็น การสอนที่สามารถทำให้การเขียน และการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน ดีขึ้น เพราะผู้เรียนได้เขียน และแสดงละคร ลงมือปฏิบัติจริงเนื่องจากได้รับการฝึกเขียนและพูดในกิจกรรมการละครถึง 5 ครั้งแต่ละครั้งมีการพัฒนาขึ้นเห็นได้จากคะแนนของการปฏิบัติในแต่ละกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนมีความ มั่นใจที่จะเขียนและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ กิจกรรมการละครยังทำให้ผู้เรียนมี พฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น นักเรียนมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้นมีความรู้สึก ไม่กดดัน เนื่องจากได้ฝึกการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมกลุ่ม โดยเฉพาะการพูด นักเรียนทำ ได้ดีเพราะมีความร่วมมือร่วมใจ ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานอีกด้วย

จากการที่ผู้วิจัยได้เลือกกำหนดหัวข้อเรื่องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมละครเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้แก่ผู้เรียน อีกประการหนึ่ง เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน สามารถศึกษาค้นคว้าหาศัพท์มาเขียนและแต่งประโยคไม่ยาก คำที่เลือกมาใช้เป็นคำศัพท์ที่พบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น เรื่อง Entertainment ได้แก่ Have you ever watch this movie before ? No I have not but I think I will watch this movie on next week .

เมื่อนำมาแสดงกิจกรรมการละครนักเรียนเพิ่มบรรยากาศและน้ำเสียงในการแสดงจึงทำให้การทำงานประสบความสำเร็จ

ดังนั้นครูผู้สอนควรนำการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร ไปใช้ในชั้นเรียนเพิ่มมากขึ้น เพื่อที่นักเรียนจะได้มีโอกาสในการสื่อสาร และรู้สึกคุ้นเคยกับภาษาที่เรียน อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์มากขึ้น และสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

5.4.1.1 กิจกรรมการละครนี้ควรมีครูต่างชาติซึ่งเป็น Native Speaker ในการร่วมการ ประเมินการพูดจะทำให้งานมีคุณภาพมากขึ้น

5.4.1.2 ระยะเวลาสำหรับการทำกิจกรรมการละครยังไม่เพียงพอสำหรับการ วิพากษ์วิจารณ์เพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเห็นข้อดีข้อเสียของการทำงานและเป็นการพัฒนาการพูด ในแต่ละครั้งอีกด้วย

5.4.1.3 การที่ให้ผู้เรียนเลือกกลุ่มเองมีผลดีคือเด็กสามารถช่วยกันทำงานได้ดี แต่ข้อเสีย คือผู้เรียนที่ไม่เก่งอยู่ด้วยกันก็จะมีคะแนนน้อยเพราะไม่มีคนเก่ง หรือ มีคนเก่งน้อยแต่ไม่มากพอ ดังนั้นควรจัดกลุ่มจึงควรเป็นแบบคละความสามารถโดยครูเป็นผู้จัด

5.4.1.4 การเลือกเรื่องที่จะมาใช้ในชั้นเรียนต้องคำนึงลำดับความยากง่าย และ วงคำศัพท์ที่ นำมาใช้ควรจะให้เหมาะสมกับการเรียนการเขียนของนักเรียนและแสดงถึงพัฒนาการทางด้านการ เขียน จากเรื่องง่าย ไปสู่ เรื่องที่ ยาก เช่น 1. Can you help me ? 2.Personal information 3.Entertainment 4. Important Day และลำดับสุดท้าย Sufficiency Economy

5.4.1.5 การจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง ครูจะต้องกำหนดให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มแบ่งบท สนทนาให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มอย่างทั่วถึงเพื่อที่จะได้เห็นพัฒนาการการพูดของนักเรียนแต่ละคน

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.4.2.1 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถการพูดและการเขียนที่เรียนโดยกิจกรรมการละครกับนักเรียนระดับเดียวกันเพื่อดูพัฒนาการ

5.4.2.2 ควรศึกษากิจกรรมการละครไปใช้กับวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย ประวัติศาสตร์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ. (2545). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *ตัวชี้วัดและสาระแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กังวล เทียนกัณฑ์เทศน์. (2540). *การวิเคราะห์การศึกษา*, 3(1).
- ไข่มุก ภาคภูมิ. (2554). *การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.
- ทิสนา แจมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทิสนา แจมมณี. (2550). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ทิสนา แจมมณี. (2555). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2556). *การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์กรมการฝึกหัดครู.
- ฐปทอง กว้างสวัสดิ์. (2549). *การสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ชนิตรา ศรีลัมพ์. (2547). *การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มการทำงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สารนิพนธ์มหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นพมาศ แวงหงษ์. (2550). *ปริทัศน์ศิลปะการละคร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2545). *กระบวนการปฏิรูปเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ : การประเมินและการประกัน*. กรุงเทพฯ: วี ที ซี คอมมิวนิเคชั่น.

- นันทา ขุนภักดี. (2529). *การพูด* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญบา บัวสมบุรณ์. (2555). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระวิธีสอน โดยการใช้การแสดงละครของนักเรียนชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- เบญจมาศ พลอินทร์ และเศรษฐ พลอินทร์. (2544). *วรรณคดีการละคร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ประคองศรี สายทอง. (2545). *การพัฒนาเอกสารประกอบการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- พรศักดิ์ สุขชี. (2547). *การเขียนบทละคร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546 : 15). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- ยุวพาส์ (ประทีปเสนา) ชัยศิลป์ วัฒนา. (2542). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ยุพเยาว์ เมืองหมุด. (2548). *ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี*. (รายงานการวิจัย). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี.
- รักพงษ์ วงษ์ธานี. (2545). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียน และความพึงพอใจในการเรียนโดยการใช้โปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

- รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษระหว่างวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการละครกับวิธีสอนแบบปกติ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รัตนภรณ์ ภูธรเลิศ. (2552). การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัตนา ศิริลักษณ์. (2540). การพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละคร เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2550 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2541). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ : ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)
- วัชรพงษ์ ทองงาม. (2541). การพัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังพูด ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นกลาง (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัชรา เล่าเรียนดี. (2544). เทคนิคและทักษะการนิเทศการสอน. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
- วิรงรอง เทพสุริยวงศ์. (2547). การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วิมลศรี อุปรนัย. (2544). นาฏกรรมและการละคร: หลักการบริหารและจัดการแสดง. กรุงเทพฯ: เจริญผล
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- เสริมศรี ลักษณ์ศิริ. (2540). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2546). การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2546). 19 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์
- สุมิตร เทพวงษ์. (2552). การแสดงละคร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุนันทา แก้วพันช่วง. (2550). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- สมนึก วิเศษสมบัติ. (2545). *ความพึงพอใจของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสถาบันราชภัฏเพชรบุรี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). *การวัดผลการศึกษา*. กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมบูรณ์ ดันยะ. (2545). *การประเมินทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- อัญญา วงศ์โสธร. (2547). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาษาต่างประเทศ

- Byrne, D. (1986). *Teaching oral english*. London: Longman.
- Byron, K. (1986). *Drama in English class Room*: New York: Routledge.
- Dick W., Carey L. (1996). *The systematic design of instruction* (4th ed.). New York: Harper Collins College Publishers.
- Dick W., Carey, L., and Carey, J. (1985). *The systematic design of instruction* (6th ed.). Allyn Bacon.
- Krashen, S. & Terrell, T. (1983). *Principle and practice in second language acquisition*. Oxford: Pergamon Press.
- Clifford H. E. (1975). Changing Teacher Behavior Through Self Instruction and Supervised Micro Teaching in a Competency Based Program, *The Journal of Educational Research*, 68(6), 219-222.
- Finocchiaro, M. and Brumfit, C. (1983). *The functional – Notional approach: from theory to practice*. London: Oxford University Press.
- Heinig, R. B. (1981). *Creative drama for the classroom teacher*: Englewood: cliff. NJ: Prentice Hall.
- Joyce, B., Weil, M., and Calhoun, E. (2004). *Model of teaching*. (7th ed.). Boston: Allyn and Bacon.

- Krashen, S. (1973). Lateralization, language learning, and the critical period. *Language Learning*, 23 (1), pp. 63-74 :
- Maley, A. and Duff, A. (1994). *Drama Techniques in Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Maley, A. and Duff, A. (2005). *Drama Techniques. A resource book of communication activities for language teachers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oller, J. W. (1979). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman
- Smith, C. A., Organ, D. W., & Near, J. P. (1983). Organizational Citizenship Behaviour: Its Nature and Antecedents. *Journal of Applied Psychology*, 68, 653-663.
- Scott, R. (1981). *Speaking in Keith Johnson and Keith Morrow in communication in the classroom*. London : Longman.
- Valette, R. (1977). *Modern Language Testing*. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.
- Ur, P. (1988). *A Course in Language Teaching*. UK: Cambridge University Press .
- Wessels, C. (1987). *Drama*. Oxford: Oxford University Press

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา : ภาษาอังกฤษ1

รหัส : 031101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 : Entertainment

เรื่อง What are you doing tonight ?

เวลา 3 คาบ / คาบละ 50 นาที

ผู้สอน : นางสาวนาถริษา สีทองเพ็ญ

ว/ด/ป ที่สอน.....

1. สาระสำคัญ

หน่วยการเรียนรู้นี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนฟังและพูดได้ตอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่ชอบและไม่ชอบ อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยมแต่ละยุคและเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ชื่นชอบ

2. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.4-6/1 เข้าใจถ้อยคำ คำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบันเทิงคดี และประเภทของบันเทิงคดี

ต 1.2 ม.4-6/1 สนทนาได้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่ชอบและไม่ชอบได้อย่างเหมาะสม

ในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนรู้ถึงคำศัพท์และประโยคบทสนทนาเกี่ยวกับภาพยนตร์
  - 2) สามารถนำคำศัพท์และประโยคบทสนทนาใช้ในการเขียนบทละครและนำมาแสดงละครได้
- 4) กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
คาบที่1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน	1.แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้พร้อมบอกนักเรียนว่าในหน่วยการเรียนรู้นี้นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับ Entertainment	ได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องการสนทนาได้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่ตนเองชื่นชอบและสนทนาได้ตอบกับพร้อมทั้งได้เรียนรู้วิธีการเขียนบทละคร

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
ขั้นสอน	2ครูเปิดวีดิทัศน์ รายการEntertainment 1ครูสนทนาโต้ตอบ ข้อมูลเกี่ยวกับรายการ Entertainment เป็น ภาษาอังกฤษ 2 ครูสอนการเขียนบท ละคร	
คาบที่2 ขั้นปฏิบัติ	1.ทบทวนคำศัพท์และ ประโยคที่เกี่ยวกับ Entertainment 2 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 5 คนตาม ความสมัครใจ เพื่อที่จะเขียนบทละคร ในหัวข้อเรื่อง Entertainment 3ประเมินการเขียนบท ละครของนักเรียนตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้	นักเรียนที่ได้ทำการแบ่งกลุ่ม เริ่มเขียนบทละคร จำนวน 1 เรื่องโดยใช้เวลาสำหรับการ แสดง 15 นาที และวางแผนใน เตรียมอุปกรณ์ที่จะแสดงละคร ในคาบต่อไป
คาบที่3 ขั้นปฏิบัติ(ต่อ)	ให้นักเรียนแสดงละคร ในหัวข้อเรื่อง Entertainmentและทำ การประเมินการแสดง ละคร ตามเกณฑ์ที่ กำหนดไว้	นักเรียนแสดงละครในหัวข้อ เรื่อง Entertainment จำนวน 1 เรื่องโดยใช้เวลา 15 นาที
ขั้นสรุป	ครูให้นักเรียนสรุปจาก การที่ได้ทำกิจกรรม การแสดงละคร	นักเรียนสรุปคำศัพท์ และ โครงสร้างไวยากรณ์ ที่ถูกต้อง

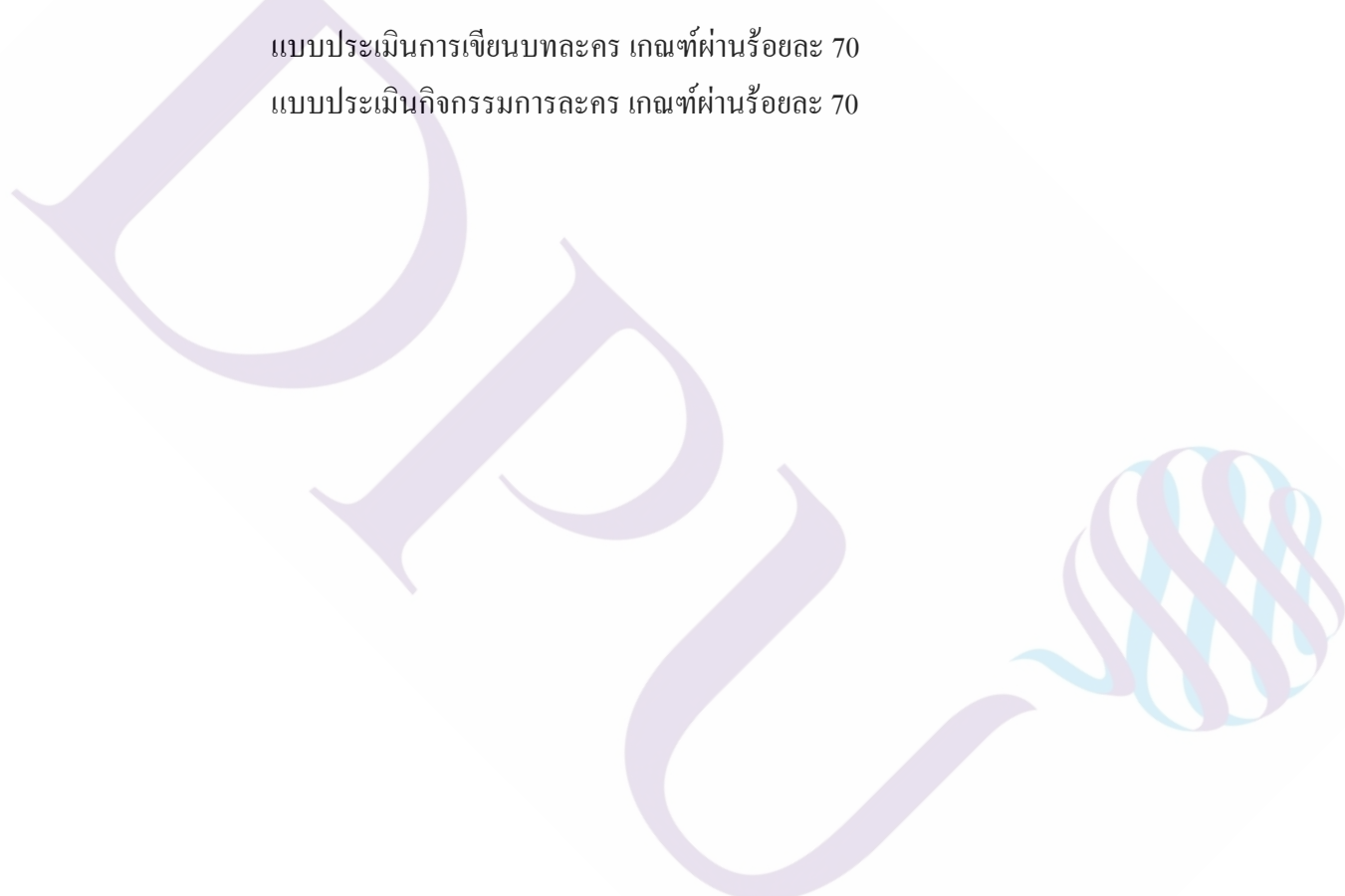
ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
		จากการเขียนและการแสดง ละครเป็นแผนผังความคิด

5 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้

- 1 สื่อวีดิทัศน์เรื่อง Entertainment
- 2 ใบความรู้เรื่อง Entertainment
3. ใบงาน

6 การวัดและประเมินผล

- แบบประเมินการเขียนบทละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70
- แบบประเมินกิจกรรมการละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

ใบความรู้ ที่ 1 เรื่อง Entertainment

Entertainment is a form of activity that holds the attention and **interest** of an **audience**, or gives pleasure and delight. It can be an idea or a task, but is more likely to be one of the activities or events that have developed over thousands of years specifically for the purpose of keeping an audience's attention.^[1] Although people's attention is held by different things, because individuals have different preferences in entertainment, most forms are recognisable and familiar. **Storytelling**, **music**, **drama**, **dance**, and different kinds of **performance** exist in all cultures, were supported in **royal courts**, developed into sophisticated forms and over time became available to all citizens. The process has been accelerated in modern times by an **entertainment industry** that records and sells entertainment products. Entertainment evolves and can be adapted to suit any scale, ranging from an individual who chooses a private entertainment from a now enormous array of pre-recorded products; to a **banquet** adapted for two; to any size or type of **party**, with appropriate music and dance; to performances intended for thousands; and even for a global audience. The experience of being entertained has come to be strongly associated with **amusement**, so that one common understanding of the idea is **fun** and laughter, although many entertainments have a serious purpose. This may be the case in the various forms of **ceremony**, celebration, **religious festival**, or **satire** for example. Hence, there is the possibility that what appears

As entertainment may also be a means of achieving **insight** or intellectual growth.

An important aspect of entertainment is the audience, which turns a private **recreation** or **leisure** activity into entertainment. The audience may have a passive role, as in the case of persons watching a **play**, **opera**, **television show**, or **film**; or the audience role may be active, as in the case of **games**, where the participant/audience roles may be routinely reversed. Entertainment can be public or private, involving formal, scripted performance, as in the case of **theatre** or **concerts**; or unscripted and spontaneous, as in the case of **children's games**. Most

forms of entertainment have persisted over many centuries, evolving due to changes in culture, technology, and fashion for example with **stage magic**. Films and **video games**, for example, although they use newer media, continue to **tell stories**, present drama, and play music. **Festivals** devoted to **music**, **film**, or **dance** allow audiences to be entertained over a number of consecutive days. Some activities that were once considered entertaining, particularly public punishments, have been removed from the public arena. Others, such as **fencing** or **archery**, once necessary skills for some, have become serious **sports** and even **professions** for the participants, at the same time developing into entertainment with wider appeal for bigger audiences. In the same way, other necessary skills, such as **cooking**, have developed into performances among professionals, staged as global competitions and then broadcast for entertainment. What is entertainment for one group or individual may be regarded as work by another. The familiar forms of entertainment have the capacity to cross over different media and have demonstrated a seemingly unlimited potential for creative **remix**. This has ensured the continuity and longevity of many themes, images, and structures.

บทสนทนาภาษาอังกฤษ Entertainment

Dialogue 1

A : So , what did you think of the movie ?

B : Some of the supporting actors were first – rate .

A : The guy playing the villain was quite good .

B : I thought so too . I tried to see who it was but the credits ran too fast .

A : Beats me . At any rate , Mel Smith is not leading actor material .

B : No. He was awful . He has about two facial expressions .

A : Maybe if the plot hadn't been so predictable .

B : It was so cliched ! I guessed who the murderer was within the first ten minutes .

Dialogue 2

A : Enjoy the show?

B : Don't ask .

A : Oh, come on . It couldn't have been that bad .

B : Get this : we waited in our seats for an hour. He finally shows up, sings for 45 minutes, then takes off.

A : Not even an encore ?

B : No, not that he deserved it. But the show had been so short that we kept sitting in our seats.
We thought for sure he would come back.

A : Well , how was he when he did sing ?

B : I'm not positive that he sang . I think the performance was lipsynched .1.Not even...?

A : Almost every scene of this film is quite boring. I haven't appreciated any scenes at all.

B : Not even a scene in which the most famous actor showed up?

<https://www.tonamorn.com/english/conversation/entertainment/>

Work Sheet Unit 1 : Entertainment

Direction: Write a script and prepare a simple skit about the context provided above.

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รายวิชา : ภาษาอังกฤษ1

รหัส : ๐31101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 Important Day เรื่อง Celebrations

เวลา 3 คาบ / คาบละ 50 นาที

ผู้สอน : นางสาวนาถริษา สีสทองเพี้ย

ว/ด/ป ที่สอน.....

1.สาระสำคัญ

หน่วยการเรียนรู้นี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนฟังบทสนทนาเกี่ยวกับสิ่งที่บุคคลจะกระทำ พูด อภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่คนไทยกระทำในโอกาสพิเศษหรือวันสำคัญต่างๆ เขียนบนสนทนา วันสำคัญ หรือการเฉลิมฉลองในโอกาสพิเศษต่าง ๆ ของชาวตะวันตกและชาวไทยและนำเสนอในชั้นเรียน

2.มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.4-6/1 เข้าใจถ้อยคำ สำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบันเทิงคดี และประเภทของ บันเทิงคดี

ต 1.2 ม.4-6/1๑. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

3.จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) อธิบายความหมายของวันสำคัญของวันสำคัญต่างๆ
- 2) ตระหนักถึงความสำคัญของวันสำคัญต่างๆที่ตนเองได้เรียนรู้
- 3) สามารถพูดถ่ายทอดความรู้เรื่องวันสำคัญต่างๆแก่บุคคลอื่นได้
- 4) นักเรียนรู้ถึงคำศัพท์และประโยคบทสนทนาที่เกี่ยวกับวันสำคัญ
- 5) สามารถนำคำศัพท์และประโยคบทสนทนาไปใช้ในการเขียนบทละครและนำมาแสดงละครได้

4)กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
คาบที่ 1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน	1.แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในเรื่อง Important day 2ครู Important Day	1นักเรียนรับรู้ถึงจุดประสงค์และได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เรื่อง Important day 2 นักเรียนได้แนวโครงสร้างประโยคที่จะ

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
<p>ขั้นสอน</p>	<p>3 นำคำศัพท์เกี่ยวกับวันสำคัญมานำเสนอแก่นักเรียน</p> <p>1 ครูเขียนคำถามข้างล่างนี้บนกระดานเพื่อใช้เป็นแนวทางในการช่วยให้นักเรียนเขียนบทละครได้ง่ายขึ้น</p> <ul style="list-style-type: none"> - What do people do on this day? - What do people eat on this day? <p>2.แนะเทคนิคการเขียนบทละครให้มีความน่าสนใจมากขึ้น</p>	<p>นำไปเขียนบทละครเรื่อง Important Day</p> <p>3 นักเรียนฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ จากคำศัพท์ที่ครูให้</p> <p>1นักเรียนที่ได้ทำการจับฉลากแบ่งกลุ่มเริ่มเขียนบทละครและวางแผนในเตรียมอุปกรณ์ที่จะแสดงละครในคาบต่อไป</p> <p>2 นักเรียนค้นคว้าจากใบความรู้และเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับวันสำคัญ</p>
<p>คาบที่2 ขั้นปฏิบัติ</p>	<p>1ทบทวนคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวข้องกับวันสำคัญ</p> <p>3 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มนักเรียน 5 คน โดยจับฉลาก เพื่อที่จะเขียนบทละครในหัวข้อเรื่อง Important Day</p> <p>3ครูให้นักเรียนค้นคว้าเรื่องวันสำคัญของตะวันตกจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาทำการเขียนบทละคร</p>	<p>1นักเรียนศึกษาใบความรู้และจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับ Important Day</p> <p>2 นักเรียนแต่ละกลุ่มทำการเขียนบทละคร โดยใช้เวลาสำหรับการแสดง 15 นาที</p>

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
คาบที่ 3 ขั้นปฏิบัติ(ต่อ)	ให้นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Entertainment และทำการประเมินการแสดงละคร รวมทั้งการเขียนบทละครของนักเรียนตามเกณฑ์การประเมิน	นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Entertainment
ขั้นสรุป	ครูให้นักเรียนสรุปจากการที่ได้ทำกิจกรรมการแสดงละคร	นักเรียนสรุปคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่ถูกต้องจากการเขียนและการพูดที่ได้จากการแสดงละครเป็นแผนผังความคิด

5 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้

- 1 เว็บไซต์สำหรับการค้นคว้าเกี่ยวกับ Important Day
- 2 ใบความรู้เกี่ยวกับ Important Day
- 3.ใบงาน

6 การวัดและประเมินผล

- แบบประเมินการเขียนบทละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70
- แบบประเมินกิจกรรมการละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

ใบความรู้ ที่ 2 เรื่อง Important day

Christmas Day

People celebrate Christmas Day in many ways. It is often combined with customs from pre-Christian winter celebrations. Many people decorate their homes, visit family or friends and exchange gifts. In the days or even weeks before Christmas Day, many people decorate their homes and gardens with lights, Christmas trees and much more.

It is common to organize a special meal, often consisting of turkey and a lot of other festive foods, for family or friends and exchange gifts with them. Children, in particular, often receive a lot of gifts from their parents and other relatives and the mythical figure Santa Claus. This has led to Christmas Day becoming an increasingly commercialized holiday, with a lot of families spending a large part of their income on gifts and food.

Many Sunday schools, churches and communities organize special events. These can include decorating the neighborhood or a shopping mall, putting up a Christmas tree and planning a Nativity display, concert or performance. A lot of plays and songs have a aspect of Christmas as a theme. Some groups arrange meals, shelter or charitable projects for people without a home or with very little money.

แหล่งที่มา <https://www.timeanddate.com/holidays/us/christmas-day>

Valentine's Day

When: February 14th. **Valentine's Day is a celebration of**

love and lovers. The roots of Valentine's Day goes back

to ancient times, when people paid honor to the Roman

God of Fertility. This was known as the Feast of

Lupercalia, and was celebrated even then on February

14th. The traditions of Valentine's Day are broad and

many. It is a time to exchange cards or small gifts. Chocolates, flowers, jewelry, and romantic

dinners are the big hits of this holiday. It is a romantic event for lovers, and a fun event for kids

and family. Many a couple become engaged or wed on this day. For others it is a day to fall in

love.

On Valentine's Day, 2009, 39,897 couples, friends and families got together in Mexico City,

and kissed for 10 seconds. It's the world record for the most simultaneous kisses. [More](#)

[Valentine's Day Trivia](#) **Did you know?** While 75% of chocolate purchases are made by women all

year long, during the days and minutes before Valentine's Day, 75% of the chocolate purchases

are made by men. Over \$1 billion of chocolate is purchased for Valentine's Day. See

more [Chocolate Trivia](#) **Saint Valentine's Day Massacre** During the "Roaring twenties(1920's)",

mobs, crime and gangsters were at a height in many parts of the U.S. Alcohol was banned,

spawning the rise of Bootlegging and mob activity. Chicago, Illinois experienced more than its

share of mobs and gangsters. On Valentine's Day, February 14, 1929, four gangsters dressed up as

policemen, massacred seven members of a rival gang. **Did you Know?** February 14th was

formerly thought to be the first day of bird's mating for the season. This sparked the custom of

sending valentines to each other. **Today's Quote:** Never go to bed mad. Stay up and fight! - -

Phyllis Diller [Rose Colors and Their Meaning](#) - This just might be the most important

information you need to know about for giving flowers on this day. Send the right message. Hint:

red roses signifies love. But, what about the other colors?

แหล่งที่มา <http://www.holidayinsights.com/valentine/>

Halloween contraction of **All Hallows' Eve**, a [holiday](#) observed on October 31, the evening before [All Saints'](#) (or All Hallows') Day. The celebration marks the day before the Western Christian feast of All Saints and initiates the season of Allhallowtide, which lasts three days and concludes with [All Souls' Day](#). In much of Europe and most of [North America](#), observance of

Halloween is largely nonreligious. Halloween had its origins in the festiva of [Samhain](#) among the [Celts](#) of ancient [Britain](#) and [Ireland](#). On the day corresponding to November 1 on contemporary calendars, the new year was believed to begin. That date was considered the beginning of the [winter](#) period, the date on which the herds were returned from pasture and land [tenures](#) were renewed. During the Samhain festival the souls of those who had died were believed to return to visit their homes, and those who had died during the year were believed to journey to the otherworld. People set bonfires on hilltops for relighting their hearth fires for the winter and to frighten away evil spirits, and they sometimes wore masks and other disguises to avoid being recognized by the ghosts thought to be present. It was in those ways that beings such as witches, hobgoblins, fairies, and demons came to be associated with the day. The period was also thought to be favourable for [divination](#) on matters such as marriage, health, and [death](#). When the Romans conquered the Celts in the 1st century CE, they added their own festivals of Feralia, [commemorating](#) the passing of the dead, and of Pomona, the goddess of the harvest.

แหล่งที่มา <https://www.britannica.com/topic/Halloween>

Thanksgiving is a particularly American holiday. The word evokes images of football, family

reunions, roasted turkey with stuffing, pumpkin pie and, of course, the Pilgrims and Wampanoag, the acknowledged founders of the feast. But was it always so? Read on to find out...This article explores the development of our modern holiday. For information on food at the First Thanksgiving, go to [Partakers](#)

[of our Plenty](#). For additional children's resources on Thanksgiving, you might want to view [Scholastic's Virtual Field Trip to Plimoth Plantation](#), explore our [Online Learning Center](#), or visit our [Homework Help](#) page. If you'd like to join us for Thanksgiving dinner, please visit our [Thanksgiving Dining and Special Events](#) page.

Giving thanks for the Creator's gifts had always been a part of Wampanoag daily life. From ancient times, Native People of North America have held ceremonies to give thanks for successful harvests, for the hope of a good growing season in the early spring, and for other good fortune such as the birth of a child. Giving thanks was, and still is, the primary reason for ceremonies or celebrations.

As with Native traditions in America, celebrations - complete with merrymaking and feasting - in England and throughout Europe after a successful crop are as ancient as the harvest-time itself. In 1621, when their labors were rewarded with a bountiful harvest after a year of sickness and scarcity, the Pilgrims gave thanks to God and celebrated His bounty in the Harvest Home tradition with feasting and sport (recreation). To these people of strong Christian faith, this was not merely a revel; it was also a joyous outpouring of gratitude. The arrival of the Pilgrims and Puritans brought new Thanksgiving traditions to the American scene. Today's national Thanksgiving celebration is a blend of two traditions: the New England custom of rejoicing after a successful harvest, based on ancient English harvest festivals; and the Puritan Thanksgiving, a solemn religious observance combining prayer and feasting. Florida, Texas, Maine and Virginia each declare itself the site of the First Thanksgiving and historical documents support the various claims. Spanish explorers and other English Colonists celebrated religious services of thanksgiving years before *Mayflower* arrived. However, few people knew about these events until the 20th century. They were isolated celebrations, forgotten long before the establishment of the American holiday, and they played no role in the evolution of Thanksgiving. But as James W. Baker states in his book, *Thanksgiving: The Biography of an American Holiday*, "despite disagreements over the

details" the 3-day event in Plymouth in the fall of 1621 was "the historical birth of the American Thanksgiving holiday

แหล่งที่มา <https://www.plimoth.org/learn/just-kids/homework-help/thanksgiving/thanksgiving-history>

Easter Sunday traditionally remains quiet and confined to the family and the church. First thing in the morning the faithful attend a predawn or very early Resurrection service. Then the whole family has the festive common breakfast featuring the victuals consecrated at the church on Holy Saturday, with the ‘*pisanki*’ Easter eggs—hardboiled and painted—

as the highlight. **Easter Monday** Easter Monday is a public holiday in Poland, customarily devoted to amusement and socializing. Krakow’s chief venue remains the centuries-old *Emaus* fair. Universal Poland’s tradition is ‘*smigus-dyngus*’, i.e. splashing water over one another on the Easter Monday; teenagers do it in the streets with zest and by bucketful. At the same time you may come across the ‘*smigusnicy*’ masqueraders. Krakow’s Easter Monday’s fair has drawn since the Middle Ages joyful crowds to the Zwierzyniec area by the 800-year-old convent of St. Norbert's Premonstratensian order. The fair stems from the ancient celebration of the All Souls Day, moved later to November 2 in the church calendar. And not so long ago during the fiesta innumerable stands and stalls sold clay bells against evil spirits, magical wooden hatchets, and toy birds representing souls. Now they trade mostly in homely sweets and junk toys. Yet the *Emaus* fair remained for Krakow dwellers the family Easter outing of choice, mostly beloved by children. And teenagers find it perfect for drenching each other with water, which is Poland’s favorite Easter Monday sport. **Easter Tuesday** Although it's a workday nowadays, on Tuesday after Easter another Krakow centuries-old fair, *Rekawka*, takes place by the church of St. Benedict’s atop the Lasota Hill south of the city center and/or next to a nearby ancient barrow, Mound of Krak, one the city’s mysterious prehistoric earthworks. The fiesta probably has roots in pagan rites in honor of the dead celebrated here in the Dark Ages. Its feature used to be scattering coins and sweets that boys fought over. There were also bonfires and various contests, from fencing to pole climbing. After WW II yearly *Rekawka* fairs have attracted mostly children with simple amusements and cheap sweets and toys overflowing stalls. There are efforts recently

to reinvent and enliven the fiesta as a medieval festival. Krakow's centuries-old fiesta of *Rekawka*: scattering coins and sweets that boys fought over was once its feature. **Social events** Profusion of social gatherings around Easter, from formal banquets to wild parties, with the common theme of egg-sharing and well-wishing is relatively new feature of Krakow's Easter festival. **Cultural attractions** Holy Week's yearly *Misteria Paschalia* Easter festival of music has managed to bring world-class classical-music acts to Krakow in the recent years and became the season's cultural highlight.

แหล่งที่มา <http://www.krakow-info.com/easter.htm>

Work Sheet Unit 2 : Important day

Direction: Write a script and prepare a simple skit about the context provided above

A**B****A****B****A****B****A****B****A****B****A****B****A****B**

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รายวิชา : ภาษาอังกฤษ1

รหัส : 031101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Sufficiency economy

เรื่อง Our King And Sufficiency Economy

เวลา 3 คาบ / คาบละ 50 นาที

ผู้สอน : นางสาวนาถริษา สีทองเพ็ญ

ว/ด/ป ที่สอน.....

1.สาระสำคัญ

รอบรู้เกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจพอเพียงและเรียนรู้แนวทางในการดำเนินชีวิตตามหลักเศรษฐกิจ พอเพียง โดยการแสวงหาหาความรู้ด้วยตนเองและใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้เพื่อนำสู่การปฏิบัติต่อไป

2.มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.4-6/1 เข้าใจถ้อยคำ สำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบันเทิงคดี และประเภทของบันเทิงคดี

ต 1.2 ม.4-6/1๑. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

3.จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) รู้คำศัพท์และประโยชน์ที่ได้จากการเรียนรู้เรื่อง Sufficiency economy
- 2) สามารถนำคำศัพท์และประโยคบทสนทนามาใช้ในการเขียนบทละครและนำมาแสดงละครได้

4)กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
คาบที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	1.แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในเรื่อง Sufficiency economy 2.เปิดสื่อวีดิทัศน์เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง 3.พูดถึงเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงที่ครูได้ลงมือปฏิบัติให้นักเรียนได้ฟัง	1นักเรียนรู้ถึงจุดประสงค์ของการเรียนในหน่วยการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่อง Sufficiency economy 2 ได้รับชมสื่อวีดิทัศน์เกี่ยวกับ Sufficiency economy

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
ขั้นสอน	1.แนะนำคำศัพท์และรูปแบบประโยคเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง 2.แนะนำไวยากรณ์เพิ่มเติมเพื่อใช้ในการเขียนบทละคร	1นักเรียนศึกษาใบความรู้และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับ Sufficiency economy 2 เรียนรู้ถึงคำศัพท์และรูปแบบประโยคในเรื่องของ Sufficiency economy 3เรียนรู้เรื่องหลักไวยากรณ์
คาบที่2 ขั้นปฏิบัติ	1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 5 คนตามความสมัครใจเพื่อที่จะเขียนบทละครในหัวข้อเรื่อง Sufficiency economy 2 ให้นักเรียนค้นคว้าข้อมูลจากใบความรู้และเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับ Sufficiency economy	นักเรียนที่ได้ทำการแบ่งกลุ่มเริ่มเขียนบทละคร เรื่อง Sufficiency economy จำนวน 1 เรื่อง โดยใช้เวลาสำหรับการแสดง 15 นาที และวางแผนในเตรียมอุปกรณ์ที่จะแสดงละครในคาบต่อไป
คาบที่3 ขั้นปฏิบัติ(ต่อ)	ให้นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Sufficiency economy และทำการประเมินการแสดง ละคร รวมทั้งการเขียนบทละครของนักเรียนตามเกณฑ์การประเมิน	นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Sufficiency economy
ขั้นสรุป	ครูให้นักเรียนสรุปจากการที่ได้ทำกิจกรรมการแสดงละคร	นักเรียนสรุปคำศัพท์ และ โครงสร้างไวยากรณ์ ที่ถูกต้องจากการเขียนและการพูดที่ได้จากการแสดงละครเป็น Short Note

5 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้

- 1 สื่อทำวีดิทัศน์เรื่อง Sufficiency economy
- 2 ใบความรู้เรื่อง Sufficiency economy
3. ใบงาน

6 การวัดและประเมินผล

แบบประเมินการเขียนบทละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

แบบประเมินกิจกรรมการละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Sufficiency Economy

Our King And Sufficiency Economy

Thailand, known for long period as Siam, has always managed to retain its independence while nations all around fell prey at once time or another to colonialist power, and Thailand has always had a king on the throne as the nation's leader. The name of our king is His Majesty king Bhumibol.

His Majesty king Bhumibol was born in Cambridge, Massachusetts, in the United States, the youngest son of Mahidol Adulyadej, Prince of Songkhla, and Mom Sangwal or Somdej Phra Sri Nakarinhara Boromaratchachonani His Majesty King Bhumibol of Thailand is known as the working monarch of the world. He visits the remote areas all over the country to listen to the villager's problems and tries to improve their livelihood through various methods and the Royal Project. And the one project that everybody knows very well is "Sufficiency Economy". Sufficiency Economy is a philosophy bestowed by His Majesty the king. The philosophy provides guidance on appropriate conduct covering numerous aspects of life. Sufficiency means moderation and due consideration in all modes of conduct, as well as the need for sufficient protection from internal and external shocks. Sufficiency Economy is the way to make the happy life. And it is necessary to know and understand about "Sufficiency Economy" and the people must apply with the moral to make a living. "Sufficiency Economy" is not only saving but it is an intelligent way to make a living. And you will be able to live in the globalization and in the present day.

แหล่งที่มา <http://www.thaiembassy.org/chennai/th/news/4112/53868>

ใบความรู้ที่ 2 เรื่อง Sufficiency Economy

Philosophy of “Sufficiency Economy”

“Sufficiency Economy” is a philosophy conceived and developed by His Majesty King Bhumibol Adulyadej of Thailand over 60 years of tireless development work to improve the lives of the Thai people and bring them a genuine and lasting happiness.

- The **goal** of implementing the Sufficiency Economy Philosophy is to create a balanced and stable development, at all levels, from the individual, family and community to society at large by developing the ability to cope appropriately with the critical challenges arising from extensive and rapid changes (i.e. globalization) in the material, social, environmental, and cultural conditions of the world.
  - The **principle** of Sufficiency Economy stresses the importance of following/adopting **the middle path** for appropriate conduct by the population at all levels of society (individual, family, community and nation) in terms of development and administration in order to modernize in line with the forces of globalization. In other words, we should try to avoid extreme thoughts, behaviors and actions.
  - **Sufficiency has three components:** moderation, reasonableness, and self-immunity, **with two accompanying conditions:** appropriate knowledge and ethics & virtues.
1. **Moderation** within reason, in the sense of not too much or not too little, is an Eastern concept. As His Majesty the King has stated: *“Being moderate does not mean being too strictly frugal; consumption of luxury items is permitted... but should be moderate according to one’s means”* (Royal Speech, given at Dusit Palace, 4 December 1998)
  2. **Reasonableness** requires that the choices we make be justifiable by using academic approaches, legal principles, moral values or social norms.

3. **Self-immunity** emphasizes the need for built-in resilience against the risks which arise from internal and external changes by having good risk management; Sufficiency Economy recognizes that the circumstances and situations that influence our lives are dynamic and fluid.

- Immunity to changes in material circumstances implies having enough savings, being insured against financial risks, and making long-term future plan.

- Immunity to social changes signifies unity among the people, along with their contentment and feeling at peace.

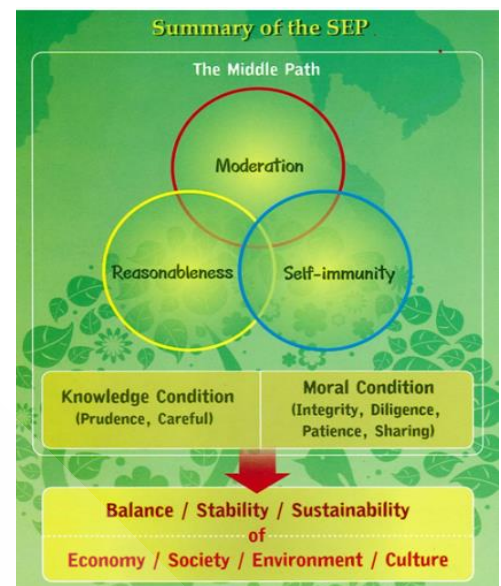
- Immunity to environmental changes prompts individuals and their communities to be aware of the impacts their actions may have on the environment, and subsequently their livelihoods, an awareness which leads them to live in harmony with nature.

- Immunity to cultural changes means that the people appreciate and value their culture and heritage and do not waver in their determination to uphold them. They also understand and have a positive attitude towards cultures of others.

- **Knowledge** is a necessary condition for Sufficiency Economy to work, as comprehensive knowledge and academic approaches play important roles at every stage of planning and implementation.
- **Ethics and virtues** are vital and will **foster human development** in a way that is successful and sustainable. These values ought to be embraced by all, particularly by civil servants, intellectuals and business people. In recent years, good corporate governance has been guided by ethics as a core value.

- **Foundation-building** as a crucial first step to development. *“The development of the country must proceed in stages. First of all, there must be a foundation with the majority of people having enough to live on by using methods and equipment which are economical but technically correct as well. When such a secure foundation is adequate and ready, then it can be gradually expanded and developed to raise prosperity and economic standards to a higher level by stages.”*(His Majesty the King’s Royal Address, given at Kasetsart University, 18 July 1974)

- **Accomplishments**

- Sufficiency Economy is central to alleviating poverty and reducing the economic vulnerability of the poor.
- Sufficiency Economy is a means towards community empowerment and the strengthening of communities as the foundations of the local economy.
- Sufficiency Economy takes corporate responsibility to a new level by strengthening the community so it can embrace practices conducive to long-term profitability in a competitive environment.
- Sufficiency principles are vital for improving standards of governance in public administration.
- Sufficiency Economy can guide national policy to immunize a country against shocks, to craft better policies, and to plan strategies for more equitable and sustainable growth.

- Sufficiency thinking demands a transformation of human values, and a revolution in the mindset, both of which are necessary for the advancement of human development.

แหล่งที่มา <http://www.thaiembassy.org/chennai/th/news/4112/53868>

Work Sheet Unit 3 : Sufficiency Economy

Direction: Write a script and prepare a simple skit about the context provided above

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

รายวิชา : ภาษาอังกฤษ1

รหัส : 031101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Personal information
information

เรื่อง To give personal

เวลา 3 คาบ / คาบละ 50 นาที

ผู้สอน : นางสาวนาถริษา สีทองเพ็ญ

ว/ด/ป ที่สอน.....

1.สาระสำคัญ

หน่วยการเรียนรู้นี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนอ่านออกเสียงบทสนทนา เข้าใจบทสนทนาที่อ่านและฟัง เขียนกรอกแบบฟอร์มใบสมัครและพูดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว

2.มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.4-6/1 เข้าใจถ้อยคำ สำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบันเทิงคดี และประเภทของบันเทิงคดี

ต 1.2 ม.4-6/1๑. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

3.จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนรู้ถึงคำศัพท์และประโยคบทสนทนาที่เกี่ยวกับ Personal information
- 2) สามารถนำคำศัพท์และประโยคบทสนทนามาใช้ในการเขียนบทละครและนำมาแสดงละครได้

4) กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
คาบที่ 1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน	1.แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในเรื่อง Personal information 2.ครูยกตัวอย่างข้อมูลส่วนตัวตนเองให้นักเรียนฟังโดยใช้สไลด์	นักเรียนรับรู้ถึงจุดประสงค์การเรียนรู้และได้เรียนรู้ถึงตัวอย่างการบอกข้อมูลส่วนตัว

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
	<p>1. แนะนำคำศัพท์ที่นักเรียนควรรู้ในการแนะนำตนเองและสอนประโยคเกี่ยวกับการบอกข้อมูลตนเอง</p>	<p>1. ให้นักเรียนศึกษาใบความรู้และจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับการแนะนำตนเองแล้วให้ทำใบงาน work sheet 1 เกี่ยวกับ Personal information</p> <p>2. ให้นักเรียนเริ่มลงมือปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มเพื่อลงมือเขียนบทละคร</p>
<p>คาบที่ 2 ขั้นปฏิบัติ</p>	<p>1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 5 คนตามความสมัครใจ เพื่อที่จะเขียนบทละครในหัวข้อเรื่องเรื่อง Personal information</p>	<p>นักเรียนที่ได้ทำการแบ่งกลุ่มเริ่มเขียนบทละคร เรื่อง Sufficiency economy จำนวน 1 เรื่อง โดยใช้เวลาสำหรับการแสดง 15 นาที และวางแผนในเตรียมอุปกรณ์ที่จะแสดงละครในคาบต่อไป</p>
<p>คาบที่ 3 ขั้นปฏิบัติ(ต่อ)</p>	<p>ให้นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Personal information และทำการประเมินการแสดง ละคร รวมทั้งการเขียนบทละครของนักเรียนตามเกณฑ์การประเมิน</p>	<p>นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Personal information</p>
<p>ขั้นสรุป</p>	<p>ครูให้นักเรียนสรุปจากการทำงานที่ได้ทำกิจกรรมการแสดงละคร</p>	<p>นักเรียนสรุปคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่ถูกต้องจากการเขียนและการพูดที่ได้จากการแสดงละครเป็นแผนผังความคิด</p>

5 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้

- 1 สื่อทำวีดิทัศน์เรื่อง การแนะนำตนเอง
- 2 ใบความรู้เรื่องการแนะนำตนเอง
3. ใบงาน

6 การวัดและประเมินผล

แบบประเมินการเขียนบทละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

แบบประเมินกิจกรรมการละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

ใบความรู้หน่วยการเรียนรู้ ที่ 4 เรื่อง Personal information

Personal Information (หมวดข้อมูลส่วนตัว) ☒

Q1 : What's your name ?

A1 : Peter. (ปีเตอร์)

Q2 : Where are you from ? / Where do you come from ?

A2 : I'm from ... / I come from ...

Q3 : What's your surname ? / What's your family name ?

A3 : Smith. (สมิธ)

Q4 : What's your first name ?

A4 : Tom. (ทอม)

Q5 : What's your address ?

A5 : 7865 NW Sweet Street

Q6 : Where do you live ?

A6 : I live in San Diego.

Q7 : What's your telephone number ?

A7 : 209-786-9845

Q8 : How old are you ?

A8 : Twenty-five. / I'm twenty-five years old.

Q9 : When were you born ? / Where were you born ?

A9 : I was born in 1961 / I was born in Seattle.

Q10 : Are you married ? / What's your marital status ?

A10 : I'm single.

Q11 : What do you do ? / What's your job ?

A11 : I'm a librarian.

Q12 : Where did you go ?

A12 : I went to a friend's house.

Q13 : What did you do ?

A13 : We played video games.

Q14 : Where were you ?

A14 : I was in New York for the weekend.

Q15 : Have you got a car / job / house / etc.?

A15 : Yes, I've got a good job.

Q16 : Have you got any children / friends / books / etc. ?

A16 : Yes, I've got three children - two boys and a daughter.

Q17 : Can you play tennis / golf / football / etc.?

A17 : Yes, I can play golf.

Q18 : Can you speak English / French / Japanese / etc. ?

A18 : No, I can't speak Japanese.

Q19 : Could you speak English / French / Japanese / etc. ? when you were five / two / fifteen / etc. years old ?

A19 : Yes, I could speak English when I was five years old.

การแนะนำตนเองและผู้อื่น (Introducing Oneself and Others)

การแนะนำตนเอง

Let me introduce myself. ขอแนะนำตัวเอง   May I introduce myself? ขอแนะนำตัวเอง

I'm/My name's Udom Chaiyo. ผมชื่ออุดม ไชโย   I'm Thai. ฉันเป็นคนไทย

I'm from Thailand. ผมมาจากประเทศไทย

I'm a student at ..... College. ฉันเป็นนักเรียนที่วิทยาลัย.....

I study at ..... College. ผมเรียนอยู่ที่วิทยาลัย .....

I'm teaching at ..... College. ผมสอนอยู่ที่วิทยาลัย .....

I'm a teacher of ..... at ..... College. ผมเป็นครูวิชา .....ที่วิทยาลัย .....

I work at ..... College. ฉันทำงานที่วิทยาลัย .....

I live in Chonburi. ผมอยู่ชลบุรี

I'm in the first year. ผมอยู่ปี 1

I'm a second year student. ฉันเป็นนักเรียนปี 2

I study ..... ผมเรียนสาขา .....

My field of study is ..... สาขาวิชาที่ผมเรียนคือ .....

My college is in Rayong. วิทยาลัยฉันอยู่ที่ระยอง

การแนะนำผู้อื่น

This is Peter. นี่คือปีเตอร์

I'd like you to know Peter. ผมอยากให้คุณรู้จักปีเตอร์

I'd like to introduce you to Wanna. ผมอยากแนะนำคุณให้รู้จักวรรณ

I want to introduce my friend May. ผมอยากแนะนำแม่ย์เพื่อนผม

I want you to meet my friend John. ผมอยากให้คุณพบจอห์นเพื่อนผม

Here's Sawat and that's Suphon. นี่สวัสดิ์ และนั่นสุพล

คำแสดงความยินดีที่ได้รู้จัก ได้แก่

(It's) nice/good to meet/see you.

(I'm) pleased to meet/see you.

(I'm) glad to meet/see you.

It's a pleasure to meet you.

การตอบ ให้เพิ่มคำว่า too ที่หมายถึง'เช่นเดียวกัน' เช่น

Nice to see you, too. ยินดีที่ได้รู้จักเช่นเดียวกัน

การให้และขอข้อมูลส่วนบุคคล (Giving and Asking for Personal Information)

ข้อมูลส่วนตัว

How old are you? คุณอายุเท่าไร

(I'm) seventeen. ผมอายุ 17 ปี

How tall are you? คุณสูงเท่าไร

I'm 170 centimeters tall. ฉันสูง 170 ซม.

How much do you weigh? คุณหนักเท่าไร

(I weigh) 65 kilograms. (ผมหนัก) 65 กิโลกรัม

ข้อมูลครอบครัว

How many people are there in your family? มีกี่คนในครอบครัวคุณ

How many brothers and sisters do you have? คุณมีพี่น้องกี่คน

I have 2 brothers/sisters. ผมมีพี่น้องผู้ชาย/หญิง 2 คน

I don't have any brothers or sisters. ผมไม่มีพี่น้องเลย

There are 7 people in my family. ครอบครัวผมมี 7 คนด้วยกัน

My grandparents live with us. ปู่ ย่า (ตา ยาย) อยู่กับเราด้วย

What does your father do? พ่อคุณทำงานอะไร

My father is a teacher. พ่อผมเป็นครู

Does your mother work? แม่คุณทำงานหรือเปล่า

She works with government. แม่เป็นข้าราชการ

She doesn't work. แม่ไม่ได้ทำงาน

What do you want to be (in the future)? คุณอยากเป็นอะไร(ในอนาคต)

I want to be a pilot. ผมอยากเป็นนักบิน

I haven't decided yet. ยังไม่ได้ตัดสินใจ

<https://sites.google.com/site/hnmanavee/prayokh-phasaxangks-thi-chi-ni-chi-wit-pra-caa-wan>

Work Sheet 1: Personal information

➤ Full fill the Form with your personal information

Resume		
Mr. / Mrs. / Miss :		
Date of birth :	Age : .....Yrs.	
Height : .....cm.	Weight : .....kgs.	
Race :	Nationality :	Religion : .....
Address :		
.....		
Tel :	Mobile :	

➤ 1 To complete the conversations.

Suda : Hi, Mana.

Mana : Hi, _____. How _____?

Suda : I'm fine, _____. _____?

Mana : _____.

Suda : I'd better on my way. Goodbye.

Mana : _____.

➤ 2 To complete the conversations.

_____ : Hell. My name is _____.

_____ : Hello. My name is _____.

_____ : I'm glad to meet you.

_____ : _____.

Tom : Hi, Jack. This is my friend Miss Pam.

Jack : Hello, Miss Pam. My name is Jack. How _____?

Nice _____.

Pam : _____.

Jack: _____.

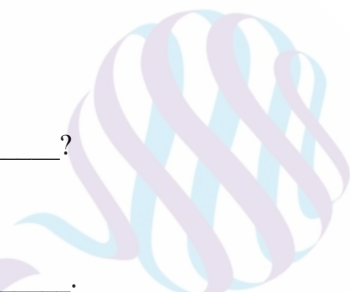
Tom: _____.

Pam: _____.

Jack: _____.

Pam: _____.

Tom: _____.

Work Sheet Unit 4 : Personal information

Direction: Write a script and prepare a simple skit about the context provided above

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

รายวิชา : ภาษาอังกฤษ1

รหัส : 031101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Can You Help Me?

เรื่อง Asking for help

เวลา 3 คาบ / คาบละ 50 นาที

ผู้สอน : นางสาวนาถริษา สีสองเพ็ญ

ว/ด/ป ที่สอน.....

1.สาระสำคัญ

หน่วยการเรียนรู้นี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนเรียนรู้การใช้สำนวนภาษาในการพูดขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น และการตอบรับ/ปฏิเสธอย่างสุภาพ เป็นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ได้ฝึกแสดงบทบาทสมมติสนทนาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วในชีวิตจริง ฝึกทักษะการดำเนินชีวิต ในสังคมด้านการมีกาลเทศะ การมีน้ำใจให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น รู้จักการให้เหตุผล การฝึกฟังข้อมูลที่มีความซับซ้อน

2.มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.4-6/1 เข้าใจถ้อยคำ สำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบันเทิงคดี และประเภทของบันเทิงคดี

ต 1.2 ม.4-6/1๑. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

3.จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนรู้ถึงคำศัพท์และประโยคบทสนทนาที่เกี่ยวกับ Can You Help Me?
- 2) สามารถนำคำศัพท์และประโยคบทสนทนามาใช้ในการเขียนบทละครและนำมาแสดงละครได้

4)กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
คาบที่ 1 ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน	1.แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในเรื่อง Can You Help Me? 2.ครูพูดประโยคขอความช่วยเหลือ โต้ตอบกับนักเรียน	

ขั้นตอนการปฏิบัติ	ครู	นักเรียน
ขั้นสอน	แนะนำคำศัพท์และประโยคที่นักเรียนควรรู้ในการขอความช่วยเหลือ	นักเรียนเรียนรู้ประโยคเกี่ยวกับความช่วยเหลือและเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์
คาบที่ 2 ขั้นปฏิบัติ	11 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 5 คนตามความสมัครใจ เพื่อที่จะเขียนบทละครในหัวข้อเรื่องเรื่อง Can You Help Me? 2. ให้นักเรียนศึกษาหาใบความรู้และจากเว็บไซต์เพิ่มเติมเพื่อลงมือเขียนบทละคร	นักเรียนที่ได้ทำการแบ่งกลุ่มเริ่มเขียนบทละคร เรื่อง Can You Help Me? จำนวน 1 เรื่อง โดยใช้เวลาสำหรับการแสดง 15 นาที และวางแผนในเตรียมอุปกรณ์ที่จะแสดงละครในคาบต่อไป
คาบที่ 3 ขั้นปฏิบัติ(ต่อ)	ให้นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Can You Help Me? และทำการประเมินการแสดง ละคร รวมทั้งการเขียนบทละครของนักเรียนตามเกณฑ์การประเมิน	นักเรียนทำการแสดงละครในหัวข้อเรื่อง Can You Help Me?
ขั้นสรุป	ครูให้นักเรียนสรุปจากการที่ได้ทำกิจกรรมการแสดงละคร	นักเรียนสรุปคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่ถูกต้องจากการเขียนและการพูดที่ได้จากการแสดงละครเป็นกลุ่มที่หน้าชั้นเรียน

5 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้

- 1 สื่อทำวีดิทัศน์เรื่อง Can You Help Me?
- 2 ใบความรู้เรื่อง Can You Help Me?
3. ใบงาน

6 การวัดและประเมินผล

แบบประเมินการเขียนบทละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

แบบประเมินกิจกรรมการละคร เกณฑ์ผ่านร้อยละ 70

ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง Can You Help Me?

การขอความช่วยเหลือ ภาษาอังกฤษ Asking for help

การขอความช่วยเหลือมีหลักๆ สองวิธีหลักๆก็คือ

1. การขอความช่วยเหลือโดยใช้รูปประโยคที่สุภาพ
2. การขอความช่วยเหลือโดยการใช้รูปประโยคแบบเป็นกันเอง

1. การขอความช่วยเหลือโดยใช้รูปแบบประโยคที่

สุภาพ (Asking for help by using polite sentences)

รูปแบบประโยค ส่วนวนการขอความช่วยเหลือที่นิยมใช้กันในปัจจุบันมีดังต่อไปนี้

1.1 Could you please (do something) for (someone)

กรุณา ..... ให้ ..... ได้ไหม

ตัวอย่าง

a) Could you please give me a glass of water

คุณจะกรุณาให้น้ำฉันหนึ่งแก้วได้ไหม

b) Could you please give a lift for Joe

คุณจะกรุณาพาใจขึ้นรถไปกับคุณได้ไหม

** ประโยคนี้มีคำกริยาที่เป็นภาษาแสดง คือ “give a lift” หมายถึงพาคนขึ้นรถไปด้วยและไปส่งถึงที่

1.2 Would you please .....

คุณจะกรุณา..... ได้ไหม

** ประโยคนี้มีการใช้คล้ายกับการใช้ could you please และมีความหมายเดียวกันคือ การขอความช่วยเหลือ

** หลัง Please ต้องเป็นกริยาช่องที่ 1 หรือ Infinitive without ‘to’ เท่านั้น

1.3 Would you mind (V.ing หรือ Gerund phrase) .....

คุณรังเกียจไหมที่จะ.....

การใช้ would you mind ต้องตามด้วย V.ing หรือ Gerund phrase เสมอและการตอบจะตอบกลับกับรูปประโยคคำถามปกติ

การตอบรับจะตอบเป็นปฏิเสธ คือ “No, I don’t mind closing the window for you.”

ไม่รังเกียจเลยที่จะปิดหน้าต่างให้คุณ หรือถ้าตอบปฏิเสธจะ

ใช้ yes เช่น “Yes, I do mind closing the windows for you. It is very warm her, sorry.” การตอบปฏิเสธ

เสธคือ การบอกผู้ถามว่า ฉันไม่ปิดหน้าต่างให้คุณและควรให้เหตุผลด้วย เช่น เพราะอากาศร้อน เป็นต้น

1.4 Could you possible .....

ประโยคคำถามนี้เป็นการถามอย่างสุภาพเช่นกัน

2. การขอความช่วยเหลือ โดยใช้รูปแบบที่เป็นกันเอง Can you .....

การใช้ can you ในการขอความช่วยเหลือเป็นการใช้ประโยค อย่างเป็นกันเองกับคนใกล้ชิดเช่น เพื่อนควรใช้ can you.

ตัวอย่าง

“Hi Joe! Can you help me carrying these luggages ”

ใจช่วยผมขนกระเป๋าหน่อยสิ.

3. การตอบการขอความช่วยเหลือมีหลายรูปแบบ ในที่นี้ขอยกประโยคหลักๆดังนี้

การตอบรับ 1. Yes, I can help you.

2. Okay.

3. Certainly, I'd be glad to help you.

การตอบปฏิเสธ 1. I am sorry, I'm quite busy now.

2. I am sorry. I have to go back now.

3. No, I cannot help you.

นอกจากนี้ การขอความช่วยเหลือผู้ขอควรคำนึงถึงกาลเทศะด้วย การขอความช่วยเหลือโดยทั่วไป ควรมีการเกริ่นนำและขึ้นอยู่กับกาลเทศะ เช่น เมื่อเราไปบ้านเพื่อนที่สนิทกัน เรารู้ว่าเราสามารถขอน้ำดื่มได้อย่างสนิทใจ เมื่อไปประชุม บางครั้งหิวน้ำอาจจะขอน้ำได้อย่างสุภาพเช่นกัน โดยให้เหตุผลว่าคอแห้ง เช่น “Excuse me. May I have a glass of water I have a dry throat.”

การถามแบบนี้ส่วนมากจะได้รับการตอบรับ

บทสนทนาเกี่ยวกับการขอความช่วยเหลือ

การขอความช่วยเหลือ

Can you give (หรือ lend) me a hand?

I need some help?

Can you help me?

Is it possible for you to help me?

Excuse me, could you do me a favor? หรือ **Could I ask you a favor?**

กล่าวขอบคุณเมื่อได้รับความช่วยเหลือ

Thank you for your help.

Thanks. I really appreciate that.

That's a big help. Thanks a lot.

That's very nice of you, thank you so much.

เมื่อมีคนเสนอตัวจะช่วยเหลือเรา แต่เราไม่ต้องการ ควรพูดปฏิเสธดังนี้

Thanks a lot, but I'm OK with it.

I don't want to trouble you.

Thank you, but I can do it myself.

No problem. I can help myself.

It's all right. Thanks anyway.

That's very kind of you, but I can manage it by myself.

ตัวอย่างบทสนทนา

A : May I help you?

B : I'm all right. Thank you.

A : Are you sure? It seems like you really need a hand.

B : Actually, I'm expecting my friend. He should be here in any minute.

A : OK, then.

B : Thanks for asking. It's very nice of you.

แหล่งที่มา <https://everydayenglish.pwa.co.th/article>

ใบความรู้ที่ 2 เรื่อง Can You Help Me?

ศึกษานวนต่อไปนี้

Can / Could / + you + Verb ช่องที่ 1 + please?

ตัวอย่างประโยค

Can you turn on the radio, please?

Could you do me a favor, please?

Could you give me a hand, please?

Could you wait for me for a few minutes, please?

Could you tell me how to go to the railway station, please?

Could you clean up the room for me, please?

Could you give me a lift home this evening, please?

Could you tell me the time, please?

Could you tell me how to use the treadmill, please?

Sure.

Oh , all right.

Certainly

Yes, of course.

Sure. Here you are.

หรือถ้าปฏิเสธ จะใช้ประโยคต่อไปนี้

Sorry, I have to use it.

Sorry, I 'm busy.

I wish I could, but I have a lot of work to do already.

หรืออาจจะใช้สำนวนต่อไปนี้

Would/Do you mind + verb เต็ม ing?

ตัวอย่างเช่น

A: Would you mind posting these letters?

Would you mind helping me with this?

Do you mind closing that door?

Would you mind waiting here for a few minutes?

Asking someone not to do something.

การขอให้ผู้อื่นทำบางสิ่งบางอย่าง

เมื่อเราต้องการขอร้องมิให้ผู้อื่นทำบางอย่างนั้น เราสามารถพูดอย่างสุภาพได้ดังนี้

โครงสร้างประโยค

Would you mind not + verb เติม ing?

ตัวอย่างประโยค

Would you mind not opening the window.?

Would you mind not turn off the air conditioner?

Would you mind not talking so loud? I'm trying to read.

Would you mind not closing the windows? It's so hot in here.

Would you mind not leaving the door open? It's rather windy today.

Would you mind not eating your lunch in the classroom? Please eat in the cafeteria.

Would you mind wearing your shoes inside? Please leave them outside the door. กรุณาอย่าสวม

การตอบรับ

Sure.

Oh , all right.

Not at all.

Of course not.

All right.

Certainly.

Asking for permission.(การขออนุญาต)

สามารถใช้สำนวนต่างๆในการขออนุญาตดังนี้

ดูตัวอย่างโครงสร้างประโยคต่อไปนี้

Can / Could / May + I + Verb ช่องที่ 1 + please?

Teacher, may I come in please?

Can I swim in the swimming pool, please?

Could I borrow your cell phone, please?

May I have your name, please?

May I leave early today?

Can / Could / May I borrow your pencil?

Can / Could / May I borrow your car?

Can / Could / May I borrow your notebook?

Can / Could / May I borrow your typewriter?

Can / Could / May I use your pencil?

Can / Could / May I play your ball?

Can / Could / May I use your car?

Can / Could / May I use your camera?

เมื่อเราอนุญาต เราสามารถพูดได้ว่า

Sure.

Certainly.

All right.

Of course.

ถ้าเราไม่อนุญาต เราสามารถพูดได้ว่า

Sorry, I'm using it at the moment.

หรือถ้าเราไม่มีให้ เราก็อาจพูดได้ว่า

I'm sorry. I haven't got any.

นอกจากนี้ นักศึกษาสามารถใช้สำนวนอีกแบบหนึ่งในการขออนุญาต
ดูตัวอย่างโครงสร้างประโยคต่อไปนี้ หรืออาจจะใช้สำนวนต่อไปนี้

Would/Do you mind + If I + verb ช่องที่ 1 ?

ตัวอย่างเช่น

Do you mind if I turn on the radio?

Would you mind if I play your ball?

Do / would you mind if I borrow your pen?

Do / would you mind if I use your phone?

Do / would you mind if I borrow your car?

Do / would you mind if I sit here?

Do / would you mind if I smoke?

ถ้าเราไม่รังเกียจที่จะทำเราอาจพูดได้ว่า.....

Not at all. Of course not. All right. Certainly. Go right ahead. Please do. Go ahead. No problem.

แต่ถ้าเราไม่สามารถทำได้ ก็อาจใช้ประโยคต่อไปนี้

Sorry, I have to use it.

Sorry, I 'm busy.

I wish I could, but I have a lot of work to do already.

Yes, I 'm afraid you can't.

Yes, I do mind.

Sorry, I 'm using it at the moment.

I 'm sorry. I haven't got any.

I wish I could, but I have a lot of work to do already.

I 'm sorry. I haven't brought it with me.

I 'm afraid that it 's out of order.

Offering. - การเสนอ

ถ้าต้องการที่จะชักชวน หรือเสนออะไรสักอย่าง เราสามารถพูดได้โดยใช้โครงสร้างดังนี้

Can I help you?

Can I get you a ticket?

Shall I call you a taxi?

Shall I book you a hotel?

Would you like a cup of coffee?

Would you like me to help you?

Do you want me to post these letters for you?

Do you want me to get your luggage?

Let me help you with that bag.

Let me help you with this.

How about a coffee?

Accepting การตอบรับ

Yes, please. I 'd love some./ one.

That 's very kind of you. Thanks.

That 's very good of you.

Thank you very much. You are so kind.

Yes, that would be very nice.

Declining การปฏิเสธ

That 's OK.

Thanks a lot, but I think I should do it myself.

No, thank you.

No, don't worry.

No, thanks. I can manage it.

No, thanks. It 's all right.

It 's all right, thank you.

Conversation 1

A: Shall I bring you a drink?

B: Yes, please.

A: Here you are.

B: Thanks.

Conversation 2

A: Would you like me to help you?

B: Please. That 's very kind of you. Thanks.

A: I 'm glad, I could help.

Conversation 3

A: Can I give you a hand?

B: That 's OK. Thanks anyway.

A: Are you sure?

B: I can do it.

Conversation 4

A: Would you like something to drink?

B: Yes, please. I 'd like a cup of coffee.

A: How do you take it?

B: With sugar and cream please.

ข้อควรจำ

ในบางครั้ง จะมีการพูดสั้นๆ ว่า Please แทนการตอบรับและ Thank you แทนการปฏิเสธ ดังนั้นเราจึงต้องคำนึงถึงคำพูดสั้นๆ ถ้าเขาพูดว่า Please แสดงว่าเป็นการตอบรับ แต่ถ้าเขาพูดว่า Thank you แสดงว่าเป็นการปฏิเสธ

Suggestion - การให้คำแนะนำ

โครงสร้างประโยคในการให้คำแนะนำ

Structures

You 'd better have a rest.

Yes, I think so.

You really should take some medicine.

Oh, I don't think it 's necessary.

Perhaps you ought to give up smoking.

Maybe I should.

You shouldn't lift heavy thing.

I think you 're right.

You had better not go to work today.

I guess so.

Conversation 1

Pat: Hi, Paul. You don't look well today.

Paul: Do I look so terrible?

Pat: Not really. What's matter?

Paul: I went to Andrew 's party last night. I think I drank too much.

Pat: Oh, so you have a hangover, eh?

Paul: Yeah, and I feel terrible headache.

Pat: Oh, that 's too bad. You 'd better drink a glass of whisky,
take a cold shower and have a rest.

Paul: Thanks.

Conversation 2

A: Ah, something 's wrong with my watch.

B: What 's problem?

A: I don't know. It 's stopped.

B: Why don't you have it checked? Perhaps the battery needs to be changed

A: Perhaps I should look for a new watch.

แหล่งข้อมูล <https://sites.google.com/site/englishskillsdevelopment0136/lesson/unit3making-request-asking-for-permission-offering-help-making-suggestions-making-invitations-1>

Work Sheet Unit 5 : Can You Help Me?

Direction: Write a script and prepare a simple skit about the context provided above

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

A

B

ภาคผนวก ข
แบบประเมินการเขียนบทละคร

เกณฑ์การประเมินการเขียนบทละครโดยใช้กิจกรรมการละคร

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	3	2	1
ประเด็น การประเมิน			
โครงเรื่องละคร	-โครงเรื่อง มีลักษณะ กะทัดรัด ไม่ยืดเยื้อ ดำเนิน เรื่องดี มีความสมบูรณ์ มีความยาวพอเหมาะ ประกอบด้วย ตอนต้น กลาง จบ เหตุการณ์ทุกตอนมี ความสัมพันธ์กันอย่าง สมเหตุสมผล	-โครงเรื่อง มีลักษณะไม่ กะทัดรัด ยืดเยื้อในบางตอน ดำเนินเรื่องค่อนข้างดี มีความ สมบูรณ์มีความยาวพอเหมาะ ประกอบด้วย ตอนต้น กลาง จบ เหตุการณ์ทุกตอนมี ความสัมพันธ์กันอย่างค่อนข้าง สมเหตุสมผล	โครงเรื่องมีลักษณะ ยืดเยื้อ และ ดำเนินเรื่องไม่กระชับ ยังไม่มีความสมบูรณ์ มีความยาวสั้นหรือยาว เกินไปประกอบด้วย ตอนต้น กลาง จบเหตุการณ์ทุกตอน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่าง ไม่สมเหตุสมผล
ตัวละคร	มีตัวละครจำนวนไม่มาก มี ลักษณะสมจริงและสะท้อน ชีวิตหรือเป็นตัวแทนของ บุคคลจริงทั้งเรื่อง	มีตัวละครจำนวนมาก มีลักษณะสมจริง สะท้อนชีวิต หรือเป็นตัวแทนของบุคคลจริง ในบางตอน	ตัวละครจำนวนมาก มีลักษณะสมจริงและ ไม่ สะท้อนชีวิตหรือเป็นตัวแทน ของบุคคลจริง
ฉาก	ฉากต้องสมจริง ให้ภาพ จินตนาการชัดเจน น่าสนใจ	ฉากต้องสมจริงบางฉาก ให้ภาพ จินตนาการชัดเจน น่าสนใจ ในบาง ฉาก	ฉากไม่สมจริง ให้ภาพ จินตนาการไม่ชัดเจนและ น่าสนใจบ้างในบางตอน
บทสนทนา	ถ้อยคำสนทนา สมจริงทั้ง เรื่อง ใช้ภาษาถูกต้องตาม หลักไวยากรณ์ มีความ ประณีต คมคาย ชวน ติดตาม	ถ้อยคำสนทนา สมจริงเป็น ส่วนใหญ่ ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ในบาง ประโยค มีความประณีต คม คาย ชวนติดตามเป็นบางตอน	ถ้อยคำสนทนา ไม่สมจริง ใช้ ภาษาถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์น้อย มีความ ประณีต คมคาย ชวนติดตาม ค่อนข้างน้อย

เกณฑ์การประเมิน

3 หมายถึง ดี

2 หมายถึง พอใช้

1 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินมีคะแนนร้อยละ 70 คะแนน ถือว่าผ่าน

ภาคผนวก ค
แบบประเมินการพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร

เกณฑ์การประเมินการพูดโดยใช้กิจกรรมการละครจาแนวคิดของOller 1979

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
ด้านการออกเสียง	ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้ เหมือนกับเจ้าของ ภาษา	ออกเสียงผิดเพียง เล็กน้อย แต่ไม่ได้ เปลี่ยนความหมาย ของใจความสำคัญ สามารถ เข้าใจ ข้อความที่จะสื่อสาร ได้โดยผู้ฟังไม่ต้องใช้ ความพยายาม	ออกเสียงผิด เพียงเล็กน้อยแต่ ไม่ได้เปลี่ยน ความหมายของ ใจความสำคัญแต่ ผู้ฟังต้อง	ออกเสียงผิดบ่อยๆ ทำให้ผู้ฟังหรือ เจ้าของภาษาไม่ สามารถเข้าใจได้ พยายามตั้งใจฟัง เพื่อให้ได้ใจความที่ ถูกต้อง
ความคล่องแคล่ว	พูดได้อย่างลื่นไหล และเป็นธรรมชาติทำ ให้การสนทนาเป็นไป อย่างราบรื่น	ขณะพูดมีความ ลังเลอยู่บ้างแต่ก็ ไม่ได้ทำให้การ สนทนาหยุดชะงักลง	ขณะที่พูดต้องหยุด คิดเป็นระยะ พูด แล้วลังเล ย้ำคำพูด เดิมบ่อยๆทำให้ การสนทนาไม่ลื่น ไหล ทำให้ผู้ฟังไม่ สนใจฟังข้อความที่ สื่อสารเท่าที่ควร	หยุดบ่อยครั้งใน ขณะที่พูดทำให้การ สนทนาไม่ลื่นไหลทำ ให้ผู้ฟังไม่สนใจฟัง
คำศัพท์	ใช้คำศัพท์ปริมาณ มากในวงกว้างและ หลากหลาย ใช้ คำศัพท์ได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สามารถสื่อสารได้ ถูกต้องชัดเจนและ เป็นที่เข้าใจ	ใช้คำศัพท์กว้างและ หลากหลายมากขึ้น มี คำบางคำที่มี ความหมายคลุมเครือ ไม่ชัดเจน บ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่ เข้าใจได้	ใช้คำศัพท์มากขึ้น แต่คำบางคำมี ความหมาย คลุมเครือไม่ชัดเจน มีการใช้คำเดิม อยู่ บ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้ เป็นที่เข้าใจได้	ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และไม่เพียงพอทำให้สื่อ ความหมายไม่ถูกต้อง

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
ไวยากรณ์	พูดไวยากรณ์ผิดน้อย มาก	พูดไวยากรณ์ผิดเป็น ครั้งคราว ทำให้รู้ว่า ไม่มีความรู้ทาง ไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้ว ไม่เข้าใจ	พูดไวยากรณ์ผิด บ่อยไม่รู้หลัก ไวยากรณ์สำคัญ บางอย่างทำให้ เข้าใจผิด	พูดไวยากรณ์ผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์ น้อยมากสื่อสารไม่ได้

เกณฑ์การประเมินการพูดในการแสดงกิจกรรมการละคร

4 หมายถึง ดีมาก

3 หมายถึง ดี

2 หมายถึง พอใช้

1 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินมีคะแนนร้อยละ 70 คะแนน ถือว่าผ่าน

ภาคผนวก ง
แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มโดยใช้กิจกรรมการละคร

กลุ่ม .....

- สมาชิกในกลุ่ม
1. ....
  2. ....
  3. ....
  4. ....
  5. ....
  6. ....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

พฤติกรรมที่สังเกต	คะแนน		
	3	2	1
1. การวางแผนการทำงาน			
2. ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน			
3. รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย			
4. มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น			
5. เวลาปฏิบัติงานเหมาะสม			
รวม			

เกณฑ์การให้คะแนน

พฤติกรรมที่ทำเป็นประจำ ให้ 3 คะแนน

พฤติกรรมที่ทำเป็นบางครั้ง ให้ 2 คะแนน

พฤติกรรมที่ทำน้อยครั้ง ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน

ช่วงคะแนน   ระดับคุณภาพ

13-15   ดี

8-12   ปานกลาง

5-7   ปรับปรุง

ภาคผนวก จ
แบบสอบถามความพึงพอใจ

แบบประเมินความพึงพอใจการพัฒนาความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยกิจกรรมการละคร
ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยกิจกรรม
การละครของนักเรียนโรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อ ว่าตรงกับความพึงพอใจของนักเรียนเพียงใด และใส่เครื่องหมาย

✓ ลงในระดับความพึงพอใจ

- ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด
ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับมาก
ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับปานกลาง
ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับน้อย
ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด

กิจกรรม	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1 ด้านผู้สอน					
1. ครูช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะทำกิจกรรมการละคร					
1 ด้านผู้สอน					
1. ครูช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะทำกิจกรรมการละคร					
2. อธิบายวิธีการเขียนบทและการแสดงละครให้เข้าใจได้ง่าย					
3. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้					
4. การจัดสภาพห้องเรียนและมีอุปกรณ์พร้อมในการทำกิจกรรมการละคร					
2 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
5. ช่วยฝึกทักษะการศึกษาค้นหารวบรวมข้อมูลและเขียนบทละคร					
6. กิจกรรมการละครมีการส่งเสริมการปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนและกระบวนการ					
7. กิจกรรมการละครส่งเสริมการวางแผนและการทำงานร่วมกัน					
8. ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งวิธีการเขียนและการพูด					
9. บรรยากาศการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิด					
3 ด้านผู้เรียน					
10. ผู้เรียนการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากทำกิจกรรมการละคร					
11. ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น					
12. สามารถนำกระบวนการจัดกิจกรรมการละครไปใช้ได้					
13. สามารถทำงานกับผู้อื่นๆ ได้ทั้งเป็นผู้นำและเป็นผู้ตาม					
14. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นามสกุล

นางสาวนาถธิชา สีทองเพ็ญ

ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ. 2556

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) เอกภาษาอังกฤษ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-5

โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปทุมธานี

